

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 94 / III Legislatura / Setè període

Dimecres, 10 d'abril de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 70

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4728).*

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 4730).*

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4730).

Explicació de vot: *I. Sra. Neras (CiU) (p. 4730), I. Sr. Gibert (S) (p. 4730), I. Sr. Nualart (IC) (p. 4731) i I. Sr. Colomé (P) (p. 4731).*

Dictamen de la Comissió de Justícia i Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Filiacions (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4732).*

Addició d'un nou títol i article

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4733).*

Torn en contra: *I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4733).*

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per retirar l'esmena núm. 1 (p. 4734).

Article 1

Esmena del G. Mixt (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M). Tot seguit retira l'esmena (p. 4734).

Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 3 i 4, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb l'esmena núm. 7 (p. 4734).

Torn en contra: I. Sr. Vendrell (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 4 (p. 4734).

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé en relació amb l'esmena transaccional i tot seguit retira les esmenes núms. 3 i 7 (p. 4735).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura al text de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 4 (p. 4735).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 4735).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4735).

Article 2**Paràgraf primer**

Esmena del G. p. Popular (núm. 5, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Perea (P) (p. 4735).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 4735).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 7, de modificació)

Debatuda i retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 8, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb l'esmena núm. 21 (p. 4735).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S), juntament amb les esmenes núms. 11, 12 i 13. Tot seguit retira les esmenes núms. 12 i 13 (p. 4735).

Paràgraf segon**Lletra c)**

Esmena del G. p. Popular (núm. 10, de supressió)

L'I. Sr. Perea (P) n'anuncia la retirada (p. 4736).

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 12 i 13, d'addició)

Debatudes i retirades abans (esmena núm. 9).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Vendrell (CiU). Alhora, presenta unes esmenes transaccionals a les esmenes núms. 12 i 13 (p. 4736).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura al text de les esmenes transaccionals (p. 4736).

Votació de l'esmena núm. 5: rebutjada per 4 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions (p. 4737).

Votació de l'esmena núm. 6: rebutjada per 8 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions (p. 4737).

Votació de l'esmena transaccional a la núm. 8: aprovada per unanimitat (p. 4737).

Votació de l'esmena núm. 9: rebutjada per 11 vots a favor, 58 en contra i 14 abstencions (p. 4737).

Votació de l'esmena núm. 11: rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 11 abstencions (p. 4737).

Votació de l'esmena transaccional a la núm. 12: aprovada per unanimitat (p. 4737).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4737).

Article 3**Paràgraf primer**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC), juntament amb les esmenes núms. 17, 24 i 60 (p. 4737).

Lletra a)

Vot particular del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

L'I. Sr. Vendrell (CiU) n'anuncia la retirada (p. 4738).

Torn en contra de les esmenes núms. 14, 17, 24 i 60: I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4738).

Votació de l'esmena núm. 14: rebutjada per 11 vots a favor, 47 en contra i 15 abstencions (p. 4739).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4739).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S), juntament amb les esmenes núms. 18, 20, 23 i 25 (p. 4739).

Paràgraf primer

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 19, de modificació)

L'I. Sr. Martín (CDS) n'anuncia la retirada (p. 4739).

Esmena del G. Socialista (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Paràgraf segon

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 21, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. p. Popular (núm. 22, de modificació i de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Perea (P) (p. 4739).

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Esmena del G. Socialista (núm. 25, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4740).

L'I. Sr. Abelló (S) intervé per retirar l'esmena núm. 25 (p. 4740).

Votació de l'esmena núm. 16: rebutjada per 14 vots a favor, 47 en contra i 13 abstencions (p. 4740).

Votació de les esmenes núms. 18, 20 i 23: rebutjades per 13 vots a favor, 47 en contra i 13 abstencions (p. 4740).

Votació de les esmenes núms. 17 i 24: rebutjades per 10 vots a favor, 47 en contra i 16 abstencions (p. 4740).

Votació de l'esmena núm. 21: rebutjada per 1 vot a favor, 47 en contra i 25 abstencions (p. 4740).

Votació de l'esmena núm. 22: rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 25 abstencions (p. 4740).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 4740).

Article 5

Esmena del G. Mixt (núm. 26, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M) (p. 4741).

Torn en contra: I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4741).

L'I. Sr. Ródenas (M) intervé per retirar l'esmena núm. 26 (p. 4741).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4741).

Article 6

Paràgraf segon

Esmena del G. p. Popular (núm. 27, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Perea (P). Tot seguit retira les esmenes núms. 31 i 56 (p. 4741).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 28, d'addició)

L'I. Sr. Abelló (S) n'anuncia la retirada (p. 4741).

Torn en contra: I. Sr. Vendrell (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 28 (p. 4741).

La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4742).

Votació de l'esmena núm. 27: rebutjada per 2 vots a favor, 47 en contra i 26 abstencions (p. 4742).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 4742).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4742).

Article 7

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S), juntament amb les esmenes núms. 33 i 34 (p. 4742).

Lletra b)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 30, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS), juntament amb l'esmena núm. 32 (p. 4742).

Esmena del G. p. Popular (núm. 31, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 27).

Lletra c)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 32, de modificació i de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

Esmenes del G. Socialista (núms. 33, de supressió, i 34, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 29).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4742).

L'H. Sr. President anuncia el decaïment de les esmenes núms. 29 i 34 (p. 4743).

L'I. Sr. Martín (CDS) anuncia la retirada de l'esmena núm. 30 (p. 4743).

Votació de l'esmena núm. 32: rebutjada per 1 vot a favor, 46 en contra i 36 abstencions (p. 4743).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 33: aprovada per unanimitat (p. 4743).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4743).

Article 8

Paràgraf segon

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 35, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 4743).

Torn en contra: I. Sr. Vendrell (CiU). Tot seguit hi presenta una esmena transaccional (p. 4743).

La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4743).

Text del Dictamen

Votació amb l'esmena transaccional incorporada: aprovat per unanimitat (p. 4743).

Article 9

Paràgraf primer

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC), juntament amb les esmenes núms. 37 i 38 (p. 4743).

Paràgraf tercer

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 37, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Torn en contra: I. Sr. Vendrell (CIU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 36 (p. 4744).

La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4744).

Votació de l'esmena transaccional a la núm. 36: aprovada per unanimitat (p. 4744).

Votació de les esmenes núms. 37 i 38: rebutjades per 4 vots a favor, 47 en contra i 21 abstencions (p. 4744).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 4744).

Article 10

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 39, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 4744).

Paràgraf primer

Esmena del G. Mixt (núm. 40, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M), juntament amb les esmenes núms. 41 i 42 (p. 4744).

Paràgraf segon

Esmenes del G. Mixt (núms. 41, de supressió, i 42, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 40).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4744).

Votació de l'esmena núm. 39: rebutjada per 7 vots a favor, 43 en contra i 22 abstencions (p. 4745).

Votació de les esmenes núms. 40 i 42: rebutjades per 4 vots a favor, 43 en contra i 25 abstencions (p. 4745).

Votació de l'esmena núm. 41: rebutjada per 7 vots a favor, 44 en contra i 23 abstencions (p. 4745).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4745).

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 43, d'addició)

L'I. Sr. Abelló (S) n'anuncia la retirada (p. 4745).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S) (p. 4745).

Torn en contra: I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4745).

Text del Dictamen

Votació de l'article 11: aprovat per unanimitat (p. 4746).

Votació de l'addició d'un nou article (esmena 44): aprovat per unanimitat (p. 4746).

Article 12*Text del Dictamen*

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 4746).*

Article 13*Esmena del G. Mixt (núm. 45, de modificació)*

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M) (p. 4746).*

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S) (p. 4746).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 47, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 4746).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4747).*

Votació de l'esmena núm. 45: *rebutjada per 17 vots a favor, 41 en contra i 9 abstencions (p. 4747).*

Votació de l'esmena núm. 46: *rebutjada per 19 vots a favor, 41 en contra i 10 abstencions (p. 4747).*

Votació de l'esmena núm. 47: *rebutjada per 5 vots a favor, 41 en contra i 25 abstencions (p. 4747).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 42 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4748).*

Addició de nous articles*Esmenes del G. Socialista (núms. 48, 49 i 50, d'addició)*

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S) (p. 4748).*

Torn en contra: *I. Sr. Vendrell (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 49 (p. 4748).*

La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4748).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 4748).*

Votació de les esmenes núms. 48 i 50: *rebutjades per 27 vots a favor, 46 en contra i 4 abstencions (p. 4748).*

Article 14*Text del Dictamen*

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 4748).*

Article 15*Esmenes del G. Socialista (núms. 51, de supressió, i 52 i 53, d'addició)*

L'I. Sr. Vendrell (S) fa avinent el decaïment d'aquestes esmenes i la supressió d'aquest article (p. 4748).

Article 16*Esmena del G. Socialista (núm. 54, d'addició)*

L'I. Sr. Abelló (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 55 (p. 4749).

Article 17*Esmena del G. Socialista (núm. 55, de supressió)*

Retirada abans (esmena núm. 54).

Article 18**Article 19***Esmena del G. p. Popular (núm. 56, de supressió)*

Retirada abans (esmena núm. 27).

L'I. Sr. Vendrell (CiU) fa avinent la supressió d'aquest article (p. 4749).

Text del Dictamen

Votació dels articles 16, 17 i 18: *aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 4749).*

Article 20. Disposicions Transitòries*Esmena del G. Socialista (núm. 57, de supressió)*

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S), juntament amb l'esmena núm. 61 (p. 4749).*

Apartat 1*Esmena del G. Mixt (núm. 58, de supressió)*

L'I. Sr. Ródenas (M) n'anuncia la retirada (p. 4749).

Apartat 3*Esmena del G. Socialista (núm. 59, de supressió)*

L'I. Sr. Abelló (S) n'anuncia la retirada (p. 4749).

Torn en contra: *I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 4749).*

Addició d'un nou apartat*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 60, d'addició)*

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Article 21. Disposició Derogatòria*Esmena del G. Socialista (núm. 61, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 57).

Votació de l'esmena núm. 60: *rebutjada per 7 vots a favor, 47 en contra i 19 abstencions (p. 4749).*

Votació de les esmenes núms. 57 i 61: *aprovades per unanimitat* (p. 4749).

Addició d'una Disposició Addicional

Esmena del G. Socialista (núm. 62, d'addició)

L'I. Sr. Abelló (S) n'anuncia la retirada. Alhora dóna per defensades les esmenes núms. 63, 64 i 65 (p. 4749).

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions Transitòria i Derogatòria: *aprovades per unanimitat* (p. 4749).

Exposició de motius

Paràgraf quart

Esmenes del G. Socialista (núms. 63, de supressió, i 64, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 62).

Paràgraf sisè

Esmena del G. Socialista (núm. 65, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 63).

Torn en contra de les esmenes núms. 63, 64 i 65: *I. Sr. Vendrell (CiU)* (p. 4750).

Votació de l'esmena núm. 64: *aprovada per unanimitat* (p. 4750).

Votació de les esmenes núms. 63 i 65: *rebutjades per 14 vots a favor, 45 en contra i 12 abstencions* (p. 4750).

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de motius: *aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 4750).

Votació del títol i títols de la Llei: *aprovats per unanimitat* (p. 4750).

Explicació de vot: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 4750) i *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4750).

Presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (IC)* (p. 4751).

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Iniciativa Legislativa Popular (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Colom (ERC). Tot seguit retira la Proposició de Llei* (p. 4753).

Posició dels grups: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 4754), *I. Sr. Curto (P)* (p. 4755), *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 4755) i *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 4755).

Votació (de la Proposició de Llei presentada per Iniciativa per Catalunya): *rebutjada per 5 vots a favor, 84 en contra i 3 abstencions* (p. 4756).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del transport ferroviari (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Mariné (CiU)* (p. 4756).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4757).

Rèplica: *I. Sr. Mariné (CiU)* (p. 4760).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4760).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 4762).

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4763).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 4764).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de creació de les futures universitats a Girona, Lleida i Tarragona (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Casanovas (M). Tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4765).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impacte ambiental del turisme (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4766).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les autopistes, autovies i carreteres dependents de la Generalitat de Catalunya (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 4766).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4768).

Rèplica: *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 4771).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 4772).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la integració de l'atenció de la salut mental en el Servei Català de la Salut (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4774).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 4775).

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4776).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 4777).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat de les instal·lacions industrials (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4777).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 4779).

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC) (p. 4780).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4781).*

L'I. Sr. Saura (IC) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia intervenen per contradiccions (p. 4782).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4782).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4783).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4783).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4785).*

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 70.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Filiacions.

3. Presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular.

4. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Iniciativa Legislativa Popular.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general del transport ferroviari.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de creació de les futures universitats a Girona, Lleida i Tarragona.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte ambiental del turisme.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les autopistes, autovies i carreteres dependents de la Generalitat de Catalunya.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la integració de l'atenció de la salut mental en el Servei Català de la Salut.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat de les instal·lacions industrials.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Creació de Noves Universitats.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política en Matèria de Policia.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Centres d'Ensenyament Públic a Catalunya.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Procés d'Elaboració i Tramitació del Pla Territorial de Catalunya.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'Actuació per a la Igualtat d'Oportunitats per a la Dona.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General per a la Velleja.

19. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau dirigir una salutació al nou diputat del Grup Socialista, l'Illustre senyor Martí Sans i Pairuto, el qual substitueix l'Illustre senyor Lluís Medir i Huerta, que havia presentat renúncia al seu càrrec. Li desitjo molts èxits en la seva tasca parlamentària.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també el nom dels senyors diputats i senyores diputades que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió als il·lustres senyors diputats i a les il·lustres senyores diputades, per la qual cosa prega la Presidència que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades demà, dijous, dia 11, a dos quarts de cinc de la tarda.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

**Projecte de Llei de Creació del
Col·legi de Tècnics d'Empreses i
Activitats Turístiques de Catalunya**

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya, que tinc l'honor de sotmetre a l'aprovació de la Cambra, amb les esmenes introduïdes en el Dictamen de la Comissió, constitueix un nou exponent de la continuïtat, de la prudent continuïtat d'una política de govern favorable a l'organització col·legial de les professions, que ha trobat sempre un amplíssim suport parlamentari. Si aquest nou Col·legi mereix també el vot favorable de la Cambra —com és d'esperar, atesa la manca d'esmenes reservades per ser debatudes en aquest Ple—, serà el sisè que es crea a partir de l'aprovació de la Llei de Col·legis Professionals, de 17 de desembre de 1982; és a dir, sis col·legis en el curs de vuit anys llargs crec que donen la mesura d'una política que m'he permès qualificar de favorable a l'organització col·legial i de prudent a la vegada.

És interessant recordar també que, si la memòria no em falla, els altres cinc col·legis han estat creats amb el vot unànim del Parlament de Catalunya. Aquest consens, que és bo que es produeixi en general en l'obra legislativa, ho és també i particularment a l'hora de la creació, de posar al món un nou col·legi professional.

No hi ha dubte que l'organització col·legial és normalment positiva per a la professió que l'assoleix, per als mateixos professionals i també —i aquest és un aspecte que sempre ha de ser molt tingut en compte— per a la societat destinatària dels serveis d'aquells professionals, però també és cert que aquesta organització comporta alguna restricció de caràcter individual en el lliure exercici de la professió, per la qual cosa és molt impor-

tant que compti, en néixer, amb un bon recolzament parlamentari.

Tanmateix, en aquest cas no sembla que hagin de suscitar-se problemes respecte a l'acceptació generalitzada dels professionals afectats per la nova organització que es proposa, perquè el Projecte de Llei de creació d'aquest nou Col·legi respon a una petició reiterada de totes les entitats que agrupen els professionals que treballen en aquest camp. En efecte, han estat l'Associació Professional de Tècnics i Directors d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya, la Divisió Autònoma de Catalunya de l'Asociación Nacional de Directores de Hotel, l'Associació Professional d'Informadors Turístics i l'Associació Catalana d'Escoles de Turisme les entitats promotores del Col·legi al voltant de les quals es mou un col·lectiu important.

La professió de tècnics d'empreses i activitats turístiques té el seu origen a la dècada del 1960, els seixanta, quan el fet del turisme va esdevenir una indústria i, ensems, una activitat d'àmplia projecció social. En conseqüència, l'any 1967 sorgeix la necessitat de legislar sobre turisme i, paral·lelament, s'inicia també la formació de professionals mitjançant les escoles de turisme, a la vegada que es van establir mesures per tal que les diverses activitats turístiques fossin dirigides per tècnics titulats, com a mitjà d'assolir la professionalització d'una sèrie d'activitats realitzades fins a aquell moment d'una manera més aviat familiar o autodidacta, sense cap formació específica. Avui dia, la formació i l'especialització d'aquesta professió es duu a terme per disset escoles a tot Catalunya, sota la coordinació de l'Escola Oficial de Turisme. El nombre de diplomats sortits d'aquestes escoles s'aproxima als 3.700.

Bé, la constitució d'aquest nou Col·legi s'ajusta també als criteris que s'han exigit fins ara dins del marc establert per la nostra Llei 13, de 1982, de Col·legis Professionals. És així perquè, en primer lloc, el Reial Decret de 14 d'abril de 1980 regulà els ensenyaments turístics i va substituir l'antiga titulació de Tècnic d'Empreses Turístiques per l'actual de Tècnic d'Empreses i Activitats Turístiques, equivalent a la de diplomat universitari. En aquest punt, és pertinent fer observar, per tal que ningú quedi injustament marginat, que el Projecte, el Projecte que presento té bona cura d'incloure, dintre l'àmbit del nou Col·legi, tots els professionals habilitats per exercir la professió abans de la promulgació del Reial Decret esmentat. Aquesta norma va ser, a més, modificada pel Reial Decret 332/1985, de 6 de març, que consolidà el caràcter universitari de la titulació.

La professió s'ha anat desenvolupant, a més, segons les diferents especialitzacions, mitjançant la normativa que regula els diversos sectors d'actuació, i que entenem que és suficient per delimitar-ne les atribucions, amb el major respecte a la seguretat jurídica. Les funcions dels tècnics d'empreses i activitats turístiques són, ben determinadament, la projecció, l'organització i la direcció de tota mena d'empreses i activitats turístiques, tant públiques com privades: agències de viatges, transports turístics, empreses d'allotjament hotel·ler i agències d'informació turística, principalment. Però, a més a més, contribueixen a la prestació d'un servei social molt important, i especialment a l'expansió cultural, a la promoció i coneixement del país i al desenvolupament de l'economia. En definitiva, els professionals del turisme tenen un conjunt d'atribucions que garanteixen o han de garantir la qualitat tècnica del servei turístic. El seu gran desenvolupament planteja també la conveniència de dotar

la professió d'una organització col·legial que, a més de consolidar la professió, li porti els elements ordenadors i deontològics que la mateixa activitat exigeix.

Precisament, la manca d'un col·legi professional va obligar l'Administració estatal a establir, mitjançant l'Ordre ministerial de 10 de juny de 1967, un registre de tècnics habilitats per tal que s'hi inscrivissin les persones legalment capacitades per desenvolupar el càrrec de director d'establiments turístics. En aquest registre, hi van ser admesos tant els titulats com a tècnics d'empreses turístiques —actualment, els titulats universitaris, com a tècnics d'empreses i activitats turístiques—, com aquelles altres persones no titulades que van acreditar els requisits establerts reglamentàriament, d'experiència i formació professionals. No obstant això, el requisit que els directors dels establiments turístics siguin tècnics titulats va portar a una pràctica de lloguer de títols totalment contrària a les més elementals normes deontològiques, però que, de fet, era difícil d'eradicar. Així, la manca d'una organització col·legial capaç de regular l'exercici professional va permetre el desenvolupament de les esmentades actuacions incorrectes.

S'ha de tenir en compte, també, que l'aplicació de les directrius de la Comunitat Europea i la més gran exigència en la prestació dels serveis turístics per part de la mateixa Administració estan obligant a un esforç important de professionalització i de capacitació, de capacitació tècnica del sector turístic, que fa imprescindible, al nostre entendre, la creació d'una corporació professional capaç de col·laborar amb l'Administració, des de la perspectiva de l'interès públic.

Per tothom és conegut el constant creixement del sector turístic, un dels més dinàmics de l'economia del nostre país, creixement que ha estat possible gràcies a l'increment de la renda per càpita, l'augment del temps de lleure i la modernització dels serveis de transport, principalment. És a partir de la dècada dels vuitanta quan el turisme experimenta una evolució que el consolida com a impulsor de l'activitat econòmica, però els darrers moviments del mercat turístic internacional han fet aparèixer nous països competidors, els quals, amb el baix cost dels serveis i les bones condicions climàtiques, han atret importants inversions estrangeres —exemples: Tunísia, Turquia, entre d'altres—, a més dels importants canvis que ha experimentat el turisme Est-Oest, fonamentalment per la transformació políticoeconòmica dels països de l'Est. Això planteja, sens dubte, la consegüent preocupació de l'evolució del sector al nostre país, que representa en l'economia catalana l'11% del producte interior brut, i ocupa, aproximadament, el 12% de la població activa a Catalunya.

Catalunya ha esdevingut, gràcies a la seva capacitat d'allotjament —2,9 milions de places— i al volum exterior rebut —15,3 milions de turistes el 1989—, la primera regió turística d'Europa. Per tant, és important esmerçar tot l'esforç perquè el sector turístic del nostre país sigui competitiu, tant des del punt de vista qualitatiu com quantitatiu.

Per al manteniment d'aquest grau de competitivitat internacional, i ateses les tendències de la demanda turística, és imprescindible la millora de la professionalització i modernització del servei, potenciant la capacitat del professional turístic, dotant-lo d'una estructura organitzativa amb personalitat jurídica, per poder ser membre actiu de la societat, alhora que interlocutor vàlid de les diferents institucions públiques i privades.

És també remarcable —i amb això acabo— que una professió relativament nova assoleixi la col·legiació, perquè demostra que els avenços econòmics i el progrés en general es projecten sobre l'activitat humana, obren noves perspectives ocupacionals i eixamplen l'horitzó de les necessitats de servei i el camp de les professions.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demano el vot favorable de la Cambra per a aquest nou col·legi professional, que, si s'aprova, serà el primer de l'Estat que agrupi els tècnics dedicats a l'activitat del turisme, motiu de més per desitjar que neixi amb el màxim suport parlamentari, i, per tant, amb l'important suport de reeiximent que aquest ampli vot representaria.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si hi hagués algun diputat encarregat per la Comissió per defensar el Dictamen, podria fer-ho. *(Pausa.)* No essent aquest el cas, i com que no s'han reservat esmenes a aquest Projecte de Llei, se sotmet tot el Dictamen a votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

El Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya ha estat aprovat per unanimitat. Ara els grups poden participar per fer explicació de vot...*(Pausa.)*

(Aplaudiments en el sector del públic.) Silenci!

Per Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre senyora Trinitat Neras.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: L'experiència d'aquest Parlament és d'impedir les expressions, com s'han fet en aquest moment. Jo crec que, si la Presidència ha permès aquesta expressió, que sigui una expressió de precedent i que en altres moments que s'ha tingut una actitud de tallar aquestes expressions, que es pugui modificar, perquè, segurament, que es pugui fer el que s'ha fet ara seria bona cosa per a aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies per les seves manifestacions, senyor Sánchez. *(Pausa.)* La senyora Trinitat Neras té la paraula.

La Sra. NERAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com deia el Conseller en la presentació del Projecte de Llei, aquest és el sisè col·legi professional creat pel Parlament de Catalunya, i penso que cal felicitar-nos-en perquè aquest, igual que els que el precediren, ha estat també aprovat per unanimitat de tots els grups polítics de la Cambra.

Estic segura que els professionals del turisme, representants de diferents associacions que avui ens acompanyen amb la seva presència en aquest hemicle, els quals em consta que han fet un llarg camí per tal d'aconseguir aquesta Llei, se sentiran satisfets de veure que totes les forces polítiques de la Cambra, amb la votació unànime d'aquesta Llei, hem volgut fer un reconeixement explícit a la seva professió.

A ningú no se li escapa que el turisme té a Catalunya una projecció econòmica important, i que això passa, sens dubte, per la necessitat de millorar-ne l'activitat des de la vessant professional. La importància i la transcendència d'aquest sector comportà, com també ens recordava el mateix Conseller, que

l'any 80 es regulessin els ensenyaments turístics especialitzats, i se substituís la titulació anterior per la de tècnic d'empreses i activitats turístiques, titulació equivalent a la de diplomat universitari. Aquesta professió està avui totalment consolidada en les diferents especialitzacions, i això ha fet possible que a Catalunya la totalitat d'associacions professionals del sector s'unissin per tal de reclamar la creació del Col·legi Professional de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques.

En un moment que, per l'aplicació de la normativa comunitària europea i la més gran exigència de qualitat del producte turístic, estan obligats a fer un esforç important de professionalització i capacitació tècnica del sector turístic, la creació d'aquest col·legi professional queda plenament justificada.

Com a tècnica d'empreses i activitats turístiques, em sento molt satisfeta d'haver contribuït d'una manera tan directa a l'aprovació d'aquest Col·legi professional, i d'haver aconseguit una fita molt important per a tots aquells professionals que, com deia al principi de la meua intervenció, han treballat intensament per aconseguir un reconeixement digne de la seva professió.

Al mateix temps, congratular-nos que Catalunya, com deia també el Conseller, hagi estat capdavantera en l'aprovació d'aquest Col·legi professional. Desitjaria que el Govern central o altres governs autonòmics seguissin també el nostre exemple.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Neras. Un altre Grup? *(Pausa.)* Pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Arseni Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, des del Grup Socialista hem votat favorablement, íntegrament, el contingut d'aquest Projecte de Llei, ara ja Llei, de la creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya.

El fet d'alguna valoració, que ha fet el senyor Conseller, de matís, que potser no compartiríem, no ha de trencar en absolut aquest consens, en relació amb la situació del sector turístic. I les raons d'aquesta aprovació íntegra són de dos tipus. Vam presentar set esmenes de caràcter eminentment tècnic: d'aquestes, tres van ser incorporades; una quarta també, amb una formulació transaccional, i les tres restants, vam optar per no mantenir-les per a aquest Ple, perquè tenien —creiem— insuficient entitat o contingut de discrepància com per trencar aquest favorable consens d'aquesta unanimitat en el moment d'aprovar aquesta Llei.

D'altra banda, val a dir que hem d'estar contents del clima amb què, tant en ponència com en comissió, s'ha portat aquest debat... Jo crec que hauria estat així en qualsevol circumstància. Evidentment, més fàcil haurà estat, perquè no hi havia, ja en origen, discrepàncies de fons. En realitat, era poc conflictiu en origen, perquè la Conselleria el que feia era recollir les aspiracions dels professionals que portaven ja un grapat de mesos, diguem-ne, intentant aconseguir el que avui s'ha aprovat, i s'havia parlat, d'altra banda, també amb tots els grups, la qual cosa feia que el consens en origen ja fos molt avançat.

Voldria fer un esment a una característica de la Llei: la característica que es limita —com ha dit el Conseller— a crear el Col·legi, i deixa al desenvolupament dels seus estatuts al funcio-

nament. Això, en principi, ens sembla que no és ni bo ni dolent; és una opció contra la qual no tenim res en contra, però que convida, potser, en aquest moment, a fer dues reflexions o dos advertiments de cara al desenvolupament o a la confecció d'aquests estatuts que han de regular la vida interna del Col·legi, no? La primera és la d'una certa ambigüitat, en el sentit que, al marge de la titulació, hi ha —com ha dit el senyor Conseller— una habilitació, hi ha unes homologacions que s'incorporen amb criteris una mica dispersos pel que fa als homologats abans del Decret a què feia esment l'Honorable senyor Conseller, que queda clar que és vinculant, i potser un marge de discrecionalitat per a les homologacions que s'han produït posteriorment per la mateixa Generalitat en convocatòries recents. Tampoc és un problema que ens sembli important; el que passa és que seria aconsellable, potser, que els estatuts precisin bé aquest fet per evitar hipotètics mals usos d'aquesta discrecionalitat o possibles arbitrarietats. Aquesta és una reflexió.

Una altra reflexió —potser més important— és que del text es podria interpretar que es pretén agrupar més en funció de la titulació o de l'homologació equivalent que del que és la base —penso— d'un col·legi professional, és a dir, l'exercici lliure de la professió. I això va lligat a una qüestió d'obligatorietat que també es podria desprendre del text de la Llei, que és sempre discutible i que ho serà més, en principi, d'aquí a pocs mesos, amb l'aplicació de la normativa europea.

Nosaltres pensem que ha d'agrupar, principalment, els professionals que fan un exercici lliure de la professió, i, si incorporen també assalariats, això no ha de desvirtuar el fet que el Col·legi ha de representar i defensar, bàsicament, l'exercici lliure de la professió.

Ens sembla que aquesta és l'única forma que això sigui autènticament un col·legi professional i ens sembla també que és l'única forma que pugui, aquest Col·legi, pretendre i exigir tenir, amb ple sentit, veu diferenciada, veu diferenciada de l'empresariat i de la part laboral en els òrgans de debat i de participació en la política sectorial. L'única forma que pugui tenir una veu diferenciada —una veu diferenciada que nosaltres pensem que cal que hi sigui, que pot fer aportacions molt importants, sempre que sigui realment diferenciada—, en un escenari difícil en els propers anys del sector —em sembla que d'això en tenim tots consciència, malgrat que hauria de dir que no comparteixo del tot l'optimisme manifestat recentment pel Conseller senyor Alegre quant a la situació.

És en aquest sentit que volem felicitar i donar la benvinguda a la nova organització dels tècnics turístics, i que confiem que hi haurà una ràpida incorporació en els organismes de debat sectorial, i en primer lloc, en primer lloc en els emanats i dependents de la mateixa Generalitat de Catalunya, com són el Consell de Turisme de la Generalitat, el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, que ens sembla que, per la mateixa incoherència interna del Govern de la Generalitat, hauria de produir-se aquesta incorporació, a l'hora de la presentació del Col·legi, ràpidament a aquests organismes. No tindria cap sentit que no fos així.

I és també en aquest sentit que, des del mateix moment de la constitució, nosaltres considerem —em refereixo al Grup parlamentari Socialista i al Partit dels Socialistes de Catalunya, de les institucions on té responsabilitats de govern—, considerem ja interlocutor el nou Col·legi creat avui, i n'esperem reciprocitat;

és a dir, que ens oferim a ser interlocutors del flamant Col·legi de Tècnics d'Activitats i Empreses Turístiques de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, volem manifestar la nostra satisfacció pel vot favorable de tots els grups d'aquesta Cambra davant el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Tècnics i Empreses d'Activitats Turístiques de Catalunya. I, al mateix temps, felicitar tots aquells titulars que, d'acord amb la Disposició Addicional Tercera del Decret 865/80, del 14 d'abril, són homologats diplomats universitaris i que, a partir d'avui, gaudeixen ja d'un col·legi professional.

Aquest Parlament, una vegada aprovada l'any 1982 la Llei de Col·legis Professionals de Catalunya, ha anat creant els diferents col·legis d'acord amb les necessitats dels diversos col·lectius de professionals, i és evident que el col·lectiu de tècnics d'empreses i activitats turístiques necessitava un col·legi professional, no només per defensar els interessos dels seus col·legiats, sinó també per prestar un servei a la societat.

Voldria manifestar que a Catalunya la institució dels col·legis ha estat important, no només des del punt de vista de la defensa dels interessos dels associats, sinó més com a instrument de vertebració de la societat civil catalana. El Grup d'Iniciativa per Catalunya entén que les agrupacions professionals no han d'existir només en funció de la defensa d'aquells interessos, sinó que també han de realitzar un servei al conjunt de la societat.

La creació de nous col·legis a Catalunya és una prova de vitalitat de la societat civil, i al mateix temps fa que noves professions s'incorporin al seu si. Creiem que el Col·legi la creació del qual hem aprovat avui és molt important si tenim en compte que el turisme és una de les activitats econòmiques principals del nostre país. El nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, espera i desitja que aquest Col·legi serveixi per ajudar els seus professionals, el turisme en particular i la societat civil en general.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, amb l'aprovació de la Llei de Creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya, aconseguim fer realitat una justa aspiració d'aquest col·lectiu de titulars: no hi ha cap mena de dubte que aquests professionals, organitzats dins un col·legi, tindran més facilitats per consolidar la seva professió i per garantir a la societat civil la seva dedicació al sector del turisme.

Desitgem a la comissió gestora, que es constituirà a partir de l'aprovació d'aquesta Llei per confeccionar els estatuts del nou Col·legi, el màxim d'encerts en la seva labor.

El camí que avui inicia la professió de tècnic d'empreses i activitats turístiques ens permetrà a tots plegats donar-los el nostre reconeixement i brindar-los el nostre suport. La manca d'esmenes que hi ha hagut en aquest Projecte de Llei per part dels grups parlamentaris no és, en absolut, una demostració de desinterès o manca de motivació, sinó una idèntica actitud de

tots en la línia d'ajudar un col·lectiu que ens ha d'ajudar a no saltres mateixos a dignificar l'oferta turística de Catalunya i a incrementar les nostres fonts de riquesa.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colomé.

No havent-hi cap més grup que demani torn per a explicació de vot, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Filiacions, i de les esmenes i els vots particulars reservats per defensar en el Ple.

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Agustí Bassols i Parés.

Projecte de Llei de Filiacions

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, em correspon de presentar ara el Projecte de Llei de Filiacions. Aquest Projecte s'enquadra en el marc —molt més ampli— de l'obra legislativa, en curs, de modernització del nostre dret civil.

Es tracta d'una iniciativa ambiciosa, tendent a superar les insuficiències de la Compilació en aquesta matèria, que s'arrosseguen des del 1960. Els articles quart i cinquè del text compilat actual es limiten a regular les accions conduents a la investigació i a la impugnació de la filiació, amb total oblit de les normes relatives a la seva determinació, al reconeixement voluntari i als efectes.

La Llei 13/1924, del 20 de març, aprovada per aquesta Cambra, tenia quasi per únic objecte l'adequació de la Compilació als principis constitucionals. Per això aquells dos articles, tal com estaven concebuts en l'antic text de la Compilació del 1960, van ser reformats únicament en la mesura necessària per a l'assoliment d'aquella finalitat, de la seva constitucionalització, i poca cosa més, sense afrontar el problema de la seva migradesa. Però, a més, l'obligada equiparació de la filiació matrimonial amb la no matrimonial, sense el complement d'una normativa suficient, no tan sols no ha resolt o ha deixat sense resoldre alguns problemes, sinó que ha produït algun efecte, possiblement no volgut, com per exemple la limitació de la legitimació activa pel que fa a la reclamació de la filiació, únicament al fill, convertint-lo en àrbitre exclusiu de la dita determinació, amb exclusió dels progenitors, que es veuen privats d'un dret tan natural com el de la recerca del fill.

Cal admetre, doncs, que ens trobem davant una institució rellevant en la vida humana, insuficientment i fins i tot potser defectuosament regulada avui, no obstant, paradoxalment, la importància històrica de la seva regulació en el nostre dret tradicional. Catalunya ha gaudit, en efecte, d'una regulació pròpia de l'afiliació des dels seus orígens històrics per aplicació, des que va configurar-se la consciència nacional catalana, de les normes del dret romà completades, modificades i millorades per les del dret canònic, concretament pels Decretals de Gregori IX, que van arrelar profundament en la consciència jurídica dels catalans. Duran i Bas, en la seva cèlebre *Memoria acerca*

de las instituciones del derecho civil de Cataluña, i amb referència a aquelles que deuen ser conservades, ja va assenyalar que respecte a la legitimitat regeix a Catalunya el dret romà, i respecte a la il·legitimitat —es refereix a la filiació—, a més d'aquest, el dret canònic.

Aquesta preceptiva va constituir una completa regulació de la institució que ens ocupa i fou dret aplicable a Catalunya fins a la promulgació de la Compilació l'any 1960. I encara, aquesta concepció jurídica de la filiació que presideix els nostres antecedents i precedents històrics, va passar d'una manera —jo diria— latent, el text compilat, com a principi general de dret i formant part de la tradició jurídica catalana.

Esquematitzant, aquests precedents històrics han estat informats per tres grans principis: el principi de veracitat o d'adequació de la paternitat i maternitat jurídica a la realitat biològica, sempre que sigui possible establir-la. La manifestació més coneguda i rellevant d'aquest principi, però no única —com dic, d'aquest principi superior, rector—, és la de la lliure investigació de la paternitat i maternitat amb tota classe de proves. Aquesta llibertat d'investigació i l'amplitud de mitjans provatoris és igualment aplicable a la filiació matrimonial que la no matrimonial, segons que es desprèn del contingut del conegut passatge inclòs en el Capítol III, Títol XVII, del Llibre Quart dels Decretals.

Altre principi fonamental rector de la nostra concepció jurídica d'aquesta institució és el del *favor filii*, segons el qual cal fer tots els possibles perquè cada fill tingui, a més de mare, un pare. Aquesta concepció de la filiació en el dret civil català, tant per la seva història remota com propera, exigeixen un ampli desenvolupament legislatiu dels migrats preceptes a què em referia —els migrats preceptes de la Compilació— que la seva redacció actual, que proporcioni, que es proporcioni amb aquest desenvolupament l'ordenament jurídic català una regulació completa i autònoma, que faci innecessari recórrer al Codi Civil.

Cal tenir present, arribat en aquest punt, que la normativa d'aquest cos legal del Codi Civil ha canviat totalment d'orientació amb motiu de la reforma innovadora i progressiva, sens dubte, introduïda per la Llei de 13 de maig de 1981. Es pot calibrar la importància d'aquest canvi tenint en compte que amb anterioritat i en honor a la protecció, a ultrança, de l'anomenada família legítima, no solament estava prohibida la investigació judicial de la paternitat sinó que, fins i tot, en alguns casos s'impedia el reconeixement voluntari dels progenitors reals. El text actual del Codi Civil acaba amb aquesta situació per imperatiu d'adequar-lo a la Constitució i s'aproxima al dret civil català històric com també a les legislacions més modernes del nostre entorn com són la llei alemanya, del 1969; l'austríaca, del 1970; la francesa, del 1972; la suïssa, del 1974; la italiana, del 1975, i la portuguesa, del 1979.

No és gens estrany —no és gens estrany—, doncs, que el Projecte de Llei que presento, que recull les essències degudament actualitzades del nostre dret històric com formant part de la nostra tradició jurídica sembli aproximar-se i s'aproximi, si voleu, a l'actual normativa del Codi Civil per raó de l'antecedent aproximació d'aquest al nostre dret propi. I, naturalment, el dit Projecte s'aproxima igualment a les modernes legislacions abans esmentades i, especialment, a les centroeuropees, tot conservant, naturalment, les pròpies característiques.

Com s'indica a l'exposició de motius del Projecte, tenint en compte l'actual moment social, científic i jurídic, és no sols oportú, sinó necessari, establir el règim complet de la institució no limitar-se a la regulació de la filiació per naturalesa, sinó comprendre-hi també la que es deriva de les modernes tècniques de procreació assistida. Regulació limitada, al mateix temps, per raó del seu caràcter civil, no administratiu ni sanitari, a la determinació de la filiació dels éssers nascuts mitjançant aquestes tècniques, compresa la fecundació assistida *post mortem* i de qui haurà d'assumir les funcions de pare i mare en cada cas tenint sempre present l'interès del fill.

Senyores i senyors diputats, aquest Projecte legislatiu és important i és difícil; difícil sobretot per a les persones no versades en aquesta temàtica, malgrat la seva més aviat brevetat en l'exposició i la precisió del lèxic emprat. Es compon només —el Projecte— de vint-i-un articles agrupats en quatre capítols. Cal dir que potser amb tres n'hi hauria prou: el de la determinació de la filiació, el relatiu a les accions de reclamació i impugnació i el que fa referència als seus efectes, compresos els dinou articles primers i substituïts el quart i l'últim capítol per les Disposicions Transitòries i Derogatòria que integren els dos darrers preceptes.

És també un projecte compromès, perquè conté importants innovacions a part de les obligades a causa d'aquestes noves tècniques, d'aquesta tecnologia a la qual ja m'he referit, atès que, pel seu caràcter de regulació completa i autònoma, presenta també innovacions i es distancia moltes vegades de la regulació del Codi Civil, malgrat la reforma de l'any 1981 d'aquest cos legal al qual també he fet referència.

Com a mostres d'aquesta afirmació puc citar: la presumpció de paternitat no matrimonial de l'home que ha mantingut relacions sexuals amb la mare durant el període legal de la concepció, establert a l'article quart i que constitueix, al meu entendre, un clar exponent d'aplicació del principi de veracitat i també del de *favor filii* en invertir la càrrega de la prova; la fixació de la capacitat per al reconeixement de la filiació a partir dels catorze anys; l'extensió de la legitimació activa als progenitors reals en la filiació matrimonial, però restringint la desmesurada accessibilitat a les accions de reclamació i d'impugnació que atorguen els articles 131 i 140, respectivament, del Codi Civil, i que no tenen massa sentit quan, per exemple, hi ha acord entre el fill-mare i pare-parent; la no-exigència d'un principi de prova per a l'admissió de la demanda que preveu l'article 127 del Codi Civil i que l'estudi de la jurisprudència recent indica que es tracta d'una cautela innecessària, excessiva; la solució donada en els casos en què la, diguem-ne, generosa sexualitat de la mare l'hagi dut a mantenir relacions íntimes amb més d'un home en l'expressat període legal de la concepció, i la contundent aplicació de la llei amb caràcter retroactiu.

La Comissió, el Dictamen de la qual assumeixo plenament, ha fet una meritíssima tasca en el tractament i l'aproximació de criteris sobre tota aquesta problemàtica i sobre altres punts conflictius que em plau molt esmentar, remarcar i agrair. Però, així i tot, queden encara seixanta-cinc esmenes reservades per ser debatudes en aquest Ple. Fóra desitjable que imperés —i estic segur que així serà— la mateixa voluntat política d'acord que ha presidit aquest encomiable treball de la Comissió, per tal que la Llei, que en el moment oportú haurà de refundre's o d'incorporar-se a un futur llibre de família, s'aprovi, i s'aprovi amb el màxim consens possible.

És per aquest motiu que us demano, senyores i senyors diputats, l'esforç que això suposa i el vot favorable al Projecte, d'acord amb el redactat del Dictamen de la Comissió.

Gràcies per la vostra atenció, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Si no hi ha cap diputat encarregat per defensar el Dictamen, passarem seguidament, al debat del Projecte de Llei. Hi ha diverses esmenes reservades, la primera, la número 1, d'addició d'un nou títol i article, és presentada per l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Efectivament, aquesta esmena número 1 proposa l'addició d'un nou títol i article abans del començament del Projecte de Llei. La manca en la Compilació del Dret Civil de Catalunya d'una regulació general de la filiació que inclogui en les seves disposicions, no tan sols la filiació natural sinó també l'adoptiva i en un sentit més ampli una global regulació de les relacions paterno-filials, unit al fet que la Conselleria de Justícia té, en estat avançat de redacció, un avantprojecte de llei sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, creiem que fa convenient, des del punt de vista de la sistemàtica jurídica, incloure en el Projecte de Llei avui a debat un títol primer que reculli les classes de filiació i reculli també la filiació adoptiva i l'equiparació entre la matrimonial i l'extramatrimonial, que en el redactat proposat per la nostra Agrupació parlamentària és molt semblant a la redacció de l'article 16 de la Llei, que inicia el capítol III, d'aquest Projecte de Llei i que tracta dels efectes de la filiació.

Fent cas de la invitació que ens feia fa uns moments l'Honorable Conseller de Justícia, bastaria que en el possible torn en contra se'ns manifestés que l'esperit, així manifestat, de la nostra esmena està recollit a l'esmentat article 16, del Projecte de Llei, perquè nosaltres retiréssim aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Vol fer el torn en contra de totes les esmenes a l'article 1, o el vol fer d'aquesta expressament? (*Pausa.*) Doncs, el senyor Duran té la paraula. Vendrell, Vendrell Duran.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Bé, aquesta esmena, com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Latorre, pretén introduir un nou capítol amb un únic article, també nou, en el qual es diu: «La filiació pot tenir lloc per naturalesa i per adopció». Hem de dir que això s'inspira, sens dubte, en el Codi Civil, on concretament l'article 108 ho diu amb aquestes mateixes paraules, però tinguem en compte que el Codi Civil regula l'adopció. En canvi, aquesta Llei que ara estem debatent és una llei especial sobre filiació per naturalesa i per fecundació assistida, però no té en compte l'adopció. Aleshores, parlar d'adopció en aquest primer article, nou, quan la llei no se n'ocupa en absolut, ens sembla innecessari. Això no vol dir que quan es faci el text refós, pròximament, o algun dia, o codi de Dret Civil català, aleshores sí que s'hi pugui incloure un article d'aquesta naturalesa. Per tant, en aquest sentit no creiem oportú admetre l'esmena pel que fa a aquesta primera part de l'esmena. Pel que fa a la segona part de l'esmena, és pràcticament còpia literal o trasllat aquí del contingut de l'article 16 del Projecte de Llei al qual ja ha fet referència l'Il·lustre Diputat esmenant. Per tant, si

posem aquí aquest text, s'hauria de suprimir l'article 16, cosa que no ens sembla oportuna, perquè els efectes de la filiació es regulen en aquest article 16, és a dir, en el capítol III, que és tot ell dedicat als efectes de la filiació. Per altra banda, la mateixa Agrupació parlamentària no ha presentat cap esmena per a la supressió d'aquest article 16. Llavors seria una reiteració d'una norma en dos llocs del mateix Projecte de Llei. És per tot això que nosaltres estimem que no podem admetre aquesta esmena i haurem de votar-hi en contra.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. (*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*) El senyor Latorre es vol manifestar? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Vull manifestar-me en el sentit de retirar aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada.

Esmena número 2, del Grup Mixt: per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. Com ja ha dit el Conseller abans, aquest Projecte de Llei és un projecte prou complex, d'una tècnica jurídica molt important, i que fins i tot als que tenim relació amb les qüestions jurídiques ens costa de comprendre moltes de les qüestions plantejades. Fruit d'aquesta complexitat és, precisament, el cas que hem fet cinc reunions de ponència, dues amb un catedràtic professor, inspirador d'aquest Projecte, i dues comissions. La qual cosa vol dir que s'han produït uns acostaments importants en la generalitat del Projecte. Malgrat això han quedat vives una sèrie d'esmenes que pretenen, més que interferir aquest procés de consens, que és important i s'ha aconseguit en bona part del Projecte, tractar de fixar des d'un punt de vista més tècnic la real possibilitat de l'aplicació d'aquest Projecte, que serà prou important, als ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, la nostra esmena número 2 el que voldria és fixar, exactament, o no de la forma com ho fa el Projecte, els terminis en els quals la presumpció juga a favor del fill. Estem tractant d'assolir pràcticament en tot el projecte el que es denomina *favor filii*, una teoria que avui dia és imperant en la resta de països importants i avançats, però lògicament això també pot tenir conseqüències importants i desfavorables per als possibles pares que no són pares realment, o sigui això, per utilitzar l'argot del carrer, podríem dir que li carregariem el mort, que en aquest cas seria un nadó. No obstant això, atenent l'ofertament del ponent i en general del Conseller, nosaltres retirarem aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada.

Esmena número 3, de l'Agrupació del CDS: el senyor Latorre té la paraula per fer la defensa.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Defensarà la 3 i la 4, conjuntament?

El Sr. LATORRE: Sí, i una més, senyor President, que ara esmentaré.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: Amb aquesta esmena s'introdueix, igual que en l'esmena número 61 de l'Informe inicial de la Ponència, entre els supòsits de patologia en el matrimoni, no només la dissolució del vincle matrimonial o els supòsits de separació, sinó també la nul·litat. Sorprenentment, aquesta esmena inicial

número 61 de l'Informe primitiu de la Ponència ha estat incorporada en el text avui a debat, mentre que no ho ha estat la introducció del terme «nul·litat» en l'article 1, quan en ambdós casos es tracta d'introduir una de les causes de desaparició del vincle matrimonial que han estat oblidades en la inicial redacció del Projecte.

D'altra banda, defensaríem conjuntament l'esmena número 4 a l'article 1, de modificació de l'article 1, i l'esmena número 7, també de modificació —en aquest cas, de l'article 2.

Tracten aquestes dues esmenes qüestions de prova. Pel que fa a l'esmena número 4, substitueix els termes «provar complidament» per «mitjançant tota classe de proves». Es tracta, amb aquesta esmena, de facilitar els mitjans provatoris basant-nos en el principi del *favor filii*, de cara a facilitar al màxim el principi de la lliure investigació de la paternitat i la maternitat.

D'altra banda, en l'esmena número 7 es substitueixen els termes «complida» i «congruent» pel terme «quan es provi», per tal de fer desaparèixer conceptes indeterminats o subjectius del Projecte de Llei i enllaçar amb l'anteriorment esmentat d'admetre «tota mena de proves», tal com indica el mateix text de l'apartat 1 de l'article 2, en la seva redacció final.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra? (*Pausa.*) Senyor Vendrell, té la paraula.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Bé, pel que fa a l'esmena número 3, en primer lloc hem de dir que el text aprovat per la Comissió, és a dir, el Dictamen de la Comissió, ja introdueix la paraula «efectiva». És a dir, la «separació efectiva». Creiem que amb aquesta paraula ja es comprèn tot tipus de cessació del matrimoni, ja sigui per dissolució, ja sigui per separació.

Ha fet esment, l'Il·lustre Diputat, que la paraula «nul·litat» s'ha introduït acceptant l'esmena al seu dia presentada en altres articles; i és cert, però amb una diferència, i és que hem acceptat la paraula «nul·litat» sempre que es parlava de divorci o separació. Aquí no se'n parla, en el text d'aquest article 1, de divorci, i per això no hem introduït la paraula «nul·litat», perquè tampoc no hi figura la paraula «divorci». Per tant, com que creiem que amb la paraula «efectiva», sigui legal o de fet, que és el text actual, és suficient, haurem de votar en contra d'aquesta esmena.

Per altra part, encara voldria afegir que, sense que això hagi de ser una raó per si mateixa per no votar a favor d'aquesta esmena, que el text del Dictamen respon exactament a com s'expressa l'article 116 del Codi Civil.

Pel que fa a l'esmena número 4, proposem una transaccional; el text parla que «quan es pugui provar complidament» que han nascut de relacions conjugals, i l'esmena proposa substituir la paraula «complidament» per les paraules «mitjançant tota classe de proves». Crec que una cosa no està barallada amb l'altra, i nosaltres proposem una esmena transaccional en el sentit que, després de la paraula «complidament», s'afegeixi «mitjançant tota classe de proves», que és la proposta formulada, crec, per l'esmena. Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Vendrell, es pronuncia sobre l'esmena número 7 que ha defensat, o es reserva per quan es parli de l'article 2?

El Sr. VENDRELL: No, ja puc pronunciar-m'hi ara, senyor President, moltes gràcies.

El text diu: «quan es provi de manera complida i concloent». Aquest és el text del Dictamen, i l'esmena, el que proposa és que, en lloc que es provi de manera «complida i concloent»: «quan es provi», simplement. Ens sembla molt més fort –perquè es tracta d'impugnar una presumpció molt forta de legitimitat–, ens sembla molt més fort atendre el resultat de la prova en el sentit que d'aquesta resulti d'una manera indubtable la paternitat que no pas el fet que es presenti prova. Per tant, ens sembla que les paraules «complida i concloent», «de manera complida i concloent», són molt més expressives que la proposada per l'esmena. I per aquest motiu no podem aprovar aquesta esmena número 7.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. El senyor Latorre s'hauria de pronunciar sobre la transaccional proposada a l'esmena número 4, de l'Agrupació del CDS.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, en el sentit que acceptaríem aquesta esmena transaccional, això faria decaure la nostra esmena número 4 i, si vostè m'ho permet, senyor President, em manifestaria també sobre les altres dues esmenes que jo he defensat abans, en el sentit que l'esmena número 3 i l'esmena número 7, un cop escoltada la intervenció de l'Illustre Diputat senyor Vendrell, les donaríem per retirades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queden retirades. Per consegüent, passarem a les votacions d'aquest article primer, que queden reduïdes a la votació de l'esmena transaccional, la número 4, i al text de la Ponència. En primer lloc es donarà lectura al text de l'esmena transaccional per la senyora Secretària.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Article 1, esmena transaccional amb l'esmena número 4: «...respecte dels quals es pugui provar complidament, mitjançant tota classe de proves, que han nascut de relacions conjugals».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Votem en primer lloc aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat. A continuació se sotmet a votació l'article primer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article primer ha quedat aprovat per unanimitat.

Esmena número 5, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena pretén la supressió del paràgraf primer d'aquest article, no solament perquè la matèria tractada correspon a un altre títol de la Llei, «De les impugnacions de la paternitat», article 10 i següents, la qual cosa es podria solucionar amb una simple translació física del seu redactat, sinó fonamentalment per l'absolut menyspreu que es fa d'un dels principis bàsics del dret de família, com és el *favor filii*, perquè, com que no es limita la legitimació activa, és a dir, la capacitat per exercir aquesta acció, qualsevol persona –ho remarco, qualsevol persona– pot exercir-la, amb l'evident perillósitat per a la seguretat jurídica dels fills.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Vol fer el torn en contra ara o el farà conjuntament amb totes les esmenes de l'article segon? (Pausa.) Conjuntament.

Doncs, ara correspondrà la defensa de l'esmena número 6, del Grup d'Iniciativa. El senyor Nualart té la paraula.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Nosaltres també intentem consensuar aquesta Llei perquè creiem que és important que sorgeixi del Parlament amb el màxim de vots favorables, però si bé –com s'ha dit– és una llei complexa, això no treu que ha de ser una llei clara, i nosaltres ja vam anunciar en Ponència que és una Llei difícil, que és una Llei que és difícil d'entendre i de comprendre en molts conceptes, i per això Iniciativa per Catalunya ha mantingut algunes esmenes que són purament tècniques, però no per ser tècniques no són importants.

Aquesta fa referència al paràgraf primer de l'article 2, en el qual si bé es parla de la impugnació, no diu qui pot impugnar la paternitat matrimonial. Entenem que quedaria clar si s'acceptés l'esmena d'Iniciativa, que és d'addició i que diu que «la paternitat podrà ser impugnada pel marit i cedirà davant la complida i concloent prova que aquest...» Aleshores, creiem que això millora el text, que de l'altra manera es fa incomprendible i entenem que el fet que la impugnació, si no és que es pugui comprendre que la poden impugnar altres persones que no sigui el marit, en aquest cas quedaria clar, perquè, si no, hi pot haver altres interpretacions. I això ho hem dit a través de la Ponència: d'aquesta Llei hi poden haver diferents interpretacions pel seu redactat. És evident que hi ha una voluntat política en un sentit en el seu articulat, però de la manera que està redactat pot portar problemes al moment de la seva interpretació. Per tant, entenem que aquesta clarificació i aquesta esmena d'Iniciativa ajudaria el text.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. L'Agrupació del CDS manté l'esmena número 8: el senyor Latorre té la paraula per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaríem conjuntament aquesta esmena número 8, de modificació d'aquest article 2, i la número 21, de modificació del paràgraf segon de l'article quart.

Es tracta, en les dues esmenes presentades, de garantir el reconeixement del fill en els supòsits de fecundació assistida, basant-nos també en el principi del *favor filii*, de garantir en els casos d'inseminació artificial en què hi ha hagut prestació de consentiment sigui quin sigui el donant de l'element reproductor.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup Socialista té l'esmena número 9; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Defensaríem conjuntament les esmenes 9, 11, 12 i 13.

Respecte a les dues primeres esmenes, són dues esmenes d'addició; en la primera d'elles nosaltres el que fixem és que resta oberta encara l'acció de reclamació de la paternitat. I la segona d'aquestes esmenes també és una esmena d'addició en la qual diem que «sens perjudici que el marit impugni la paternitat per concórrer relacions sexuals de la mare amb un tercer». Nosaltres pensem que aquestes dues esmenes ajuden a clarificar el text d'aquest article.

Respecte a les altres dues esmenes hem de dir que retiraríem l'esmena número 12 a favor d'una transaccional i també retirariem l'esmena número 13.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El Grup Popular té l'esmena número 10.

El Sr. PEREA: Retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. *(Pausa.)* Torn en contra: senyor Vendrell, té la paraula.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena número 5, del Grup Popular, no podem acceptar-la perquè és importantíssim, ens sembla, i queda dintre d'una sistemàtica molt congruent, que a continuació de parlar a l'article 1 de la presumpció de paternitat matrimonial, es digui a l'article 2 i es parli de la possibilitat d'impugnar aquesta paternitat matrimonial. Llavors ens sembla ben col·locat l'article. I ha fet referència l'Il·lustre Diputat esmenant que, tal com està concebut el text d'aquest article número 2, no diu qui pot exercitar l'acció d'impugnació, però tinguem en compte que aquesta acció d'impugnació, a part que aquí en aquest article és mencionada com a existent, la manera d'exercitar-la i qui la pot exercitar està regulat a l'article 10 del mateix Projecte de Llei. I allí ja diu que poden exercitar aquesta acció el marit, la mare, els fills, etcètera. Això queda perfectament regulat a l'article 10. Per tant, no és motiu per suprimir aquest article, que, en tot cas, el que passaria, amb la supressió d'aquest article, és que semblaria que es vol remetre al dret supletori, és a dir, al Codi Civil, i aquí el que pretenem és fer una regulació —com ha dit l'Honorable Conseller— completa i autònoma del tema de les filiacions. Per tot això haurem de votar en contra d'aquesta esmena número 5.

Pel que fa a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, també és semblant el motiu de la nostra oposició a aquesta esmena, encara que val a dir que hem d'agrair els esforços fets pel ponent en els tràmits de ponència per arribar a consensuar i fer aportacions valuoses a la tramitació d'aquest Projecte de Llei. Però aquí —i em sembla recordar haver-li ja dit en anteriors ocasions—, quan vol legitimar les persones que poden accionar per la impugnació de la filiació matrimonial, diu «el marit»; però és que no és només el marit. Segons l'article 10..., és clar que em sembla recordar que presenten una esmena de supressió d'aquest article 10, perquè deuen entendre que només té acció el marit. I nosaltres entenem, d'acord amb el Projecte en el seu article 10, que no només el marit, sinó —ja ho he dit— també la mare i el fill. Per tant, ens sembla més correcta la redacció de l'article 10, en lloc d'establir aquesta legitimació activa només a favor del marit en aquesta esmena número 6.

Pel que fa a les esmenes del CDS, n'ha retirat alguna, em sembla que és la 7...

El Sr. PRESIDENT: La 7. Sí, senyor.

El Sr. VENDRELL: La 8: tenim, efectivament, una transaccional a oferir, i, per tant, doncs, ens atenim a aquesta transaccional per a la qual demanem el vot favorable.

Les esmenes socialistes: l'esmena número 12, que li sembla que hauria de contenir aquest article 2 l'afegitó de «resta oberta l'acció de reclamació de paternitat», ens sembla que és innecessari que es digui. Ja he dit abans que aquesta acció de reclamació de la paternitat, com tota acció també d'impugnació, està regulada expressament en el text del Projecte. I, concretament, la de «reclamació de la paternitat» es fa —aquesta regulació— a l'article 8, del Projecte que estem debatent. Per tant, si allí ja es diu que hi ha la possibilitat d'acció de reclamació de la paternitat no cal dir-ho en aquest article d'altra manera.

És clar, potser tal vegada he pogut constatar que aquesta frase, «resta oberta a l'acció de reclamació de paternitat», figura a la Llei sobre Tècniques de Reproducció Assistida en el seu arti-

cle 8, però allí es refereix als fills no matrimonials i estem parlant aquí de la filiació matrimonial. En tot cas, ens sembla innecessari aquest afegitó, és a dir, aquesta esmena d'addició, l'esmena 9.

Pel que fa a l'esmena 11, que vol afegir: «sens perjudici que el marit impugni la paternitat per concórrer relacions sexuals de la mare amb un tercer», és una esmena a la lletra c) de l'article 2, quan parla de les possibilitats o dels casos que el marit no pot oposar-se, no pot deixar de reconèixer el fill pel fet que hagi nascut dintre dels cent vuitanta dies primers del matrimoni. Els fills nascuts en aquest període de temps poden ser desconeguts pel marit de la mare, però no ho poden ser en els casos que s'enumeren. I a l'últim diu: «si la mare demostra l'existència de relacions sexuals amb el marit durant el període legal de la concepció». I llavors l'esmena vol afegir: «sens perjudici que el marit impugni la paternitat». Evident que sempre pot impugnar-la; això no és més que un principi, però sempre jugarà la possibilitat d'impugnació de l'article 10. I si això es vol afegir a aquesta lletra c), per què no afegir-ho també a les lletres a) i b), en els quals casos també queda salvada la possibilitat d'exercitar l'acció d'impugnació. Per tant, no entenem la necessitat d'aquesta esmena i haurem de votar-hi en contra.

No sé si me n'he deixat alguna. *(Pausa.)* Crec que sí, que n'hi ha una... *(Pausa.)* No he fet esment de l'esmena número 10, del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat retirada, eh?

El Sr. VENDRELL: Ha quedat retirada; aleshores, em sembla que he contestat a totes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, em sembla que no s'ha pronunciat sobre una transaccional anunciada, una transaccional a la 12, a l'esmena número 12.

El Sr. VENDRELL: Bé, he d'anunciar que, a més de la transaccional a la número 17, també presentem una transaccional a l'esmena número 18. *(Pausa. Remor de veus.)* Hem parlat d'una transaccional a l'esmena 17, el text de la qual presentaré seguidament a la Mesa. Però també oferim una transaccional a l'esmena número 18, del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: La 18 vol dir la 13 del Dictamen.

El Sr. VENDRELL: Exactament, la 13 del text actual, del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Les transaccions han arribat a la Mesa? *(Remor de veus. Pausa.)* Senyor Abelló, la 13, l'ha retirat vostè?

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President, estava retirada.

El Sr. PRESIDENT: Estava retirada, doncs, no hi ha lloc a transacció. I llavors la senyora Secretària procedirà a la lectura de les dues transaccions presentades, una a la número 8 i l'altra a la número 12.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Article 2, esmena transaccional amb l'esmena número 8, del CDS: «Del marit, formalitzat en un document públic, tant si dit consentiment s'ha prestat per a la inseminació amb material reproductor del marit com amb el d'un altre donant».

Article 2, bis, esmena transaccional amb l'esmena número 12, del Grup Socialista: «Punt 1. Els fills nascuts abans del matrimoni dels pares tenen, des de la data de celebració d'aquest, la condició de matrimonials amb caràcter general sempre que la filiació quedi determinada legalment.

»Punt 2. Si la filiació ha estat determinada per via de reconeixement formal la impugnació s'ha de regir per les regles de la filiació no matrimonial.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Els senyors esmenants admeten les transaccionals?

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Podem passar, doncs, a les votacions de l'article 2. En primer lloc, votarem l'esmena número 5, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 6, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena transaccional a la número 8, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes 9 i 11, del Grup Socialista. Conjuntament?

El Sr. LATORRE: Senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. LATORRE: Votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votació separada.

En primer lloc, votem la número 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 58 en contra i 14 abstencions.

A continuació, votem l'esmena número 11, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 11 abstencions.

Finalment, se sotmet a votació l'esmena transaccional a l'esmena número 12, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, es vota l'article 2, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem a l'article tercer: esmena 14, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Nualart té la paraula.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Agruparia l'esmena 14, la 17, la 24 i la 60.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. NUALART: El Grup d'Iniciativa per Catalunya, quan es va debatre el Projecte de Llei sobre la legítima, ja va intentar incorporar a la Llei la figura de la parella de fet; aleshores, el Portaveu del Grup de la majoria, en respondre a aquest Diputat, va dir que aquella no era la llei adient per parlar sobre la parella de fet, que hi podia haver altres lleis en les quals es podria parlar de la figura de la parella de fet. Aleshores, entenem nosaltres que la Llei de filiació és la llei més important que es relaciona amb la família i, per tant, la llei en què podria incloure's la parella de fet. És evident que —i ho vam anunciar també— en fer la reforma del Dret Civil Català mitjançant lleis especials i no mitjançant una llei globalitzadora, feia que molts conceptes quedaven al marge i que aleshores era difícil, de vegades, incloure'ls dins de lleis especials. Per tant, nosaltres creiem que aquesta llei especial sobre la filiació és l'adient per incloure la parella de fet.

Jo vaig dir en el seu moment —i ho torno a repetir avui— que la parella de fet és una realitat que existeix al nostre país, i no podem defugir d'ella, vull dir, no podem dir que en aquests moments la parella de fet no existeix a Catalunya. És més, a nivell d'Europa hi ha una forta pujada o creixença de les parelles de fet, a tot Europa; hi ha, en aquests moments, nacions a nivell d'Europa que ja tenen prop del 20% de parelles de fet. És una preocupació de tot Europa, el fet de les parelles de fet; el mateix Consell Europeu ha demanat als seus ministres que tinguin atenció pel fet de la parella de fet i que es reguli aquesta situació, perquè, realment, pot produir grans problemes, no només als membres de la parella de fet, sinó també a la societat en general.

Crec que legislar sobre filiacions i no tenir en compte la parella de fet..., jo crec que és greu que aquest Parlament no tingui en compte aquesta realitat social. A més, jo voldria fer una sèrie de consideracions: el fet que no legislem sobre la parella de fet no vol dir que així impedirem que hi hagi parelles de fet; evidentment, encara que no es legisli, la realitat existeix. Crea, a més, greus inconvenients, i podríem anunciar, no només pel que fa a la filiació, sinó greus inconvenients que hem pogut veure a través de moltes sentències que han estat, d'alguna manera, repudiades per part de la societat: vull recordar, només, els fets de les pensions de viduitat quan no hi havia encara el divorci a l'Estat espanyol, i que aleshores no podien cobrar la viduitat per molt que haguessin portat molt de temps de convivència. És evident que en aquells moments es reconeixia, a nivell d'Estat, de fet, la parella.

A més, també el que crec que, a part dels inconvenients que es creen, el que nosaltres fem, amb la manera de no regular per mitjà del Parlament la parella de fet, el que fem és deixar el poder legislatiu a la jurisprudència. És evident que existeixen conflictes de la parella de fet: si no ho regulem nosaltres en aquest moment, el que fem és que la jurisprudència hagi de regular, de fet, *de facto*, la parella. Per tant, nosaltres entenem que és des d'aquí que podríem fer aquesta regulació.

D'altra banda, el que valorem són les conseqüències d'aquesta parella de fet: no diem ni donem cap *status* a la parella de fet; simplement, regulem les conseqüències de l'existència d'aquesta parella. Abans, el Conseller ens parlava del principi de veracitat que reuneix aquesta Llei com a requisit fonamental, i que el que fa és que la paternitat jurídica formal es converteix en la paternitat biològica. Bé, és evident que també

amb un principi de veracitat es pot dir que la parella de fet es converteix en una parella legal, la parella de fet, i, per tant, d'alguna manera hauria de tenir aquesta regulació.

La inclusió d'aquestes esmenes en els diferents articulats..., pel que fa a l'esmena 14, nosaltres entenem que hi ha tres situacions que es poden donar: la situació matrimonial i la situació extramatrimonial d'una parella estable, i, per tant, que tingui una analogia amb la parella matrimonial, i, d'altra banda, un tercer estat, que serien aquelles relacions esporàdiques o relacions no estables. Per tant, el que pretén aquesta esmena nostra a l'article 14 és incloure només que hi ha aquestes tres situacions, i entenem nosaltres que també a *favor filii* —com deia també el Conseller en l'exposició de la Llei—, a favor del fill, és evident que si nosaltres regulem com a prova, com a prova d'aquesta paternitat, la parella de fet, és molt fàcil a nivell de la càrrega de la prova que pugui tenir aquest fill que ha nascut d'una relació d'una parella no matrimonial. Per tant, amb aquesta esmena 14 a aquest article l'únic que fem és introduir els tres diversos estats que es poden donar en una situació de paternitat o de maternitat.

En l'esmena 23 nosaltres..., en ponència hi va haver una discussió a fons per buscar el concepte que, en realitat, era molt fàcil, que era la «parella extramatrimonial», la «parella estable», la «parella de fet». En canvi, hem hagut de buscar conceptes com «cohabitació» o «relacions sexuals»..., apareix en alguns moments «cohabitació», en altres «relacions sexuals», i el que voldríem —i aquesta era la voluntat, almenys, que jo vaig veure dins la ponència— era simplement de regular aquella parella estable, aquella parella que té una certa analogia amb les parelles matrimonials.

A l'esmena número 30 el que nosaltres també creiem és que, dintre de la línia que hem dit que es tingui el mateix principi de veracitat que es deia pel que fa a la paternitat i la maternitat, que es tingui també en aquestes parelles, i, per tant, tinguin els mateixos requisits i els mateixos drets, tant els membres d'una parella que sigui matrimonial com d'aquella parella no matrimonial o extramatrimonial.

I, per últim, crec que és important l'esmena 60, que el que nosaltres demanem és que l'Executiu de la Generalitat creï un registre per a inscripcions de parelles de fet. Crec que això solucionaria molts problemes: no és exactament només en aquesta llei, jo els voldria recordar la problemàtica que existeix en la llei d'arrendaments urbans, de parelles que viuen o conviuen durant molt de temps i, per la mort d'un dels dos, aleshores, evidentment, han de deixar el domicili, i, aleshores, de vegades —i això també es va dir pel Grup de la majoria, quan parlàvem de la legítima—, què es considera una parella de fet, o com es pot considerar? És evident per tant, que la creació d'un registre i una normativa per a la inscripció en aquest registre solucionaria aquest problema, i no serviria només per a aquesta llei, sinó que serviria, en un futur, perquè aquestes parelles, amb altres problemes i amb altres circumstàncies que tenen dintre del món jurídic, tinguessin una solució.

Per tant, creiem que aquestes esmenes, d'incorporar aquests conceptes dintre d'aquesta Llei, farien..., i abans es parlava també, el senyor Conseller parlava d'una llei avançada, crec que una llei avançada en aquests moments a Catalunya seria una llei que es plantegés clarament la parella de fet.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nualart. El torn en contra... Suposo que conjuntament passarà, seguidament, a defensar una esmena del Grup de Convergència i Unió a aquest article, o el vot particular?

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Si em permet, començo per dir que el meu Grup retira aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, queda retirat.

El Sr. VENDRELL: I em referiré a les esmenes que han estat defensades per l'Il·lustre Diputat senyor Nualart. Totes elles fan referència a la parella de fet. Sap, senyor Nualart, que n'hem parlat, n'hem parlat força, i que li hem reconegut —i ho torno a dir— que és una realitat social, la parella de fet, que cal que el legislador se'n preocupi, d'alguna manera, certament. És complicat el tema, i no pot quedar resolt amb les poques esmenes sobre aquesta qüestió, que requereix, sens dubte, el tema, una major extensió de normativa. Algun dia es pot plantejar, tant se val a nivell estatal com, fins i tot, per què no?, podem considerar-ho a nivell de les nostres facultats legislatives. Però no és aquí, entenem, en aquesta Llei, on s'ha d'intentar resoldre el problema de les parelles de fet. (*Remor de veus.*)

Aleshores, i passant concretament esmena per esmena de les defensades, pel que fa a l'esmena 14, el que es pretengui aquí, només a títol anunciatiu, sense més conseqüències, perquè és que no en té cap, en l'article 3 no té cap conseqüència que es parli en la primera línia de la filiació extramatrimonial, es tracti o no de fills nascuts d'una parella de fet. L'article té la mateixa aplicació, el mateix sentit, s'hi introdueixin o no s'hi introdueixin aquestes paraules. És a dir, el text de l'article no distingeix, no especifica —ni cal, entenem nosaltres— la filiació, sigui o no d'una parella de fet, més o menys estable, duradora, inscrita..., tant se val; en tot cas, es tracta de filiació no matrimonial, pel contingut de l'article que està examinant la filiació no matrimonial. Per tant, en els temes de filiació no matrimonial, hi entren, fins i tot, els de la filiació produïda a conseqüència de les relacions hagudes en una parella més o menys estable, diguem-ne parella de fet.

Pel que fa a l'esmena 17, aquí el que fa és, d'alguna manera, institucionalitzar la parella de fet, atribuint-li la mateixa presumpció de paternitat al baró d'aquesta parella que la que s'atribueix en l'article 1 al marit. Exactament igual. Ens sembla que això no pot ser així, perquè, en primer lloc, amb aquesta esmena el que fa és suprimir el que ha dit vostè que existeix, que són tres classes: la matrimonial —segons vostè—, la parella de fet, i la que no és ni matrimonial ni parella de fet; però aquí, amb aquesta esmena, se suprimeix aquesta última classe de fills. I, per tant, l'article 3 el que té per objecte, precisament, és regular la filiació d'aquestes, el producte d'aquestes relacions sexuals, encara que no obeeixin a una situació de parella de fet, cosa que l'esmena suprimeix de fet, perquè només parla de la presumpció de filiació en el cas de parella de fet i oblida les filiacions que no són conseqüència d'una parella més o menys estable. Per tant, no podem admetre aquesta esmena que és de modificació total de paràgraf de l'article 4.

Una altra de les esmenes que han estat defensades, que fan referència també a la parella de fet, és una esmena al segon paràgraf d'aquest mateix article 4, que es refereix a la presumpció de filiació en les filiacions aconseguides mitjançant les tècniques de fecundació assistida i aleshores proposen que digui,

aquesta norma, que s'hi afegeixi, «consentiment» —que és necessari el consentiment—, consentiment del membre baró de la parella, de fet formalitzada, etcètera.

Bé, jo crec que una dona que vulgui ser fecundada per les tècniques de fecundació assistida, si no està casada, no necessita el consentiment de ningú, ni tan sols del qui pugui viure amb ella. És a dir, per altra part, per altra part, només podrà..., és a dir, tot això requeriria una legislació més àmplia, però que tal com està formulada l'esmena ens sembla que no pot ser congruent, perquè cal que l'home hagi de demostrar que constitueix parella de fet; o sigui mentre l'home no pugui demostrar que constitueix parella de fet, el seu consentiment no és vàlid. És clar, em dirà vostè, per això existirà el registre amb congruència.

Bé, però, en tot cas, la fecundació assistida, tal com està avui regulada en la mateixa llei, també estatal, sobre tècniques de fecundació assistida, sempre, la fecundació, si no es tracta del marit, sempre és amb donant anònim, ha de ser anònim, segons la mateixa llei estatal. Per tant, és bastant complicat tot això; caldria fer-ne una regulació més acurada i, ja dic, potser algun dia se'n pot parlar, però aquí en aquesta Llei i amb unes quantes esmenes que tenen, sens dubte, molt bona voluntat —ho entenem així—, però que no podem en cap cas acceptar. I, finalment, està clar, al final, doncs, també presenten una esmena en el sentit que la Generalitat haurà de crear, en el termini que sigui —diu sis mesos—, un registre per a la inscripció de les parelles de fet.

Bé, amb això jo crec que desapareixen les parelles de fet; des del moment que s'institucionalitzen, que se li reconeix un *status* legal, es legalitza la parella de fet i deixa de ser de fet, passa a ser una parella legal. És a dir, es tractaria d'una parella legalitzada, una parella de dret, però no matrimonial. Aleshores... fins i tot la terminologia ens falla, eh? O sigui que és per repetir que caldrà fer-ne un estudi molt més acurat al seu dia, si es pot procedir a fer-lo, sobre aquesta realitat social que realment a nosaltres no se'ns escapa que existeix i que requeriria una regulació més àmplia en el seu cas. Els efectes d'aquesta parella de fet institucionalitzada com una classe de segon matrimoni, gairebé, perquè els efectes veig que per la presumpció de legitimitat si més no, doncs, s'equipara al matrimoni etcètera, els efectes que hi puguin haver també en altres camps com és el de les successions, els arrendaments, etcètera; tot això cal un estudi més aprofundit i aquí no ens sembla oportú admetre aquestes esmenes.

És per tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, que votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. Passem a la votació corresponent, a les votacions corresponents a l'article tercer.

Esmena 14, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 47 en contra i 15 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article tercer segons el dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem a continuació al debat de l'article quart. En primer lloc hi ha l'esmena número 16, del Grup Socialista. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President; defensaríem conjuntament les esmenes 16, 18, 20, 23 i 25.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ: En aquest article quart el conjunt d'esmenes que presenta el Grup Socialista, es centren en el debat, que ja en el seu moment es va plantejar a ponència i després a Comissió, al voltant d'un conjunt d'accepcions que en el text legal apareixen. La discussió ja la vam tenir allí, si s'havia de posar «relacions sexuals», «cohabitació», és a dir, tot un conjunt d'accepcions que des del punt de vista del Grup Socialista considerem que en el text legal no hi ha una línia clara en la mesura que en alguns articles es parla de «relacions sexuals», en el següent paràgraf de «cohabitació», etcètera. I fins i tot en la mateixa exposició de motius es torna a la «cohabitació».

Nosaltres considerem que des del punt de vista jurídic i fins i tot des d'un punt de vista més entenedor, el que hi hauria d'haver en el conjunt ja d'aquestes esmenes i en el conjunt del text legal és la paraula «cohabitació sexual». Nosaltres creiem que hi ha precedents, evidentment no ja només en el dret comparat sinó en la nostra mateixa legislació i, per tant, des d'aquest punt de vista aquestes esmenes van en aquesta direcció, que la paraula «cohabitació» sigui la que presideixi el conjunt de les nostres esmenes.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. L'Agrupació del CDS també té esmenes a aquest article. Les vol defensar? (Pausa.) N'hi ha dues que no han estat defensades.

El senyor...

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Si em permet, faig ús de la paraula per dir que l'esmena número 19...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, perdó. És per anunciar que l'esmena número 19, la retirem i l'altra, la 21, ja estava defensada.

El Sr. PRESIDENT: I amb la 20 què passa? Està defensada ja?

El Sr. MARTÍN: No, la 20 no és nostra, és del Grup Socialista, senyor President.

La 19, la donem per retirada...

El Sr. PRESIDENT: La 20 és del Grup Socialista...

El Sr. MARTÍN: I la 21 ja està defensada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Carod-Rovira demanava la paraula? No! (Pausa.)

El Grup Popular té l'esmena número 22; el senyor Perea té la paraula per defensar-la.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. La finalitat d'aquesta esmena és la supressió dels termes «reconeixement aformal o tàcit», en tant que aquesta possibilitat de reconeixement és contrària a un altre dels grans principis del dret de família, principis que aquest Projecte s'obstina a esquivar, com és el de formalitat en els negocis jurídics, anant una vegada més en contra dels interessos dels fills.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vendrell.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Les esmenes socialistes plantegen un terme, una problemàtica de terminologia en aquest article. Sap, senyor Abelló, que vam fer un esforç per intentar trobar la paraula més escaient, que pugui dir més clarament el que es vol dir, i que, fins i tot, hi va haver una recomanació de ponència per adoptar la paraula, concretament, «cohabitar» o «cohabitació»; però, després, reflexionant-hi de nou ens ha semblat que no podíem admetre aquestes esmenes i que era millor mantenir el text segons va ser presentat pel Govern de la Generalitat. I és que la mateixa paraula «cohabitació» no és una paraula d'ús massa corrent en aquesta terminologia de relacions sexuals, perquè vol dir això, perquè no és qualsevol cohabitació; poden cohabitar germans, noies amigues, que no tenen res que veure amb les relacions sexuals, o nois i noies, etcètera. Llavors, el que cal és parlar explícitament de l'existència de relacions sexuals —i no de cohabitació— perquè es pugui presumir aquesta paternitat no matrimonial. Per tant, mantenim la terminologia actual, que figura en el dictamen de Comissió.

I pel que fa a l'esmena número 20, que vol afegir que aquesta presumpció juga en el procés d'impugnació de la paternitat extramatrimonial; no sé si ha fet referència a aquesta esmena a l'hora de defensar-les, crec que no. Però, deixi'm dir-li que aquestes paraules en el procés d'impugnació de la paternitat extramatrimonial, es presumeix, etcètera... No cal que hi siguin aquí; és evident que a diferència de la presumpció de l'article 1 per la filiació matrimonial, que opera per si mateixa, basta que la mare estigui casada perquè els fills es considerin fills del marit; aquí, no; aquí cal que es tramiti en un procediment judicial la impugnació corresponent perquè pugui jugar la presumpció amb possibilitat de prova en contra.

En fi, és cert que són diferents una i altra presumpció, però no ens sembla que calgui aquí parlar-ne, perquè es tracta de col·locar a continuació de la presumpció la possibilitat d'impugnar sense fer referència a la cosa procedimental, que ja és objecte de regulació més endavant en el mateix Projecte.

Bé, pel que fa a l'esmena 23, ens sembla escaient la terminologia també emprada de «cohabitació sexual»; si suprimim la paraula «sexual», la paraula «cohabitació» és ambigua i, per tant, no podem tampoc admetre aquesta esmena. I pel que fa a la darrera, l'esmena 25, aquí sí que voldria demanar-li l'atenció a l'Il·lustre diputat esmenant, que fa referència al fet que s'afegeixi «formalitzat d'acord amb la Llei». Amb això sí que vam arribar a un acord —i diem en el tràmit de ponència— de fer esment formalitzat en document públic, en tots els llocs on surti aquesta necessitat d'expressió. Per tant, el text del Dictamen ho recull així «en document públic», em sembla recordar, d'acord amb el que havíem enraonat. I, per tant, crec que, en fi, podria realment ser retirada aquesta esmena 25.

Em deixo alguna esmena? (Pausa.)

Crec, senyor President, que no queden més esmenes defensades per ser replicades, i amb això..., ah!, sí, perdó, una del Grup Popular, la 22; la 22, que vol suprimir «cohabitació sexual, el reconeixement aforal o tàcit.» Ens sembla que això, en fi, com a simple presumpció no es pot dir que no estigui bé. Quan hi ha un reconeixement aforal, que vol dir que es fa d'una manera expressa, però no en la forma legal per fer el re-

coneixement d'una filiació natural o filiació no matrimonial com podria ser dir-ho amb una carta, això ja és per si una presumpció, senyor Diputat. Crec que ha de valer com a tal presumpció aquest reconeixement encara que aforal, sí d'una manera expressa, com seria el cas de fer-ho en una carta, com el tàcit, que podria ser el fet de tenir el fill en convivència amb ells i tractat com a fill i tingut per fill. Tot això ha de ser una presumpció també; presumpció que no evita la possibilitat, o que no impedeix la possibilitat d'una prova en contra; però, com a partença, ens sembla bé que es reculli com a presumpció. I per aquest motiu tampoc podem admetre aquesta esmena número 22, del Grup Popular.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. Senyor Abelló, hi ha hagut una invitació explícita a retirar l'esmena 25.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, retirariem l'esmena 25.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada.

Passaríem, doncs, a les votacions de l'article quart. Esmenes socialistes: la 16, la 18, la 20, la 21 i la 23. Es poden votar conjuntament?

El Sr. MARTÍN: Demanem votació separada per a la 16.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, votarem en primer lloc la 16, exclusivament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 47 en contra i 13 abstencions.

Seguidament votem les altres esmenes del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 13 vots a favor, 47 en contra i 13 abstencions.

Esmenes números 17 i 24, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 10 vots a favor, 47 en contra i 16 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena 21, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 47 en contra i 25 abstencions.

Resta només l'esmena del Grup Popular, la número 22.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 25 abstencions.

Es vota a continuació l'article quart segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem a l'article cinquè, que només té una esmena del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena, de modificació evidentment, preteníem pujar el límit de la fixació d'edat per al reconeixement de menors als setze anys, d'acord amb diversos criteris: un d'ells podria ser, precisament, el coneixement ple que pot tenir un infant —no deixa de ser un infant— de setze anys en lloc del que podria tenir amb catorze anys, que és el que figura en el Projecte.

Una altra consideració a tenir en compte podria ser tractar d'uniformar la barreja que hi ha ara, en aquest moment, entre les diferents edats que marquen la legislació estatal i catalana. Recordem, doncs, que la majoria d'edat són els divuit anys, l'edat penal són els setze anys, l'edat per fer l'emancipació són els setze anys, ara posem aquí els catorze anys... Vull dir, aquesta barreja, amb aquesta esmena que considero que podria ser important, tractaríem d'unificar-la. Òbviament, en la segona part de l'article també es pujaria l'edat aquesta als setze anys, i després també, al final de l'article, hi ha una altra esmena respecte a la intervenció del Ministeri Fiscal. El text del Govern parla que, quan es faci, mitjançant l'aprovació judicial, en el cas dels menors, es farà amb audiència del Ministeri Fiscal. Realment, el principi d'audiència ja el marca l'Estatut del Ministeri Fiscal, però nosaltres creiem que seria molt més adient i molt més important una intervenció directa —i formant part dels interessos que defensa— del mateix Ministeri Fiscal. Per tant, jo crec que és una esmena que tècnicament produiria un efecte molt millor que el que té en la seva redacció actual.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra? *(Pausa.)* Senyor Vendrell, té la paraula.

El Sr. VENDRELL: Moltes gràcies, senyor President. Bé, ja en vam parlar, d'aquesta esmena, en comissió si més no. En ponència segurament que també, però en comissió, sobretot, jo li deia, a l'Il·lustre Diputat esmenant, que al cap i a la fi tant és setze com catorze anys per fer el reconeixement d'una filiació no matrimonial. Perquè als catorze anys ja pot un jove ser pare, evidentment, i per altra banda tant és posar catorze com setze, perquè en tot cas sempre el reconeixement, si és fet per un menor d'edat —és a dir, abans dels divuit anys—, requerirà per a la seva validesa l'aprovació judicial. Per tant, tant és..., no s'hi perd res, de posar els catorze anys, que ens sembla més adient. Perquè, què passaria, si un menor de setze anys i amb més de catorze, si s'admetés la seva esmena, fos pare? No podria ni que volgués! Jo em penso que és millor posar la possibilitat del reconeixement de la paternitat a partir dels catorze anys, però sempre, en tot cas, amb intervenció —millor dit, amb l'aprovació— judicial.

També vostè, en l'esmena, com ja ha explicat..., només caldria aquesta aprovació judicial per als menors de setze. Miri, jo crec que l'aprovació judicial és una mesura cautelar important i s'ha de mantenir fins als divuit anys, perquè sense l'aprovació judicial podrien donar-se reconeixements de filiació de vegades..., en fi, amb no gaire seguretat, i podrien donar-se frau. És a dir, el menor de divuit anys necessita, en la nostra manera de veure-ho i tal com ho explicita el Projecte, per a la validesa del reconeixement de la paternitat, l'aprovació judicial. Aquesta aprovació judicial «amb intervenció del Ministeri Fiscal», diu

l'esmena. El text diu «amb audiència del Ministeri Fiscal». Recordarà, senyor Ródenas, que ens va convèncer en tràmit de ponència, en principi, i no vam tenir inconvenient a canviar el terme «audiència» per «intervenció», encara que en un altre article parlava d'«audiència» i no hi feia esmena. Però, bé, no ens passava res, ens semblava, per admetre la paraula «intervenció». Però després, reflexionant-hi millor i estudiant-ho a fons, precisament, va ser en una de les reunions..., l'última de les reunions de ponència, que vam veure que estava millor emprar —com empra el Projecte— el terme «audiència del Ministeri Fiscal», perquè no és que intervingui en el procediment, el Ministeri Fiscal, sinó simplement té audiència, i això queda explicitat amb la paraula «audiència», no amb la paraula «intervenció».

D'altra banda, i ho repeteixo, com he dit amb anterioritat en altres esmenes, el Codi Civil parla d'«audiència» del Ministeri Fiscal, encara que això —repeteixo ara— no ha de ser argument per si sol, però sí que abunda en favor nostre que és millor la paraula «audiència». Per tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, haurem de votar en contra d'aquesta esmena número 26, del Grup Mixt.

Gràcies, senyor President.

(L'I. Sr. Ródenas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Ródenas?

El Sr. RÓDENAS: Per retirar l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada, i queda l'article cinquè sense esmena de cap mena i, per consegüent, es pot procedir a la seva votació segons el text del Dictamen.

Vots a favor?

L'article cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article sisè. El Grup Popular manté l'esmena número 27; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Tècnicament i en termes de seguretat jurídica és molt greu, com es pretén, supeditar tota l'eficàcia de l'acció de reconeixement d'un fill major d'edat, i especialment l'eficàcia del consentiment d'aquest, a una circumstància merament fàctica per la qual es fica el fill en una clara situació d'indefensió, cosa que estic segur que un legislador conscient no vol de cap de les maneres.

D'una altra banda aprofito, senyor President, per anunciar la retirada de les esmenes 31 i 56.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, 31 i 56.

El Grup Socialista proposa la inclusió d'un nou article, en la seva esmena 28?

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Retiraríem aquesta esmena en favor d'una transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Torn en contra?

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. L'article 6 del Projecte diu que «el reconeixement d'un fill no matrimonial major d'edat no produeix efectes sense consentiment exprés o tàcit d'aquest». No es pot reconèixer quan aquest ja és major d'edat si no es compta amb el seu consentiment. Ara bé, si el fill denega aquest consentiment, això no impedeix, naturalment, per part del pare o per part de la mare, l'acció de reclamació de la paternitat o la maternitat no matrimonials. Però un cop demostrada aquesta paternitat o maternitat l'acció no té cap altre efecte civil —diu l'article— que la mera determinació de la filiació. És a dir, no produeix efectes de cap classe, sinó només el

simple coneixement per a satisfacció del qui hagi impugnat. Però, en tot cas, roman la filiació només a aquests efectes de mera determinació.

Bé, doncs, llavors l'esmena el que pretén és que s'esborri un paràgraf final en el qual fa una excepció d'aquests efectes tan limitats quan quedi justificada «la raó de la tardança en el reconeixement». És a dir, si un pare justifica suficientment --a criteri del jutge-- que no va fer el reconeixement a temps, és a dir, abans de la majoritat del fill, aleshores el fill no podrà aconseguir que aquesta filiació deixi de tenir efectes. Això és el que vol dir, i ens sembla oportú que ho digui; no es pot suprimir aquest final, perquè hi poden haver raons que justifiquin sobrerament aquesta tardança, com és l'absència perllongada del pare, per exemple, etcètera. Altres motius poden haver-hi, i serà el jutge el qui haurà de fixar i determinar, a última hora, les conseqüències d'aquesta filiació feta a un major d'edat.

Res més, i moltes gràcies, senyor President.

Hi ha una transaccional a l'esmena 28, que vaig a presentar tot seguit a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: La tenim: el Grup Socialista ens l'ha feta arribar, i només esperem que el Grup majoritari ens argumenti l'acceptació d'aquesta esmena transaccional.

El Sr. VENDRELL: Som nosaltres, precisament, els presentadors d'aquesta esmena, senyor President. Aleshores, ens sembla que...

El Sr. PRESIDENT: Doncs l'ha d'argumentar. L'altra, l'acceptarà el Grup Socialista.

El Sr. VENDRELL: Bé, en l'esmena transaccional es tracta, en realitat, de recollir íntegrament l'esmena número 37, del Grup Socialista, però amb una redacció diferent cap a les parts finals del text de l'esmena i que ens sembla més adient; que no canvia el sentit, però que ens sembla més adient.

De la lectura de l'esmena ja es comprendrà el sentit d'aquesta, i crec que no són necessàries majors argumentacions.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Accepta aquesta esmena...?

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs la senyora Secretària procedirà a donar lectura a aquesta esmena transaccional, d'un nou article.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Article 6 bis. Esmena transaccional amb l'esmena número 37: «Si dins els tres-cents dies precedents al naixement del fill s'ha interromput o complert un altre embaràs, no es poden tenir en compte, per a la determinació del període legal de concepció, els dies transcorreguts fins al part o la interrupció de l'embaràs.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Entenc que amb l'aprovació d'aquesta transaccional aprovarem també la numeració correlativa dels altres articles, perquè no hi hagi un article bis, que seria profundament antiestètic. (Pausa.) Molt bé.

Doncs es vota l'esmena número 27, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 47 en contra i 26 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena transaccional a la 28, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara se sotmet a votació l'article sisè segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article sisè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a l'article setè. Esmena número 29, del Grup Socialista; 29, 33 i 34, que té en aquest article el Grup: té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Les esmenes 29 i 34 han estat defensades anteriorment, quan parlàvem de la «cohabitació» i, per tant, són els mateixos arguments.

En canvi, l'esmena número 33 fa referència, en aquest article, als casos de naixement per fecundació assistida *post mortem*. En el text que es presenta per part del Grup majoritari, se'ns diu que aquest termini podrà ser prorrogat pel jutge per justa causa. Nosaltresensem, d'acord amb altres grups que també han presentat esmenes semblants, que aquest apartat s'hauria de treure. Per què? Perquè nosaltresensem que el període que ja es fixa, d'un any, en el text, és suficient, i per tant no estem d'acord que aquest període, que ja considerem suficient, sigui prorrogat per part del jutge. Per tant, en aquest sentit, nosaltres el que demanem és una esmena de supressió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. L'Agrupació del CDS té dues esmenes a aquest article: la número 30 i la 32. El senyor Martín i Toribio té la paraula per defensar-les.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Així ho faré, faré la defensa de les dues esmenes, la 30 i la 32.

En el tractament que es fa en aquest Projecte de Llei de la fecundació assistida *post mortem* la declaració de paternitat requereix, d'una banda, la manifestació fefaent de la voluntat a expressar, tant per la mare com pel marit o del que conviu amb ella, i amb gàmetes propis de cadascun d'ells. La limitació a un sol cas i la fixació d'un termini màxim d'un any després de la mort del marit o d'aquell amb qui la mare conviski, posteriorment, aquest temps s'ha vist reduït, en la redacció del Dictamen, a nou mesos. És ben cert que la possibilitat de la fecundació assistida *post mortem* ha d'estar limitada temporalment, perquè la possible existència de drets successoris situa els qui els tenen en una clara situació d'inseguretat jurídica.

En les nostres esmenes, en què es redueix el termini d'iniciació de la inseminació a sis mesos després de la mort del marit o d'aquell amb qui la mare conviski, sense limitar a un sol cas la inseminació i fent desaparèixer la pròrroga judicial amb justa causa, creiem --almenys, és el nostre parer, el de la nostra Agrupació-- que queden millor protegits els drets contraposats en aquesta situació, i per això mantenim aquestes esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín i Toribio. L'esmena del Grup Popular ha estat retirada, i, per consegüent, procedeix ja fer el torn en contra. El senyor Vendrell té la paraula.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Bé, pel que fa a les esmenes del Grup Socialista, la 29 i la 34 plantegen la qüestió terminològica, en el sentit que ells patrocinen la paraula «cohabitava» i «cohabitar», sobre la qual ja hem parlat i, per tant, no cal ja insistir-hi. Nosaltres mantenim el text i, per tant, haurem de votar en contra d'aquestes esmenes 29 i 34.

Ens en queda una altra: l'esmena 33. Recordarà, senyor Diputat, que el termini d'un any que figurava en el Projecte ja en

tràmit de Comissió i de Ponència es va deixar en nou mesos: es va escurçar aquest termini, que crec recordar que vostès propugnaven un termini de sis mesos, però, en fi, es va quedar en nou mesos. Aleshores, ve el tema de la possibilitat de pròrroga pel jutge amb justa causa. El Grup Socialista pretén que es prescindiexi d'aquesta possibilitat de pròrroga, és a dir, el termini i sense pròrroga. Com que ja s'ha reduït a nou mesos el termini, i la pròrroga també ens sembla que no pot ser mai d'una manera..., així, àmpliament deixada a criteri del jutge, que es podria repetir indefinidament aquesta pròrroga, etcètera, jo proposaria una esmena transaccional, en el sentit que es digués que «aquest termini podrà ser prorrogat pel jutge, amb justa causa, per un termini màxim de tres mesos». D'aquesta manera, tornàrem a la possibilitat que el termini és un any, però amb necessitat d'una pròrroga prèviament demanada.

Li sembla bé, senyor Diputat? Presentaríem aquest text a continuació, senyor President.

Pel que fa a l'esmena del CDS, que pretén la supressió de la lletra b), ens estem referint, naturalment, per a les senyores i els senyors diputats que, en fi, no hagin seguit el curs amb el cartipàs a la mà, estem referint-nos a la fecundació assistida *post mortem*, que l'article 7 només preveu com a possible en uns determinats casos, un dels quals és aquesta lletra b), que exigeix que es limiti aquesta possibilitat de fecundació assistida *post mortem* a un sol cas, comprès el part múltiple. Si això és el que vol suprimir el Grup del CDS, no hi podem estar d'acord. Aquesta lletra, en fi, era molt més llarga de contingut, perquè es referia a altres extrems que ens ha semblat oportú, en tràmit de Ponència i de Comissió, suprimir, i llavors queda només limitat a això: que s'exigeix que només pot fer-se ús de la fecundació assistida *post mortem* en un sol cas, i no repetir-ho indefinidament. Aleshores, ens sembla que això s'ha de mantenir, no sols perquè ens ho sembla a nosaltres, sinó perquè consta, forma part de les conclusions de la comissió de treball que fou promoguda per la Generalitat de Catalunya per a l'estudi de les tècniques de fecundació artificial en la reproducció humana, és a dir, està fonamentada en un dictamen, diríem, prou convincent per a tothom. Per tant, no podem admetre aquesta esmena número 30.

I crec que amb això he donat resposta a totes les esmenes que calia, que s'havien mantingut.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. Senyor Abelló, es poden considerar decaigudes les esmenes 29 i 34 referents a la cohabitació?

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que ho fa amb cert sentiment, perquè ja sap que la cohabitació va ser elevada al rang polític de màxima categoria i vostè, correligionari seu... (*Rialles i remor de veus.*)

Doncs les esmenes que parlaven de la cohabitació queden decaigudes i, per consegüent, no procedeix la seva votació.

Votarem...

El Sr. MARTÍN: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín i Toribio?

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Per anunciar que retirem l'esmena número 30, però mantenim la 32.

El Sr. PRESIDENT: Doncs votem la 32, en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 46 en contra i 36 abstencions.

A continuació es votarà l'esmena transaccional a la 33, del Grup Socialista, que la llegirà la Presidència, perquè és molt breu: «...per un temps màxim de tres mesos.»

Es vota aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota, a continuació, l'article 7 segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article setè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 8, que només té una esmena, del Grup d'Iniciativa, la 35. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. És una esmena tècnica, en què nosaltres entenem que, si es pot iniciar una acció, també es pot continuar aquesta acció pels fills i les altres persones que poden impugnar. Per tant, entenem que és una esmena tècnica, perquè d'altra manera també es podria fer, iniciant novament l'expedient, però, si s'ha iniciat, evidentment, per brevetat processal és lògic que es pugui continuar en el mateix procediment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra?

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. No es tracta d'un torn en contra, acceptem l'esperit, la idea, el que pretén l'esmena però donant-hi una redacció que escau, ens sembla, millor al text segons que el tenim avui pel Dictamen de Comissió, que ha sofert una variació tècnica lingüística, diríem. Aleshores, tinc una esmena transaccional en aquest sentit, que vaig a presentar tot seguit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Nualart accepta aquesta transaccional? (*Pausa.*) Moltes gràcies. El senyor Secretari donarà lectura a aquesta esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Article 8, esmena transaccional a l'esmena número 50: «L'acció pot ser exercida o continuada pels seus fills.»

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El que..., ha dit «número 50»: s'ha d'entendre esmena 35, del Dictamen, eh? (*Pausa.*) D'acord. Doncs, es vota l'article vuitè, amb la inclusió d'aquesta esmena?

El Sr. NUALART: D'acord, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, així, es vota l'article vuitè.

Vots a favor?

Senyor Tomàs, no trenca la disciplina de vot? Molt bé.

L'article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article novè; hi ha dues esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 36, diríem els mateixos raonaments que hem dit per a l'esmena número 35. I a l'esmena 37 i l'esmena 38, les quals agruparia per a la seva defensa...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. NUALART: És simplement per estructurar la Llei de tal manera que, com he dit a la defensa de la primera esmena

d'Iniciativa per Catalunya, que el text és en alguns..., en algun article una mica confós; entenem que en aquest article, en principi, parla de l'acció en el primer paràgraf i en el segon de l'acció de reclamació de la filiació no matrimonial que pot ser exercida pel fill. Entenem que això hauria de ser un article i, en canvi, el paràgraf tercer parla de l'acció que poden exercitar el pare i la mare que estan legitimats; nosaltres entenem que això hauria de ser un nou article i, per tant, separar, per clarificar la Llei, perquè crec que les bases de la llei és que siguin clares, seria un article quant a l'acció dels fills i un altre nou article per a l'acció que poden exercitar el pare i la mare.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra?

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 36, també per les mateixes raons exposades en tractar de l'esmena 35, tenim una esmena transaccional a fi de recollir l'esmena 36, d'Iniciativa per Catalunya. Està feta en els mateixos termes.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. VENDRELL: I a les dues esmenes següents, la 37 i la 38, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, m'hi referiré per dir que ens sembla que és millor que estiguin en un mateix article la normativa o la previsió de possibilitat d'impugnació de la filiació per part del fill i per part del pare i de la mare. Així queda, em sembla, més arrodonit, contràriament al que considera l'amic interpellant. Els paràgrafs primer i segon es refereixen a la impugnació feta pel fill, i, a continuació, ha de parlar-se, entenem nosaltres, en el mateix article, de la impugnació que correspon al pare i la mare com a persones també legitimades. Per tant, és una discrepància —crec jo— sense importància, però que preferim mantenir el text segons el tenim en el Dictamen de la Comissió.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell.

Procedirem, doncs, a les votacions de l'article novè. En primer lloc, es donarà lectura a la transaccional a l'esmena 36, del Grup d'Iniciativa. Senyora Secretària?

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Article 9. Esmena transaccional a l'esmena número 36: «L'acció pot ser exercida o continuada pels seus fills».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es procedeix, doncs, a la votació d'aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 37 i 38, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 47 en contra i 21 abstencions.

A continuació es vota l'article 9, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article novè ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Passem a l'article desè. Esmena del Grup d'Iniciativa, la número 39; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Abans ho ha dit ja el Portaveu del Grup Popular quan defensava l'esmena a l'article segon, en el sentit que repetia les accions a l'article 2 i a l'article 10. Nosaltres entenem que si l'acció està regulada a l'article 2, a l'article 10 és sobrer aquest nou redactat. I això el que pot crear és confusió, com hem dit, que crea en molts articles aquesta Llei, i, sobretot, per la interpretació que després es pugui fer de la Llei. Per tant, nosaltres entenem que la supressió d'aquest article clarificaria tot l'articulat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. El Grup Mixt manté tres esmenes a aquest article; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. Aquest article 10 parla de les accions d'impugnació de paternitat matrimonial, siguin fetes pel pare o per la mare —pel marit o per la dona, millor dit. Fem nostres els arguments que ja ha donat, en part, per la segona esmena al meu antecessor en l'ús de la paraula però, a més, nosaltres creiem que amb la confusió d'aquest article es podrien donar situacions d'especulació, ja sigui per part del pare, ja sigui en el segon paràgraf per part de la mare, perquè nosaltres dèiem a la primera de les esmenes que conèixer exactament el naixement del fill és una qüestió massa certa que és molt difícil i nosaltres canviàvem el naixement del fill per les circumstàncies o l'existència del fill, cosa que obligaria el pare a fer aquesta impugnació si l'hagués de fer. En el segon cas, lògicament, seria l'esmena 40..., perdó, l'esmena 41, de la qual nosaltres demanàvem la supressió, també per la confusió dita entorn a la mare i que també es tractaria d'especulacions possibles perquè les situacions de dissolució o cessament efectiu de la convivència podria plantejar uns problemes determinats en aquest punt.

Per últim, a l'esmena número 42 nosaltres posàvem la possibilitat d'un nou paràgraf en el sentit que aquesta acció-impugnació es podria també donar quan el marit conegui el reconeixement fet pel pare del fill. Ja recordo —i suposo que ho dirà després el ponent de la majoria— que ens deia que això, fins i tot, podia ser una qüestió, fins i tot, illegal. No és pas cert això; podria donar-se el cas, precisament, que a través d'un reconeixement notarial del pare biològic, no tingués efectes de cara a tercers fins al moment d'obrir aquest testament i seria el pare, el pare, diguéssim, matrimonial d'aquesta relació. Per tant, si nosaltres tinguéssim coneixement —el pare, en aquest cas, lògicament— d'aquesta possibilitat cabria, ja que estem posats a fer tot tipus de qüestions que es puguin plantejar en aquesta avançada llei en termes generals, podria caldre també incloure aquesta possibilitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Vendrell té la paraula.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Bé, aquí es pretén a l'esmena 39, per part del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, suprimir tot el text de l'article 10; nosaltres considerem que és importantíssim que es reguli en aquest article 10 l'acció d'impugnació. Se'ns ha dit que ja en parla l'article 2 i que, per tant, doncs, no cal repetir. És diferent, senyor

Diputat. L'article 2 el que fa és dir que existeix l'acció d'impugnació, però no la regula pròpiament; on es regula és aquí, perquè l'article 2 no ens diu ni qui la pot exercir o exercitar i, per tant, ni s'estableixen terminis per a l'exercici, etcètera. Tot això és el que fa l'article 10, que si ometem aquest article 10 queda un buit legislatiu importantíssim, a la nostra manera de veure. I és per això que nosaltres no podem votar aquesta esmena.

Pel que fa a les tres esmenes del Grup Mixt; aquí es vol afegir..., és clar, em referia fa un moment al termini per exercitar l'acció d'impugnació de la paternitat, que s'estableix en el termini d'un any a comptar des que conegui l'existència del fill, del naixement del fill —diu el text del Dictamen. I vol l'esmena que s'hi afegeixi: «des que conegui les circumstàncies o l'existència del fill.» Ens sembla que amb el coneixement de l'existència del fill n'hi ha prou; es tracta d'una impugnació de la paternitat matrimonial. Llavors, el marit basta que conegui que existeix un fill que la seva dona ha infantat, perquè pugui ja comptar el termini des d'aquest moment que té coneixement de l'existència d'aquest fill. Això de les circumstàncies queda una mica ambigu a la nostra manera de veure i ho dic amb tota cordialitat, senyor Ródenas, perquè em sembla que no aclareix gran cosa i, per tant, ens mantenim amb la redacció actual del precepte.

A més, en fi, el *favor filii* aquí d'alguna manera també hi juga, perquè si estem parlant de la impugnació feta pel marit, és clar, que el marit pugui impugnar invocant que fins no sé quan, en quin moment ha tingut coneixement de circumstàncies ics. Tot això va en contra d'aquest *favor filii*, que hem de procurar que es mantingui la filiació matrimonial d'aquest fill i, per tant, no es tracta de donar possibilitat de subterfugis per part del pare per fer-ne una impugnació.

En segon lloc, l'esmena 41, del Grup Mixt: senyor Ródenas, no entenem per què vol suprimir la legitimitat activa per a la impugnació de la filiació matrimonial a la mare i al mateix fill; que tingui aquesta acció el marit, evident, però també la mare i el fill. Això és el que regula aquest segon paràgraf que vostès volien suprimir. I, per tant, ens sembla lògic que tinguin aquesta possibilitat d'exercitar també l'acció, la mare i el fill, i és aquest el motiu pel qual no podem admetre l'esmena de supressió d'aquest segon paràgraf.

I, finalment, l'esmena 42, també del Grup Mixt, que es refereix al fet que «també podrà exercitar o exercir-se l'acció d'impugnació de la paternitat matrimonial quan el marit conegui el reconeixement fet pel pare del fill.» Evidentment, ha recordat bé, senyor Diputat, que en Comissió li vaig manifestar que això contempla un supòsit legalment impossible, perquè no es pot fer un reconeixement d'un fill si ja està determinada, legalment, la paternitat a una altra persona, a un altre pare. És a dir, el que no pot ser és que hi hagi dues determinacions legals de reconeixement de paternitat. Per tant, això contempla un supòsit, al nostre entendre, impossible legalment. S'ha referit que podria conèixer el naixement del fill..., no ho sé, no he entès gaire els seus arguments, la veritat, i per això se'm fa bastant difícil de replicar-hi, perquè no els he entès, i perdoni.

Llavors, per tant, nosaltres hem de seguir mantenint..., hem de votar en contra d'aquest nou segon paràgraf que volia addicionar a l'article.

Res més i moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. Passem a les votacions de l'article 10.

Votarem en primer lloc l'esmena 39, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 43 en contra i 22 abstencions.

A continuació es voten les esmenes 40, 41 i 42, del Grup Mixt, branca radical.

Vots... (L'I. Sr. Nualart demana per parlar.) Sí, el senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Sí, l'esmena 41, per votar-la separada.

El Sr. PRESIDENT: Com? La 41? Què? (Pausa.) Ah!, votació separada. Molt bé.

Doncs, votem la 40 i la 42.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 43 en contra i 25 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 41, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 44 en contra i 23 abstencions.

A continuació es vota l'article 10, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 10 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

L'article 11 té només una esmena, la 43, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, defensaríem conjuntament la 43 i la 44.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ: La 43, la retirem perquè entenem que ha decaigut, i la 44, el que fem és afegir un nou article a aquest article 11. En aquest afegit, el que diem és que l'acció d'impugnació del reconeixement que sigui realitzat mitjançant error, violència o intimidació, correspon a qui l'hagués atorgat. Després afegim que aquesta acció caducarà al cap d'un any del reconeixement, o des que va cessar el vici del consentiment, i, finalment, el que diem és qui podrà exercir aquest tipus d'acció, ja sigui exercida, continuada pels fills, descendents i hereus d'aquell, i si hagués mort també abans de transcórrer un any.

Nosaltres creiem que en aquest nou article queda, el conjunt de tot aquest capítol, molt més correcte i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres demanaríem el vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra, senyor Vendrell?

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. No es tracta d'un torn en contra; ja ha estat retirada una de les dues esmenes. La 44, concretament, l'acceptem en els seus mateixos termes; per tant, no hi ha torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Moltes gràcies.

Passem, doncs, a les votacions. En primer lloc, votem l'article 11, que no té esmenes en aquest moment.

Vots a favor?

L'article 11 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació, es vota el nou article al qual correspondrà el número corresponent, que és el resultant de l'esmena 44, del

Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquest nou article ha quedat aprovat per unanimitat.

Se sotmet a votació, a continuació, l'article 12, que no té es-

menes.

Vots a favor?

L'article 12 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 13, Grup Mixt. Té l'esmena número 45: el

senyor Ródenas té la paraula per defensar-la.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. En aquest

article, que està esmenat per tres grups, encara que per diferents motius, però amb un fons comú, i es tracta que, de la manera com pugui ser—mitjançant les proves biològiques, proves científiques, presumpcions—, en allò que fos possible, no es pugui quedar cap infant sense declaració de paternitat—no de maternitat, que sempre la tindrà, òbviament.

Segons el projecte, aquesta possibilitat hi cap en el cas que

hi hagués massa dubte. Nosaltres creiem i fem ús del que han dit aquí el Conseller, explicant clarament que no ha de quedar sense pare ni mare qualsevol menor. En l'exposició de motius diu textualment: «Tot menor ha de tenir pare i mare», en el paràgraf corresponent. En un altre diu: «Convé que el dret digui qui són el pare i la mare dels nascuts», i com també deia el ponent del Grup de la majoria, reiteradament, al llarg d'aquest debat, estem parlant de presumpcions. I el *favor filii*, evidentment, és una presumpció; però si tant estem jugant al joc del *favor filii*, com és possible de pensar en la possibilitat que un nascut no tingui pare? Sembla incomprendible, atesos els mitjans que hi ha en aquest moment. Llavors, creiem que això seria una errada molt greu d'aquest Projecte, mantenir la part final de l'article 13 del Projecte.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. El

Grup Socialista té diverses esmenes a aquest article, i fins i tot la inclusió de nous articles referents a la matèria. Pot defensar les esmenes corresponents el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: No, defensaria, de moment, l'esmena número 46.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ: A aquest article, nosaltres també hem presentat una esmena. En concret, aquí estem parlant de cohabitació de la mare amb un tercer distint del demandat durant el període legal de concepció. Aleshores, el que se'n planteja en aquest article és qui serà declarat pare en aquestes condicions. És indubtable que tothom estem d'acord que, en primer lloc, seran les proves biològiques, i la discussió segurament està en el cas que aquestes proves biològiques, mitjançant aquestes proves biològiques no es pugui arribar a declarar la paternitat.

Nosaltres aquí el que introduïm és que es declararà la paternitat que s'infereixi del reconeixement exprés o tàcit, o també altres fets anàlegs. Per què? Perquè nosaltres pensem que en tots els casos es tracta que hi hagi un pare. No hi ha dubte que estem parlant de casos molt determinats, i per tant, des d'aquest

país.

D'altra banda, la segona part d'aquesta esmena feia referència, també, al que han dit els altres portaveus dels grups, que era que el que nosaltres no entenem que si hi ha dos pares possibles, l'infant es quedi sense cap pare. Aleshores, de dos, cap, quan el que s'ha dit en la presentació d'aquesta Llei, el que es buscava era *favor filii* i, per tant, el que es buscava és que tot fill tingues un pare. Per tant, nosaltres, aquesta esmena va a buscar que, dintre la possibilitat dels dos pares que té aquest infant, que almenys un, i considerem que ha d'anar en favor del fill i, per tant, el que sigui més beneficiós al menor ha de ser el que se li declarï la paternitat, però el que creiem que seria un error—si s'aproves l'article tal com està en la Llei—és que hi hagués infants que es quedessin sense pare per tenir-ne dos.

Gràcies.

I en el que no estic d'acord, senyor Vendrell, és que un grup nacionalista em digui que esperem que això ho legisli Madrid. Jo entenc... S'ha dit que la parella de fet..., esperem que també hi hagi una legislació a nivell d'Estat. Crec que si nosaltres tenim competències, aquí, per legislar sobre família, crec que deixar que es pugui legislar abans a nivell d'Estat, crec que seria un greu error. Jo entenc que podem legislar des d'aquí i crec que seria, a més, crear una llei i un exemple, en una nació com la catalana, demostrar que fem lleis progressistes en aquest país.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Aquesta esme-

na torna a incloure la parella de fet i el registre, però d'una ma-

nera que es pot comprovar el perquè i la necessitat d'aquest

registre, que no és legalitzar la parella de fet, en el sentit que si-

gui una parella legal, sinó simplement aquest registre és com a

instrument, com a instrument de prova i de càrrega de la prova.

I aquí veiem un exemple molt concret de per què serviria

aquest registre. O sigui que, en el fet que hi hagués la inscripció

d'aquesta parella, es podria accionar la paternitat del membre

de la parella de fet. És per això la importància d'aquest registre,

no quant a la legalització, perquè abans s'ha dit que de fet el fet

de legalitzar o inscriure una parella seria convertir-la en parella

legal. No és això, és simplement un instrument, de fet.

I, d'altra banda, avui també s'ha dit el mateix que es va dir

en la llei, que el fet és real, que existeix la parella de fet,

però que no és el moment d'aprovar-ho en aquesta Llei.

Bé, jo, el que volia preguntar al Diputat de la majoria és

quan serà el moment, i en quina llei, ja que no hi ha, de fet, no

hi haurà una llei globalitzadora de tot el dret català, sinó només

lleis especials. Si la Llei especial que fa referència a la filiació

no és l'adequada per incloure-hi la parella de fet, jo voldria pre-

guntar quina serà aquesta llei. I ho pregunto una altra vegada, i

que no em diguin: «Bé, ja ho aprovarem quan aprovem una al-

tra llei...» Quina llei?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra: el senyor Vendrell té la paraula.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Estem tractant un article —l'article 13— que ha estat objecte de llargues consideracions durant la tramitació en ponència, i és que realment jo comprenc la preocupació de tots els grups esmenants d'aquest article, que nosaltres també, d'alguna manera compartim, que sembla que s'hauria de trobar una solució quan no hi ha proves suficients per determinar entre dos pares possibles quin d'ells és realment el pare legal, i que en el que pugui ser, que sigui el pare biològic, evidentment. Això, sí, sembla que planteja tota una problemàtica, però els haig de dir —com crec que ja els he dit en anteriors ocasions— que tampoc n'hi ha per tant. És a dir, em penso que el cas és bastant insòlit; bastant insòlit, amb les possibilitats que hi ha avui de les proves biològiques, i només es podria donar aquest cas en el supòsit que es ventilés entre dos germans possibles pares, per exemple, que no em negaran que és un cas bastant inaudit, molt poc freqüent, per no dir gaire o gens.

Aleshores, el problema queda molt reduït, i donat aquest cas, si algun dia s'arriba a presentar, quina és la solució que propugna el Dictamen de la Comissió, és a dir, del Projecte de Llei? Doncs, que el jutge no es podrà pronunciar sobre la paternitat de cap dels dos possibles pares. Aquesta és la solució que hi donem.

Per part dels grups esmenants es considera que s'ha de buscar una altra solució i les proposen; però és que tampoc ens resulten convincents, aquestes solucions que proposen. Per part del Grup Mixt en l'esmena 45 diu que «es resoldrà la presumpció a favor de la parella més estable de la mare dins del 120 dies primers dels 300, que diu l'article 4 de la Llei». Bé, però i si no hi ha aquesta parella estable? Es tracta de dos possibles pares que han tingut relacions esporàdiques i que cap dels dos reuneix la condició de parella estable. Ens trobarem exactament amb el mateix cas: què ha de fer el jutge? Se li ha de donar una solució al jutge, que és la que dona el Projecte de Llei: que no es pot pronunciar si realment la prova no decanta ni a favor d'un ni a favor de l'altre. Per tant, aquesta solució del Grup Mixt ens sembla que no és solució; es continua plantejant el problema de la mateixa manera.

Per part del Grup Socialista, es diu que llavors el que caldria en aquest supòsit que estem contemplant, a manca de proves suficients que decantin la cosa cap a un o cap a un altre, diu l'esmena: «es declararà la paternitat que s'infereixi del reconeixement exprés o tàcit o d'altres fets anàlegs». Evident, evident, si existeixen aquestes complementarietats de proves, es pot el jutge decantar; és el conjunt de la prova, que tindrà en compte el jutge. Però i si no existeix aquest reconeixement exprés o tàcit i no existeixen tampoc altres fets anàlegs que puguin decantar la balança? Ens tornem a trobar altra vegada en el mateix supòsit i cal dir al jutge què és el que ha de fer. I el que ha de fer és no pronunciar-se quan es dona aquest supòsit, tan difícil que es doni, però que es pot donar.

Finalment, l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya naturalment apella a la solució que serà declarat pare el membre baró de la parella de fet inscrita en el corresponent registre. Això, en fi, si existís aquest registre, però ja hem aprovat..., millor dir, no hem aprovat l'esmena; no hem aprovat l'esmena que pretenia la creació d'aquest registre, per tant, ara resulta ja ex-

temporani parlar-ne. Però així i tot si no hi ha parella de fet, llavors afegeix: «serà declarat pare el que ofereixi una situació més beneficiosa per al menor a criteri del jutge». Ara sí que ens trobem amb una solució que realment pot ser tinguda en compte perquè sí que és una solució; però és una solució, senyor Nualart, que no ens agrada: a criteri del jutge. El jutge, què? Donarà o farà pare al que sigui més ric? El criteri del jutge pot ser molt divers. I, en fi, jo crec que no és aquest el cas.

Quan es dona el supòsit que estem contemplant, de pares o de possibles pares, sense que es decanti la balança amb l'expressió, que ja he emprat abans, en contra o a favor de l'un o de l'altre —supòsit sempre molt difícil, repeteixo—, millor és que no es decanti a favor ni en contra de ningú.

Aquest és el nostre sentit després d'haver-ne parlat a bastament. Fins i tot havíem redactat un principi d'esmena transaccional que va ser rebutjada amb molt bon encert per part dels grups de l'oposició perquè canviava totalment el sentit de l'article. És per dir que, per part nostra, hi ha hagut un esforç de trobar-hi una solució, però certament ens sembla que no n'hi d'altra que la que propugna el text del Dictamen.

És per totes aquestes raons i abans d'acabar, senyor Nualart, si em permet un aclariment, perquè jo no he dit —i almenys no ho volia dir; s'haurà de veure del text del *Diari de Sessions*—, jo no he dit mai que esperem que l'Estat reguli. No, el que he volgut posar de manifest és que això és un tema que no és només la parella de fet a Catalunya; existeix a nivell d'Estat. I, per tant, s'ha de regular a nivell d'Estat i també a nivell nostre, si és que ens sembla oportú fer-ho. I això es pot fer; certament, no sé quan; no li puc dir jo quan, certament; ja hem parlat que és un tema bastant complex, però que potser algun dia es pot tenir en consideració. Ha dit vostè que en dubtava perquè no està prevista una llei globalitzadora. Jo dic que sí, que està prevista una llei globalitzadora del dret civil català; és a dir, un text refós, quan estiguin totes les lleis especials ja fetes; un codi de dret civil català, etcètera. Tot això algun dia es pot fer, però —repeteixo— ens ha semblat —ja ho hem dit abans— oportú tractar-ne, del tema de la parella de fet, en aquesta Llei de Filiacions.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. Passem a les votacions de l'article tretzè.

Esmena 45, del Grup Mixt, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 41 en contra i 9 abstencions.

Es vota a continuació l'esmena 46, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 41 en contra i 10 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 47, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 41 en contra i 25 abstencions.

Es vota a continuació l'article 13, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 42 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem ara a les esmenes socialistes que proposen uns nous articles: esmenes 48, 49 i 50. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

(*L'I. Sr. Vendrell demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. VENDRELL: Si em permet, senyor President, s'ha de votar l'article 14, que no té esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Es pot votar ara o després. (*Pausa.*) D'acord.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Defensaria en primer lloc l'esmena 48, que és un nou article que proposa el Grup Socialista. Nosaltres el que diem en aquest article és que les accions que corresponguin al fill menor d'edat o incapacitat podran ser exercitades indistintament ja sigui pel seu representant legal o pel Ministeri Fiscal.

Respecte a l'esmena 49, hi ha una esmena transaccional –i per tant retirariem aquesta esmena en favor de la transaccional– i, finalment, també afegim un nou article amb l'esmena número 50, en què diem que les parts litigants i els tercers resten obligats a prestar el seu concurs a les proves que siguin necessàries per determinar la filiació i que puguin ser exigibles a elles, respectant fonamentalment el seu dret a la intimitat i a la salut.

Nosaltres pensem que afegint aquest conjunt d'articles ajuden a la comprensió general de tot l'apartat que en aquests moments estem fent.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra?

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Els tres articles tenen en comú –els tres articles nous que pretén introduir el Grup Socialista–, tenen en comú un aspecte merament, diria jo, procedimental.

Pel que fa a l'esmena 48, que vol que es faci constar expressament que les accions poden ser exercitades pel fill menor d'edat o incapacitat, que aquestes han de ser exercitades indistintament pel seu representant legal o pel Ministeri Fiscal, ens sembla que no és adient, no ens sembla oportú acceptar aquest nou article perquè el considerem pràcticament innecessari. Si l'Estatut del Ministeri Fiscal el legitima per a aquest tipus d'accions, ja ho farà igualment, no cal que ho digui la Llei aquí. I, per altra part, també podria ser una mica pertorbador de cara a les famílies el fet que el ministeri fiscal s'immisceixi en l'exercici d'accions que correspon, en principi, exercitar al pare o mare. Per tant, per totes aquestes raons, no creiem oportú –com deia– acceptar aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 49, ja ha indicat el Diputat senyor Abelló que hi ha una esmena transaccional, efectivament, que presentarem tot seguit i, per tant, crec que ja no és necessària una major explicitació. I finalment l'esmena 50, que també pretén introduir un nou article, es refereix a la pràctica de les proves, dels procediments de reclamació, d'impugnació de filiacions en el sentit que resten obligats a prestar el seu concurs les parts per a la pràctica d'aquestes proves.

Bé, jo crec que aquest article que es proposa és de difícil interpretació i aplicació. Això és contrari al fet evident i al dret

que tenen les parts a no prestar concurs a les proves que els puguin perjudicar. Aquesta és la dinàmica de tots els procediments judicials. Ningú està obligat a prestar concurs a aquelles proves que et poden perjudicar. Per tant, té una interpretació una mica difícil, aquesta Llei; i per altra part vol deixar fora d'aquesta obligació del concurs en aquelles proves que puguin atemptar contra la intimitat i la salut. Bé, jo crec que això, per raons, diríem, constitucionals, tampoc seria possible; però en tot cas, en tot cas, el fet és que si una persona no es presta –entenc jo– a la prova biològica, el jutge en farà la seva interpretació, d'aquesta negativa, com també fa la interpretació de la negativa a sotmetre's a confessió judicial quan és aquesta demanada per l'altra part. El jutge en fa una valoració i estima con si fos confés; pot fer-ho. Doncs, aquí també, i crec que hi ha antecedents jurisprudencials en aquest sentit que la negativa a concurs a la prova biològica, doncs, pot ser interpretada pel jutge en contra de la part que s'hi ha oposat o que no ha prestat el seu concurs.

És a dir, en tot cas no crec que resolgui cap problema, aquest article nou que es proposa, i per contra podria ser objecte de difícil interpretació, i sobretot en la seva aplicació processal. És per tot això que haurem de votar en contra d'aquesta esmena 50.

Res més, senyor President, senyores i senyors diputats; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. Passem a les votacions. Votarem en primer lloc... (*Pausa.*)

Sí, llegeixi l'esmena transaccional, senyora Secretària, l'esmena transaccional a la 49, del Grup Socialista.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Article 14 bis. Esmena transaccional a l'esmena número 49: «Mentre dura el procediment de reclamació o impugnació de la filiació, el jutge pot adoptar les mesures pertinents sobre la persona i els béns del fill. En cas d'impugnació, pot acordar que li procuri aliments el progenitor la paternitat o la maternitat del qual s'impugna.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Procedim a la votació d'aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, si no es demana el contrari, votarem conjuntament les esmenes 48 i 50, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 46 en contra i 4 abstencions.

A continuació, es vota l'article 14, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article 14 ha quedat aprovat per unanimitat.

A l'article 15 hi ha tres esmenes del Grup Socialista: 51, 52 i 53; per a la seva defensa, té la... (*L'I. Sr. Vendrell demana per parlar.*) Sí?

El Sr. VENDRELL: Senyor President, aquest article ha desaparegut. L'hem situat en l'article 2, com un nou paràgraf.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. O sigui, no existeix aquest text, i, per tant, no existeixen esmenes.

L'article 16 sí que té una sola esmena, l'esmena número 54, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President; per anunciar la retirada de les esmenes 54 i 55.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades. Conseqüentment, es poden sotmetre a votació, conjuntament, els articles següents: articles 16, 17, 18 i 19, que no tenen esmenes... (*L'I. Sr. Vendrell demana per parlar.*) Sí?

El Sr. VENDRELL: Senyor President, l'article 19 tampoc existeix: l'hem traslladat a un altre lloc..., concretament a un 14 bis, a la transacció del 14 bis.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votarem els articles 16, 17 i 18, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Passem a l'article 20: hi ha l'esmena 57, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Si m'ho permet, senyor President, defensaria conjuntament les esmenes 57 i 61. Les esmenes números 57 i 61 van en la mateixa direcció: és una discussió que ja hem tingut en algunes altres lleis de desenvolupament del dret civil català; en la mesura que s'introdueix, a l'hora d'ordenar aquests projectes de llei, una nova metodologia, en la mesura que s'incorpora a les disposicions transitòries, i també a les disposicions derogatòries o finals, en el seu cas, una metodologia d'articulat nou. Nosaltres creiem que, seguint la tradició d'aquest Parlament, les disposicions transitòries són disposicions transitòries sense articulat, i les disposicions derogatòries igualment. O, en tot cas, el que hi hauria d'haver és un acord que, a partir d'ara, la metodologia emprada a l'hora d'ordenar els textos legals fos diferent. Donat que, fins al moment, aquest acord no s'ha produït, nosaltres considerem, en la mateixa línia que vam defensar en anteriors lleis, que el que s'ha de fer és suprimir, de les disposicions transitòries i de les disposicions derogatòries, el text concret d'articles.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El Grup Mixt també té una esmena: el senyor Ródenas?

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, per retirar aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Llavors, què passa amb la 59, senyor Abelló, del Grup Socialista?

El Sr. ABELLÓ: La 59 està retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Molt bé. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Vendrell té la paraula.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Les dues esmenes, la 57 i la 61, les votarem a favor. Acceptem aquestes dues esmenes, que, com ha explicat el Diputat senyor Abelló, només és una qüestió metodològica, que, d'alguna manera, la que propugnava el Projecte de Llei estava en línia amb una recomanació de la Comissió Jurídica Assessora; però, com sigui que no és norma, encara, que es faci d'aquesta manera en tots els projectes de llei, no es va fer així, i, per tant, no tenim cap inconvenient a acceptar ambdues esmenes, aquestes esmenes que consisteixen a suprimir les paraules «Article 20» i «Article 21», respectivament. Però, llavors, com a conseqüència de l'acceptació d'aquestes dues esmenes, com a esmena tècnica, ente-

nem que és procedent també suprimir les paraules «Capítol IV» i «Part final». En aquests termes, per tant, nosaltres acceptem les esmenes.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell. Rebutja la inclusió del nou apartat que proposa Iniciativa per Catalunya? (*Veus de fons.*) Ha estat votada ja? Jo crec que ha estat defensada, però no votada...

El Sr. VENDRELL: Senyor President, en tot cas, no ha estat votada, certament: té raó, però sí que ha estat defensada i contradita.

Per tant, m'atenc a l'explicació que ja he fet al seu moment i demano que passi a votació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs votem en primer lloc aquesta esmena, esmena 60, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 47 en contra i 19 abstencions.

A continuació, es voten la Disposició Transitòria i la Disposició Derogatòria, sense la numeració d'articulat, i amb supressió de l'expressió «Capítol IV, Final».

Sí, votem les esmenes que proposen aquesta modificació, que són la 57 i la 61.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

Hi ha l'esmena 62, del Grup Socialista, que proposa una addicional...

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, retirariem la 62 i donariem per defensades la 63, la 64 i la 65.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Ara votarem conjuntament el text de les Disposicions Transitòria i Derogatòria.

Vots a favor?

Aquestes Disposicions han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, es concedeix un torn en contra de les esmenes del Grup Socialista, que s'han donat per defensades, a l'Exposició de Motius, que són les esmenes 63, 64 i 65.

Si ho vol fer amb els mateixos termes amb què han estat defensades, doncs, hi haurà economia de temps.

El Sr. VENDRELL: No, gràcies, amb els mateixos termes, no, perquè voldria dir acceptar-les.

Aleshores..., molt ràpidament, de totes maneres, senyor President. L'esmena 63, aquesta esmena 63, em sembla que ja d'alguna manera va ser transaccionada en Ponència i Comissió: hi va haver un vot recomanat, en el sentit de canviar una frase, que semblava poc adient, que és concretament la que feia referència..., parlava de diferències morals i ètiques, i aleshores ho vam suprimir per la diferent realitat que separa ambdues filiacions.

Llavors, és clar, potser ja no hi ha lloc a mantenir, entenc jo —amb tots els respectes—, aquesta esmena; però, en tot cas, l'esmena socialista que vol la supressió de tota la lletra c), sí, certament, és un altre tema, i és que se suprimeixi tot aquest paràgraf que nosaltres creiem que cal mantenir.

Una esmena, concretament la 91...

El Sr. PRESIDENT: Que no hi és.

El Sr. VENDRELL: No, ja va ser retirada al seu moment. Doncs, em sembla que també donava alguna solució; però, en fi, em sembla que el text, tal com està avui en el Dictamen de Comissió, respon al que ha de ser. No s'han introduït modificacions en el text normatiu, i, per tant, s'ha de mantenir l'Exposició de Motius en els seus mateixos termes.

Pel que fa a l'esmena 64, aquesta sí que no tindríem cap inconvenient a acceptar-la, amb els retocs lingüístics que, tal vegada, fossin procedents. Per tant, anunciem que votarem a favor de l'esmena 64.

I, pel que fa a l'esmena 65, es refereix tota ella a la lletra e), que en l'Exposició de Motius parla de la fecundació assistida *post mortem*.

Creiem que podria ser congruent —no sé si vaig errat, però tenia una esmena el Grup Socialista, la 38, amb la qual volia suprimir l'article 7, de la fecundació assistida *post mortem*, no sé si vaig errat—, llavors, podria ser congruent que no en parlés l'Exposició de Motius; però com que hem votat amb força consens l'article 7, que parla de la fecundació assistida *post mortem*, és lògic que l'Exposició de Motius s'hi refereixi, perquè és un tema important, i no podem admetre la supressió d'aquesta lletra e).

Per tot això, senyor President, votarem en contra de les esmenes 63 i 65, i acceptem l'esmena 64.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vendrell.

Per consegüent, farem dos blocs de votacions: el primer, l'esmena 64.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, i conjuntament, les esmenes 63 i 65.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 14 vots a favor, 45 en contra i 12 abstencions.

A continuació es vota l'Exposició de Motius segons el dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius ha quedat aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació es vota el títol i títols de la Llei.

Vots a favor?

Han quedat aprovats per unanimitat.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia... (L'I. Sr. Martín demana per parlar.)

Explicació de vot? (Pausa.) El senyor Martín Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Sí, senyor President. La nostra Agrupació parlamentària vol fer explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la necessitat d'encarar la reforma del nostre Dret Civil, en general, i del dret de família català, en particular, per tal d'adequar-lo a la realitat social i científica del moment actual, és evident que hi ha qüestions, com és el cas del tema de la filiació, absolutament necessàries, malgrat la reforma de

l'any 1984 dels articles 4 i 5, que recollia de forma incompleta la regulació d'una institució cabdal, com ho és la filiació.

La necessitat que la nostra Compilació fixi unes formes de determinar la filiació, la regulació completa i autònoma de les accions de reclamació, tant de la filiació matrimonial com de l'extramatrimonial, i les accions d'impugnació per als efectes que produeix la filiació, tant pel que fa als efectes personals i patrimonials d'aquesta com en les relacions paterno-filials, així com en la introducció del supòsit de reproducció assistida i de la fecundació *post mortem*, entenem que ha fet absolutament necessària la substitució dels articles 4 i 5 de la Compilació per una regulació completa, basada en el principi del *favor filii* i en el principi de la lliure investigació de la paternitat, tal com es va palesar en el II Congrés Jurídic Català i que respon al principi d'adequar la paternitat i maternitat jurídiques i la biològica, en la regulació de la filiació produïda a partir d'una paternitat-maternitat derivada de les noves tècniques de reproducció assistida.

És important...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor.

El Sr. MARTÍN: És important que el Parlament de Catalunya sigui capaç d'utilitzar les competències que tant la Constitució com l'Estatut d'Autonomia ens atorguen per tal d'abordar un desenvolupament legislatiu del nostre Dret Civil de forma completa, que faci innecessari acudir a ordenaments estranys.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup d'Iniciativa també ha demanat explicació de vot, ha demanat fer explicació de vot. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha votat favorablement la majoria de l'articulat de la Llei de Filiacions, si bé hem de fer una sèrie d'observacions sobre aquesta.

He de dir per endavant que es va fer una bona feina a la Comissió de Ponència, que el Projecte presentat pel Govern ha estat millorat en el seu tràmit parlamentari. Però, com ja vaig exposar en la Ponència, crec que el redactat de la Llei serà de difícil comprensió i que l'estructura del seu articulat no correspon a una sistemàtica prou coherent, i això pot comportar confusions i donar lloc a interpretacions contradictòries.

He de manifestar que cada vegada que s'aprova una llei que incideix en el Dret Civil Català es reforça la personalitat de Catalunya. Com es diu en el preàmbul de la Compilació, aquesta és una de les produccions culturals més importants del poble català i un dels principals exponents de la seva identitat com a poble i, per tant, un dels punts de referència essencials a l'hora d'identificar Catalunya com a producte d'un procés històric específic; de manera que, en legislar sobre aquestes matèries, al mateix temps es manifesta el sentit social del poble català.

Aquestes últimes lleis que hem aprovat de reforma del nostre Dret Civil ja no són conseqüència de l'adequació d'aquestes a la Constitució i a l'Estatut, i no haurien de ser només de reforma de l'adaptació de la Compilació, sinó que en legislar hem d'incorporar noves matèries de l'àmbit del Dret Civil Català, d'acord amb l'evolució i els canvis de la nostra societat.

Cal dir que la tasca de legislar sempre és difícil i aquesta dificultat s'incrementa quan es tracta de modificar relacions so-

cials que tenen una tradició molt arrelada a la consciència col·lectiva, com ja també ha dit el Conseller senyor Bassols. Però també és cert que el marc legislatiu pot esdevenir un llaç per a les noves concepcions i formes de vida.

He de repetir el que ja vaig dir en aprovar la Llei de Censos i la de Regulació de la Llegítima, que el fet d'optar per regular les matèries del Dret Civil Català mitjançant lleis especials, si bé pot agilitar i facilitar la funció legislativa, té un greu inconvenient: el de no tractar tota aquesta matèria des d'una visió globalitzadora, la qual cosa fa que puguin redactar-se conceptes no coincidents o bé que s'oblidin definicions òbvies, però que no es concretin en cap llei especial. Avui ho hem vist, per exemple, en el tema que hem tractat i en les esmenes per part del Grup d'Iniciativa pel que feia al concepte de parella, que s'ha dit que seria legislatiu, però no sabem quan, i això és un dels problemes de legislar a través de lleis especials.

Aquesta Llei creiem que cobreix dos objectius: d'una banda, desenvolupa el que era un simple punt —i també s'ha dit per part del Conseller en l'exposició de la llei— del Dret Civil de Catalunya pel que fa a la filiació, la qual, si bé és tractada amb un títol específic, no cobria totes les realitats i les accions que són possible en les relacions paterno-filials; i d'altra banda incorpora, a més de la filiació per naturalesa, la que es deriva de la fecundació assistida i, si bé existeix el principi de veracitat en aquesta llei —o sigui, l'adequació de la paternitat i la maternitat jurídic-formal a la biològica—, en aquest cas preval el principi de la voluntarietat.

Encara que, com hem dit, el nostre vot ha estat favorable a la majoria dels articles, he de manifestar que aquesta Cambra ha deixat passar una gran oportunitat per adequar la llei als canvis socials que les relacions afectives han sofert en aquests últims anys. Ho he dit quan defensava l'esmena mitjançant la qual el nostre Grup pretenia incloure la parella de fet a l'articulat de la Llei que acabem d'aprovar, i no és només una preocupació del nostre Grup, sinó que és una preocupació de la majoria dels juristes europeus: només cal veure els colloquis i debats que s'estan celebrant a Europa, i tota la doctrina progressista en aquesta matèria avança cap a la regulació de la parella de fet. Catalunya ha estat històricament, pel que fa al dret, una de les capdavanteres d'Europa. Avui hem perdut una altra ocasió per reincidir en aquesta virtut; la Llei que ens ocupa era més apropiada per començar el camí.

Vull assenyalar que en el diàleg que va haver-hi, al debat amb el portaveu de la majoria, quan es va aprovar la Llei de la Llegítima, en introduir el concepte de la parella de fet ja se'ns manifestava que no era aquella la llei adient i que en el moment apropiat seria quan aquesta es legislés, per exemple en el cas de la llei de filiacions. En el debat de la ponència van existir dificultats per definir les relacions estables d'una parella de fet o, si es vol, extramatrimonial, parlant de cohabitació o relacions sexuals; el debat va ser viu, però al mateix temps es va voler defugir que es definissin aquestes relacions com la parella de fet en un text legal.

Permetin-me que els recordi aquí les paraules del Ministre suec de Justícia a la Comissió de Dret de Família: «Tota nova llei ha de ser neutra en la mesura del possible enfrontament de les diverses formes de cohabitació i d'actituds morals. El matrimoni és i ha de continuar essent la pedra angular del dret de família, però convé vigilar perquè la legislació sobre les relacions

familiars no tingui disposicions que puguin crear dificultats inútils per a la gent que tenen fills i viuen en família sense estar casats. El matrimoni ha de ser una forma de cohabitació voluntària d'individus independents. Les disposicions legals han de tendir a resoldre problemes pràctics i no han d'afavorir una forma de cohabitació respecte d'una altra.»

Senyores i senyors diputats, els he de manifestar que al nostre Grup li hauria plagut que, si més no en el preàmbul d'aquesta Llei, s'haguessin contingut aquests conceptes expressats pel Ministre suec.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart.

No havent-hi cap més grup que sol·liciti fer explicació de vot, passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ribó.

Presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del 18 de març del 85 apareix un escrit —dos escrits— amb la signatura de l'Antoni Subirà, portaveu de Convergència i Unió; d'Heribert Barrera, portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya; d'Higini Clotas, portaveu del Grup Socialista; de Jorge Fernández Díaz, portaveu del Grup Popular, i de mi mateix, en el qual es diu que «els Grups parlamentaris sotasignants, d'acord amb l'article 108 del Reglament, proposen» —i fixin-se en el detall— «la posada en marxa dels mecanismes d'elaboració en ponència conjunta pel que fa a la iniciativa legislativa popular». La «posada en marxa»: 18 de març de 1985.

Per a qui no ho sàpiga, la iniciativa legislativa popular és un dels temes que tenim, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per complir; és el que se'n diu, en termes del dret, una llacuna constitucional, en aquest cas estatutària, i no és imputable ni al Tribunal Constitucional, ni al legislador espanyol, ni a cap autoritat administrativa. Si l'Estatut d'Autonomia de Catalunya avui va coix d'un tema tan important com és la iniciativa legislativa popular és solament imputable a aquesta Cambra, als grups parlamentaris, diputades i diputats, òbviament —com sempre— en funció i en proporció, també, de la força de què cadascú disposa per tirar endavant aspectes autonòmics.

L'any 85, quan nosaltres vàrem presentar la proposta de legislar sobre la iniciativa legislativa popular, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana va argumentar que volia una ponència conjunta —per boca del senyor Marc Aureli Vila— per poder estudiar a fons el tema. El Grup parlamentari Popular va argumentar que estava d'acord amb el tema, però que volia un acord més absolut entre totes les forces parlamentàries, i per això volia una ponència conjunta. El Grup parlamentari Socialista va argumentar que, com que era un tema de desenvolupament bàsic, volia ponència conjunta, però que li era

igual, que hi estava d'acord per una via o per l'altra, però que es fes. El Grup parlamentari de Convergència i Unió va dir que respectava el dret i suposava que també el desig —el senyor Sen-dra era el seu portaveu en aquell debat—, el desig i la voluntat de poder exercir la seva iniciativa sobre el tema —any 85. No-saltres ens ho creguérem. Ho dic amb tota la ingenuïtat del món: ens ho creguérem, que hi havia voluntat política de desen-volupar un acord de l'Estatut. Havíem sentit reticències entre passadissos que si tal o tal organització radical nacionalista, que si tal o tal sindicat poden fer ús d'aquest mecanisme per posar-nos en algunes situacions una mica difícils..., però aquell acord que jo els he llegit semblava que anava a avançar.

Malauradament hem de tornar sobre el tema de la iniciativa legislativa popular per desenvolupar l'autonomia. Espero que algú s'encarregui d'explicar al President de la Generalitat que aquest tema connecta de ple amb les seves defenses abranda-des, que fa molt de tant en tant en aquesta tribuna, i més sovint en d'altres tribunes, que cal desenvolupar l'Estatut d'Autono-mia de Catalunya. D'aquella famosa pregunta que feia el Presi-dent de la Generalitat en el debat sobre l'Estatut l'any 87: ens conformariem amb un estatut que fos només que les sentències del Tribunal Constitucional que estan pendents a favor, en el seu contingut, a favor de nosaltres?, i deia que sí... Més senzill, senyors de la majoria i senyor President de la Generalitat: de-senvolupem nosaltres l'Estatut d'Autonomia de Catalunya amb un dels apartats més solemnes que tenim per complir, que tenen per complir; un apartat que està a l'article 32.6, de l'Estatut i que demana purament i simplement una llei del Parlament de Catalunya, una llei gens complicada, la tenen moltes comuni-tats autònomes d'Espanya, la tenen comunitats autònomes de la via del 151, les històriques, les especials, la tenen comunitats autònomes de la via del 143, la tenen comunitats autònomes que tenen molt menys sentiment col·lectiu d'autogovern. I Cata-lunya es permet el luxe de jugar a vegades a la reivindicació au-tonomista davant el Govern central, que ens estan retallant l'Estatut, i no desenvolupar el propi Estatut.

Una llei molt senzilla la qual, bàsicament, requereix quatre apartats d'acord. Quanta gent pot presentar una proposició d'iniciativa legislativa popular? Cinquanta mil? Setanta-cinc mil? Vuitanta mil? Nosaltres en proposem cinquanta mil; hi ha la fase **d'esmenes**, si es prengué en consideració, per rectificar aquest punt.

Quant és la subvenció que rebran els grups que impulsin aquesta iniciativa? Quants mesos tenen per realitzar-ho i quines garanties els donem? Si ens posem d'acord en aquests quatre apartats, i no pas avui, que és un debat de presa en considera-ció, sinó en una ponència, tenim feta la llei que ens demana l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Una llei que, al meu en-tendre —i lamento reiterar arguments que varem utilitzar en el debat anterior—, compliria tres grans funcions: la primera, la d'augmentar la participació de la societat a la vida política. Som molts els que ens queixem, critiquem i, fins i tot, ens fem, en part, corresponsables del fet que uns sectors de la població no visquin la democràcia com una cosa seva, fet que s'expressa palmàriament amb l'abstenció a les eleccions. Som molts, pot-ser ja no tants, que creiem que la democràcia en les seves for-mes pot ser indirecta o directa o semidirecta —com s'ha dit en manuals de dret constitucional— i que la iniciativa legislativa popular és un mecanisme de democràcia semidirecta, que, més

enllà de la representació parlamentària, interessa a la població. Algú en el debat anterior va intentar llegir en aquesta afirmació una contraposició entre democràcia parlamentària i democràcia semidirecta; crec que qui ho feia estava poc informat sobre la història de la democràcia, sobre els conceptes de democràcia i els mecanismes que té la democràcia, com seria el referèndum o com seria la iniciativa legislativa popular, que no posa ni una coma, ni una ombra a la democràcia representativa parlamentà-ria.

Una segona funció seria la d'incrementar l'autogovern, aprofundir l'autogovern; no ens ho impedeix ningú, ens per-toca fer-ho, és la pura i la simple responsabilitat d'aquesta Cambra. I si no s'ha fet fins ara és culpa d'aquesta Cambra i de les seves majories.

I una tercera argumentació i funció seria prestigiar el Parla-ment de Catalunya. No és acceptable l'argument que va utilit-zar algú en aquell debat preguntant-se fins a quin punt aquest tipus de propostes, com la iniciativa legislativa popular, coarta o limita la llibertat i la independència que ha de tenir el Parla-ment. No, senyores diputades i senyors diputats, si legislem so-bre iniciativa legislativa popular i després ens vénen propo-sicions de llei utilitzant aquest mecanisme, que ningú se senti ni coartat, ni impedit en la seva responsabilitat perquè no el sub-stituïran. L'impulsaran, li donaran major participació i li do-naran major gruix a la tasca que podem fer en aquest Parlament.

Se'ns ha comunicat, abans d'aquest debat..., ha rebut el nos-tre Portaveu l'escrit d'un conjunt de grups parlamentaris, Grup Socialista, Grup Mixt, Grup Popular, Grup de Convergència i Unió, l'Agrupació parlamentària del CDS i l'Agrupació parla-mentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, que demanen —tots menys el d'Iniciativa per Catalunya—, que demanen po-nència conjunta per treballar la iniciativa legislativa popular, amb un text curiós i divertit, perquè es diu que demanen que, tenint en compte que en aquesta legislatura Esquerra Republi-cana ha presentat una proposició, i en altres legislatures altres grups, doncs, que es vagi endavant en aquest tema. Això és di-vertit perquè sembla, fins i tot, ignorar l'ordre del dia d'avui, amb els seus punts corresponents i les preses en considera-ció.

A nosaltres se'ns ha proposat signar aquest escrit, que no sé si implica que l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republi-cana —m'imagino— retira la seva Proposició de Llei a la presa en consideració, m'imagino; és una pura suposició que no té cap aspecte ni molt menys de «substituirisme» de la Mesa del Parla-ment de Catalunya.

Però em sembla una ironia que els grups majoritaris, i, espe-cialment el Grup de Convergència i Unió, que tenen majoria absoluta per legislar sobre el tema, per impulsar-ho i que la te-nien en l'anterior legislatura, ara busquin, avui, en data d'avui, quan hi ha el debat, de nou, sobre la qüestió, el subterfugi —i permetin que parli de «subterfugi»— del mecanisme de l'article 108. Nosaltres tenim un temor i és que avui tots estiguéssim d'acord —falta la signatura d'Iniciativa per Catalunya, ai las!—, tots estiguéssim d'acord amb la ponència conjunta del 108 —108 que ara és 110, té raó en la seva correcció el senyor Subirà per-què encara jo pensava en el mecanisme de quan jo era el porta-veu. Imaginin vostès que ho signem tots. El temor és que aquesta signatura tingui el mateix destí de l'anterior: voluntat

política, la manifestem tots i estic convençut que la manifestarà tothom en aquesta tribuna, però què pot passar? I si es convoquen eleccions anticipades? I si tenim tanta feina amb les eleccions locals i després amb altres projectes que no podem fer avançar...? El temor que tenim és que arribarem a les properes eleccions autonòmiques i no hi haurà iniciativa legislativa popular, i tant de bo el Grup d'Iniciativa per Catalunya s'equivoqui, serem els primers a reconèixer-ho i, a més, ho celebrarem com qui més. Però ho diem amb tota responsabilitat: no és seriós. Presentar aquest document avui mateix és donar caució als qui tenen la màxima responsabilitat de no haver impulsat la legislació sobre aquest tema. Recordin, senyores diputades, senyors diputats, què succeeix amb la província única; algú em podria dir els noms dels ponents que estan elaborant de forma conjunta la Proposició de Llei sobre Província Única? Saben, senyores diputades, senyors diputats, que és un mandat d'aquest Ple que es posi en marxa el mecanisme parlamentari per elaborar la Proposició de Llei sobre la Província Única? Saben que, a més, és mandat d'una llei d'ordenació territorial de Catalunya? I algú recorda el nom d'alguna diputada o diputat que estigui en aquella ponència? Presentar aquest escrit avui és aquesta caució per als qui no tenen interès —i el temps dirà qui són, ja ho ha dit en aquests sis anys, però, possiblement, ho tornarà a dir— que això avanci. I torno a dir per segona vegada i encara ho repetiré: tant de bo ens equivoquem!

Nosaltres creiem amb responsabilitat que si es vota a favor de la presa en consideració avui, es demostra que s'està a favor de legislar sobre el tema. Hi ha dues proposicions, d'un grup i d'una agrupació, per tant, aquí tampoc hi ha cap afany de protagonisme en exclusiva, hi ha la necessitat de complir amb un mandat estatutari; hi ha un mecanisme que preveu que una vegada es pren en consideració un text, es pot formar una ponència, que pot ser uninominal o de tots els grups, que pot analitzar amb el màxim esperit unitari, com, òbviament, Iniciativa per Catalunya hi està disposada, totes les esmenes i totes les consideracions, però ja estarem legislant sobre iniciativa legislativa popular.

Avui molt ens temem que el vot que donarà la majoria, si és coherent, de tots els grups parlamentaris menys Iniciativa per Catalunya a aquest escrit no anirà en aquesta direcció. Dic, en nom d'Iniciativa per Catalunya, que sigui, per a la presa en consideració, votada a favor, sigui perquè vostès prenen el compromís de crear una ponència conjunta..., tant de bo sigui perquè interessem a altres sectors de la societat, Iniciativa per Catalunya, com qui més, no més que altres, com qui més, empenyerà perquè..., impulsarà i posarà tot el seu afany perquè a Catalunya hi hagi iniciativa legislativa popular.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* No hi ha torn en contra, doncs, els grups poden participar... *(L'I. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui. Digui, senyor Carod.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Justament atenent l'ordre del dia i tenint en compte que el punt següent de l'ordre del dia és sobre un tema idèntic, proposaríem de fer ara la nostra intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, té la paraula. El senyor Colom té la paraula.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Iniciativa Legislativa Popular

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, quan el mes d'octubre de 1990 l'Esquerra Republicana, la nostra Agrupació parlamentària, presentava primer, i molt pocs dies després també Iniciativa per Catalunya, un text, una proposició de llei que reclamava, de nou, portar a aquesta Cambra la possibilitat de legislar i de desenvolupar l'Estatut sobre la iniciativa legislativa popular, havíem esperat més de cinc anys des del moment que la Mesa del Parlament va acordar de nomenar una ponència conjunta. Jo em pregunto..., en tot cas, ens quedarà el dubte de si no haguéssim presentat —la nostra Agrupació parlamentària— aquesta Proposició de Llei no hauríem passat més temps sense veure també l'altre text que ara se'ns diu que té la inequívoca voluntat i l'únic grup o l'únic partit que tingui la inequívoca voluntat de portar a aquesta Cambra el debat sobre la iniciativa legislativa popular.

Si la nostra Agrupació parlamentària ha signat, juntament amb altres grups d'aquesta Cambra —pràcticament tots excepte Iniciativa per Catalunya—, ha signat una proposta de creació o de sol·licitar la creació d'una ponència conjunta per debatre la iniciativa legislativa popular és, precisament —no en dubtin gens, no tinguin cap mena de dubte—, perquè la nostra Agrupació parlamentària també va ser un dels grups parlamentaris que, ingènuament, vam creure al seu moment que es faria aquesta ponència conjunta.

I també dic «ingènuament» perquè havien passat exactament més de cinc anys, i els grups de la majoria no havien portat aquest tema de desenvolupament del marc estatutari a aquesta Cambra. Aquesta mateixa voluntat hi és, per part d'Esquerra Republicana; exactament la mateixa voluntat. I no volem que se'ns digui des d'aquesta tribuna que això representa cap mena de caució de res! Això representa, senyores diputades i senyors diputats, senyor Ribó, estrictament, una voluntat que l'Il·lustre Marc Aureli Vila, aleshores, en aquells moments, portaveu per a aquest tema del nostre Grup parlamentari, ja va expressar nítidament al seu moment, que és que creiem que per arribar a un acord i per legislar sobre la iniciativa popular era important fer-ho en ponència conjunta; fer-ho amb la participació de tots els grups, i fer-ho al màxim nivell.

Avui al matí, quan se'ns ha portat aquest text que alguns altres grups parlamentaris ens proposaven, nosaltres hem dubtat de si signar-lo o no signar-lo; n'hem dubtat, precisament, per no caure una altra vegada en la ingenuïtat de pensar que ara, doncs, com que es presenta en presa en consideració aquesta proposta, traiem-nos-ho del damunt, veurem què passa en aquesta legislatura, si s'acaba o no s'acaba abans d'hora, si ho farem o no ho farem.

Efectivament, els antecedents hi són, i efectivament els antecedents que Estats europeus altres que l'espanyol —l'italià, el iugoslau, l'austriac— ja fa temps que han legislat sobre la iniciativa popular; que el mateix Estat espanyol l'any 84 legislava sobre la iniciativa popular; que la major part de les comunitats autònomes, excepte —si no ho tinc mal entès, tampoc, el País Valencià o les Illes: excepte els Països Catalans—, totes les altres han legislat sobre aquest tema des de l'any 84, que concretament ho van fer tres comunitats autònomes espanyoles: Aragó, Astúries i Múrcia; l'any 85 ho van fer el País Basc i Na-

varra —o sigui, el País Basc, en definitiva—, i l'any 85-86, també, altres comunitats espanyoles i, finalment, l'any 88, Galícia i també Andalusia. I pràcticament, per tant, estem en el vagó de cua; i això sí que crec que per a aquesta Cambra és un retret, un autoretret que cal que es faci; el que passa és que se l'ha de fer la Cambra, aquest retret, però possiblement l'hem de fer als grups de la majoria que han demostrat no tenir aquesta voluntat política de crear la ponència conjunta en el moment que calia crear la ponència conjunta.

Dic que hem dubtat, perquè hi ha tots aquests antecedents que més aviat no són antecedents positius. I també n'hem dubtat perquè, del text que nosaltres presentem avui a consideració, en destaquem uns aspectes que no sabem ben bé si es tindrien o no es tindrien en compte —si es tindran o no es tindran en compte—, eventualment, si es convoca —tal com diu aquest acord a què hem arribat la majoria de grups de la Cambra— una ponència conjunta.

Nosaltres, en primer lloc —vostès ho saben—, proposem que el nombre de ciutadans a Catalunya que puguin presentar una iniciativa legislativa popular sigui de 50.000, que això és per proporció molt menys que el mig milió de signatures que cal a tot l'Estat espanyol. És una qüestió de xifres, però és una qüestió important.

Nosaltres proposem que hi hagi una garantia que la identitat dels ciutadans que signin la proposició, a més de fer-la els secretaris públics existents, que ho puguin fer secretaris especials nomenats per la comissió ciutadana, per la mateixa comissió ciutadana promotora, fet que agilitaria molt la recollida de signatures. També proposem que el pressupost del Parlament es faci càrrec de fins a un màxim de cinc milions de pessetes de les despeses totals que hagi tingut la comissió promotora, i per tant, diguem-ne que sigui un ajut i un impuls a l'acció legislativa popular.

I finalment també introduïm que, en cas que es dissolgui el Parlament, la legislatura, això no suposés —un cop hagués estat presentada la iniciativa legislativa popular— que una proposició presentada per més de 50.000 ciutadans decaigués. I, per tant, tot un treball quedés sense efecte o tramitació parlamentària.

També hem dubtat, per totes aquestes raons, de signar aquest acord; però finalment l'hem signat. I l'hem signat perquè creiem —i esperem que aquesta vegada no caurem en una ingenuïtat— que, per dues vegades, el Parlament de Catalunya no farà el ridícul. Ho ha fet un cop, quan ho havíem acordat i no va nomenar la ponència conjunta. Jo no sé si hi ha molts precedents en aquesta Cambra —sóc un diputat nou, només d'aquesta tercera legislatura, i no he tingut temps de buscar-los— que hagin decidit crear per més d'un cop ponències conjuntes i la mateixa Cambra ho hagi incomplert. En el tema de la província única i altres temes sí que s'ha decidit i efectivament, com deia el senyor Ribó, no es coneix cap diputat que estigui en aquestes ponències conjuntes. Però en tot cas pensem que pel mateix prestigi, la mateixa dignitat d'aquest Parlament, fóra greu que, si s'acorda avui o s'acorda properament que la majoria de grups aposten —i esperem que aleshores tots s'hi afegixin— per una ponència conjunta que tramiti la iniciativa legislativa popular, aquesta vegada això es complirà. I és amb aquesta voluntat, i pràcticament perquè vull que sàpiguen, senyores diputades i senyors diputats, quina era l'única intenció de la nostra Agrupació parlamentària en presentar aquesta Proposició de Llei, no

era cap altra —ja ho sabíem, que no se'ns aprovaria, ja ho intuïem, que no se'ns aprovaria—, no era cap altra que forçar la voluntat política d'aquest Parlament, com de fet s'ha fet.

I, si vostès llegeixen l'acord, diu que «Els grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb el que disposa l'article 110 del Reglament del Parlament, en connexió amb l'article 36.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i davant de les diferents iniciatives legislatives que s'han presentat sobre la matèria, tant en la present legislatura» —per l'Agrupació parlamentària d'ERC— «com en les anteriors, solliciten que la iniciativa legislativa popular sigui tramitada per ponència conjunta». Per això l'hem signat, creiem que això expressa la voluntat política de la Cambra, en aquesta legislatura —i esperem sentir la veu dels altres grups parlamentaris quan facin el seu posicionament per reafirmar o no, i confiem que es reafirmi—, expressi clarament la voluntat d'aquesta Cambra de, com hem dit manta vegada, abans d'acabar aquesta legislatura, haver legislat i haver-nos posat d'acord en aquests tres o quatre temes i prou —no és una llei difícil—, en tres o quatre temes i prou, que ja han sortit aquí i que tots en som molt conscients, i aprovar i desenvolupar l'Estatut en la matèria d'iniciativa legislativa popular.

I, a més a més, pensem —i si no, ho demanem— que aquesta Cambra, i la ponència conjunta, tindran en compte els textos que hem elaborat els diferents grups, i en aquest cas el text legislatiu que ha elaborat l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, i que presentava avui en presa en consideració.

Dit tot això, anuncio la retirada, per part de la nostra Agrupació, d'aquesta Proposició de Llei en benefici d'aquest acord assolit per la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Per posicionar-se... Suposo que no hi ha torn en contra, però per posicionar-se sobre l'anterior presa en consideració, la del Grup d'Iniciativa, poden intervenir els diferents grups per un temps màxim de deu minuts. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio, que ell només té set minuts i mig.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, una qüestió de transcendència i rellevància política com ho és la regulació de la iniciativa legislativa popular per a la tramitació de proposicions de llei al Parlament de Catalunya, indubtable mecanisme de participació activa del ciutadà en l'impuls legislatiu, és, com deia, una qüestió d'una importància tal que totes les forces polítiques presents en aquesta Cambra no dubto que estarem d'acord en la necessitat que sigui regulada mitjançant una llei, de manera que pugui fer-se per als ciutadans veritablement efectiva.

Té, però, una transcendència política i social que fa necessari, tal com ho varen acordar la major part de les forces polítiques catalanes, per a la seva elaboració, el nomenament d'una ponència conjunta per tal de recollir les diferents sensibilitats polítiques del poble de Catalunya en un tema cabdal com és la participació activa dels ciutadans de Catalunya en l'elaboració de la seva legislació.

Entenem, il·lustres senyors diputats, els seus recels; ens els demostren la recopilació que hem fet de la documentació que hi ha respecte a això, publicada en el *Butlletí Oficial del Parla-*

ment de Catalunya. Ho comprenem perfectament, però una força com el CDS, que no ha tingut aquesta oportunitat perquè s'estrena en la seva presència en aquesta legislatura, vol incidir i participar amb més profunditat, i és això el que ens ha animat a recolzar el document abans esmentat, i per tant la nostra Agrupació parlamentària votarà en contra de les proposicions de llei que avui es presentin en aquesta Cambra en relació amb la regulació de la iniciativa popular, tot esperant el nomenament d'una ponència conjunta per a la redacció, que creiem absolutament necessària.

Moltes gràcies, Honorable President, Il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup Popular té la paraula, per fixar posició, l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, per anunciar lo vot en contra del Grup Popular al punt tercer de l'ordre del dia, mai referit, est vot en contra, al fons de la qüestió, perquè valorem positivament només la simple presentació de la iniciativa parlamentària, sinó que més prompte entenem que, lluny de parlar de prudència o d'adequació, entenem que és més convenient la regulació de la iniciativa legislativa popular per mediació del tràmit en ponència conjunta.

Té raó l'Il·lustre Diputat senyor Ribó—si em permet l'expressió— en la «bronca» entre cometes i en sentit positiu que ens ha donat, però també convindrà amb est Diputat que hi ha una major responsabilitat d'acord amb la representativitat dels grups, que jo espero que esta vegada sigui efectiva, sobretot per part del Grup majoritari de Convergència i Unió, per a la qual cosa jo, des d'aquí, li explico la nostra predisposició a portar a terme esta ponència conjunta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. En primer lloc, el nostre Grup voldria deixar clara constància de l'agraïment als grups que han presentat aquesta iniciativa que, fa mesos, va entrar a la Cambra i avui substanciem aquí, perquè lògicament és una iniciativa, o són unes iniciatives que impulsen i que donen estímul al Parlament per tal de desenvolupar un mandat constitucional i estatutari, tal com és el de la iniciativa legislativa popular—en les virtuts de la qual no penso ara estendre'm, perquè ho ha fet molt bé el senyor Ribó—; es va fer l'any 1985, tal com ell ho ha explicat, i nosaltres, respecte a aquesta qüestió, senyor President, voldríem mantenir-nos en la mateixa posició.

Nosaltres entenem que l'article 33 de la Llei de Govern Interior entén aquesta qüestió com a desenvolupament bàsic de l'Estatut. Ho deia el senyor Clotas l'any 85, ho ha recordat el senyor Ribó, i nosaltres ens hi reafirmem.

En coherència amb això, l'article 110 del Reglament recomana—en el seu esperit, si no en la lletra— que aquestes lleis de desenvolupament bàsic gaudeixin del màxim consens possible, i, per tant, si és possible, que es tramitin per la via de la Ponència conjunta. El nostre desig és que aquesta iniciativa, que és molt important, tingui el màxim de consens i sigui tramitada per Ponència conjunta; per tant, lògicament, quan nosaltres vo-

tem «no» a la iniciativa del Grup d'Iniciativa—valgui la redundància—, per primera vegada no votem en contra d'una presa en consideració—acostumem, habitualment, a acceptar-les, si més no per discutir-les—, sinó que votem a favor que es faci, però amb un altre procediment. Ens hauria agradat que fossin tots els grups de la Cambra que subscrivissin aquest document, a través del qual ens comprometríem tots a formar aquesta Ponència conjunta.

Vull deixar constància que el Grup Socialista vol expressar la seva voluntat sincera i clara que aquesta Ponència conjunta es constitueixi i acabi els seus treballs en el decurs de la present legislatura i, per tant, nosaltres ens reafirmem en la nostra posició.

Per altra banda, voldríem deixar també constància que, malauradament, aquest no és l'únic cas d'una Ponència conjunta aprovada i no constituïda: el Grup proponent, Iniciativa per Catalunya, és conscient que altres iniciatives que ells han subscrit no s'han encara materialitzat i, per tant, aquesta no és l'excepció. Nosaltres, per tant, repeteixo—per acabar—, volem deixar constància que en el decurs d'aquest any es pugui constituir aquesta Ponència conjunta, i amb aquest procediment poder iniciar els treballs que ens permetin desenvolupar el mandat de la Constitució i de l'Estatut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem assistit avui a una «bronca»—com ha dit el senyor Curto—del senyor Ribó, i a mitja «bronca» del senyor Colom; nosaltres estem disposats a acceptar-les amb la mateixa contricció que els altres grups de la Cambra han manifestat, i bé, doncs, segurament..., vaja, segur, que aquesta és una tasca fonamental dels grups de l'oposició i una tasca democràtica important. Ara bé, jo voldria—després de manifestar que aquesta és una iniciativa bàsica de l'Estatut, que és constitucional, que és necessària i que realment hi ha la voluntat política, tan ferma com el que més dels altres grups de la Cambra, per tirar-la endavant—, després de dir tot això, després de reproduir totes les afirmacions, els cants de contricció i els cants de voluntat política, analitzar, encara que sigui en dos minuts, per què durant aquests cinc anys no s'ha produït la promulgació d'aquesta llei que reclamaven.

I no s'ha produït per voluntat política negativa del Grup de la majoria: ha estat—com també ha dit el senyor Ribó—per voluntat política de tota la Cambra, de tota la Cambra. I que no se'ns digui que és un tema de majories i minories: és que tota la Cambra, o gran part de la Cambra, uns per acció, uns per acció d'omissió important, i altres per acció d'omissió molt petita, estàvem convençuts que el tema no és clar. I ara ens podem omplir la boca—i el *Diari de Sessions* en donarà lloc—de la reproducció del debat que vam tenir aquí l'any 85, amb el meu company, senyor Sendra, en aquell moment. I podem dir que la Llei és importantíssima, que és un fonament bàsic de l'Estatut, però, senyores i senyors diputats, sabem perfectament que, a Catalunya, les seves institucions democràtiques i la democràcia no trontollen per la manca d'aquesta llei d'iniciativa legislativa popular, i també ho hem de dir, això, perquè si no ens pensarem que vam viure una història de ciència-ficció quan vam debatre aquest tema.

Perquè tretze comunitats autònomes la tenen —és cert—, i des de l'any 85, i des de l'any 84 la té l'Estat, i des de l'any 78 està a la Constitució. I sap quantes lleis s'han aprovat per iniciativa legislativa popular? Cap. I saben vostès, senyores i senyors diputats, quantes iniciatives legislatives populars, arran d'aquesta peça fonamental del constitucionalisme i dels fonaments estatutaris, s'han iniciat? Absolutament cap. Ni a les autonomies de l'article 150 ni a les altres, ni a l'Estat. Per tant, no sé què és pitjor, si la frustrant manca de legislació sobre la matèria o la frustrant manca de pràctica en aquest exercici que preveu una llei ja promulgada: la d'Iniciativa Legislativa Popular. Jo, com a ciutadà, tinc gairebé la mateixa frustració. I per què? Perquè el tema no és senzill, perquè no confonguem la democràcia parlamentària..., la democràcia que genera la iniciativa legislativa popular, és una forma subsidiària i complementària de la democràcia parlamentària, que ni la substitueix, ni l'esgota, tan sols la complementa, i la complementa en dos supòsits: un sentir popular autèntic que —segona condició— no estigui reflectit per cap grup parlamentari en els diferents parlaments, sabent, senyores i senyors diputats, que totes les iniciatives legislatives, o gairebé la immensa majoria, neixen de la voluntat popular. O és que fem lleis absolutament separades del que és la iniciativa legislativa popular? O és que en la preparació, en la discussió, en les tasques de ponència no estem tots, les senyores i els senyors ponents, «cansats» de rebre —cansats, entre cometes i en el sentit democràtic de la paraula— aquesta iniciativa legislativa popular, aquests consells, aquestes explicacions de la gent afectada, de la gent tècnica en la matèria, que estan exercint, d'una forma no legislada però molt efectiva, aquesta iniciativa legislativa popular? Digui'm un sol exemple, digui'm un sol exemple d'iniciativa legislativa popular que no hagi estat recollit, en aquests últims cinc anys, per algun o alguns dels grups de la Cambra. No dic del Grup de la majoria, no dic del principal grup de l'oposició, dic dels grups de la Cambra.

Per tant, els recordaré aquella frase, que ve a tomb, d'un poeta francès que jo admiro molt, el Georges Brassens: «Mourir pour les idées? D'accord, mais de mort lente.» Si fos tan senzill, si fos una llei que amb un cop de puny es pot fer, ja l'hauríem feta. No és un problema de voluntat política: és un problema d'encertar i de veure si realment aquesta llei té els continguts normatius que facin viable l'aplicació de la Constitució i de l'Estatut i una exemplaritat pràctica que pugui tenir virtualitat en el fet diari, i això és al que obliga la Ponència conjunta, i això és el que ara anem a fer. I no és un problema d'ingenuïtat ni un problema de mala fe o falta de voluntat política: és un problema que el tema és molt més complex del que ens sembla. I això és el que portarem endavant, a partir d'ara, tots els grups de la Cambra, i estic convençut que aquesta ha estat la voluntat majoritària, i aquesta voluntat majoritària serà també unànime.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Es passa a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 84 en contra i 3 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda. Se suspèn la sessió.
(És un quart de tres de la tarda i onze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Pasem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la política general del transport ferroviari, que formularà el Diputat l'Illustre senyor Mariné, juntament amb altres tres diputats del Grup de Convergència i Unió, a tramitar pel procediment d'urgència.

Té la paraula el senyor Mariné per deu minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del transport ferroviari

L'I. Sr. MARINÉ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, com diu la nostra interpellació, voldríem saber quin són els criteris de capteniment del Govern de Catalunya en matèria de transport ferroviari.

Em temo que vostè em contesti que, d'acord amb l'article 9.15 de l'Estatut, tan sols es pot parlar d'aquells que són competència nostra. Però, nosaltres, senyor Conseller, estem totalment d'acord amb aquella frase i amb aquell sentiment que expressa el nostre President quan diu que res del que passa a Catalunya és aliè a la Generalitat. És, doncs, des d'aquesta perspectiva que li fem la nostra interpellació.

De tots són conegudes les tradicionals mancances del transport ferroviari a l'Estat espanyol; mancances que, malgrat l'astronòmica xifra de 2,1 bilions de pessetes en inversions, que es proposen en el Pla de Transport Ferroviari, ara per ara continuem i, en ocasions —m'atreveria a dir—, s'accentuen aquestes mancances. Fruit d'aquestes coses, en són una velocitat comercial baixa, uns retards crònics importants i una baixa en el confort per als usuaris.

Quines són les causes d'aquesta situació? Al nostre entendre, en bona part, ho és el material mòbil, envellit i sobreexploitat, i en molts casos, amb una evident falta de manteniment. És cert que actualment s'està renovant part del material de rodalia, però també és cert que hi ha determinades unitats, de les noves, que no poden passar per certs túnels.

Una altra causa és el mal estat de conservació de la xarxa viària, envelliment de les travesses, en llocs que encara són de fusta, culpables, en moltes ocasions, de descarrilaments d'unitats a què ja estan acostumats els usuaris de l'Alt Ripollès i de la Cerdanya, com també el mal estat de conservació dels túnels entre dues aigües..., és la línia de Reus a Móra, on la vibració del pas dels combois provoca despreniments de materials fins al punt de desaconsellar el pas de trens de gran velocitat.

Com també ja saben vostès, les desgràcies mortals produïdes la passada setmana al Baix Camp, a la vila de Cambrils, o al Segrià, al poble de Sidamon, les dues amb passos a nivell. Suposo que podria parlar de moltes comarques que tenen problemes de passos a nivell.

Tots recordarem que fa dos anys, a la població de Juneda, també hi va haver, en un pas a nivell, una desgràcia, que en aquests moments encara no està solucionat aquest pas a nivell, encara existeix.

També podríem parlar de la catenària, l'estat de conservació de la qual, en ocasions, obliga a reduir la velocitat dels combois fins a 20 quilòmetres/hora. O en altres llocs, entre Baix Camp i Baix Ebre, que a causa de dies de molt aire, s'han de parar els vagons i els combois.

També podríem parlar d'un insuficient cobertura del control de trànsit centralitzat. Podríem parlar de moltes coses, però no ho faré.

Avui, la nostra intervenció no és presentar un memorial de greuges, perquè, malauradament, de tots són coneguts. No obstant això, creiem que en aquest punt cal fer una reflexió, jo diria una greu reflexió, sobretot sobre un fet important, com és el descens no només de la quota de mercat que RENFE tenia, sinó el que és més greu encara: el descens sostingut durant els darrers cinc anys del nombre de passatgers i la quantitat de mercaderies transportades. Cal tenir present que això succeeix a més dos anys de l'entrada en vigor de l'Acta Única Europea i en un moment que a la resta de la Comunitat Econòmica Europea, des de fa anys, la demanda de transport ferroviari, tant de persones com de mercaderies, té una tendència sostinguda al creixement. Quan el transport de mercaderies per ferrocarril a l'Europa dels Deu supera àmpliament el 15% del mercat, a l'Estat espanyol està per dessota del 8%. Aquests són uns clars indicadors de tot el que abans exposava. El grau de confiança dels usuaris és el millor termòmetre de l'eficàcia per a qualsevol empresa, i, en aquest cas, no necessitem comentaris.

En aquesta nostra Europa, cada vegada més unida i més pròxima, cal cercar tot allò que ens aproxima i ens uneix superant el que ens separa i distancia, perquè, en cas de no fer-ho així, aquest distanciament es manifesta en molts altres camps com, per exemple, l'econòmic, amb tot el que això té de repercussió social. Al nostre entendre, els obstacles que cal superar per afrontar amb garanties l'èxit d'aquest repte del 93 i tots els que esdevindran com a conseqüència són: infraestructura i servei. Però permetin-me una petita digressió: parlant de comunicacions és necessari parlar dels camins, i Catalunya, des de la més profunda nit dels temps, ha estat camí obligat, porta de la Península envers Europa, camí d'Europa envers la Península. Ara no és el moment d'estendre'm en aquest tema —tan nostre, per altra part— però sí de fer-lo present perquè, en el marc de l'Europa dels Dotze —o potser hauríem de dir, ja, dels Vint—, aquesta peculiaritat del nostre país, de ser porta, de ser camí, és encara més manifesta i més palesa que mai. Aquest és el veritable eix de la nostra interpellació: Catalunya, en el tema de comunicacions —en el nostre cas, ferroviàries—, no pot ser una porta a mig obrir; les conseqüències negatives que d'això derivarien afectaran en primer terme a tots nosaltres, els catalans, però, no ho dubti ningú, també afectaran tot el conjunt de l'Estat.

La majoria de vegades no n'hi ha prou amb fer les coses, perquè les coses, per elles mateixes, no són ni bones ni dolen-

tes; ho són en funció de l'oportunitat amb què són o no són emprades; de ben poc ens serviria prendre una aspirina quan el mal de cap ja ha passat: s'haurà perdut l'oportunitat. I això és el que ens temem que pot passar en el cas d'un obstacle de l'amplada de la via, problema pràcticament insoluble des de fa cent quaranta-tres anys. Ara, quan semblava que el projecte de portar el TGV a Catalunya, que tantes satisfaccions provocà inicialment, quan semblava que aquest projecte era en bon camí, entre altres raons per la valentia del que fou Ministre del ram, senyor Barrionuevo, i evidentment de tot el Govern al qual pertanyia, adoptant l'amplada de la via internacional per a la nostra xarxa d'alta velocitat, quan tothom, encarrilat, permetia —permeteu-me l'expressió— el proppassat 20 de març, en el decurs del debat de l'Estat, el senyor Felipe González, President del Govern, ens deia —llegint-ho literalment del *Diari de Sessions* del Congrés—: «Hay algunos propósitos que, debo confesarlo, todavía no los comprendo bien, pero —he de decirlo— que en buena medida no los comparto: el propósito de hacerlo de alta velocidad desde Barcelona hasta la frontera me parece que no se justifica desde el punto de vista económico. Podría ser un esfuerzo que, desde el punto de vista de la utilización, fuera económicamente un desastre.»

Diverses cambres de comerç espanyoles i franceses han fet arribar al Govern de l'Estat els seus acords respecte al tren de gran velocitat, especialment pel que correspon a la façana mediterrània, acords presos per les Cambres de Comerç de Barcelona, Tarragona, Reus, Girona, Perpinyà, com per la mateixa COPEF. Senyores i senyors diputats, Convergència i Unió no vol que una decisió de tanta importància per a Catalunya no compti amb una manifestació oficial del nostre Govern. La importància d'aquest debat queda palesa per moltes raons; entre elles, per l'importantíssim ressò que, d'aquest tema, se n'ha fet als mitjans de comunicació.

Senyor Conseller, ens reiterem en els termes de la nostra interpellació: quins són els criteris de capteniment del Govern de Catalunya en matèria de transport ferroviari en general, i en particular respecte al TGV?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mariné. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors, il·lustre diputat interpellant, li agraeixo a vostè i a tots els que amb vostè han conformat aquesta interpellació, perquè ens dóna oportunitat, dóna oportunitat al Govern d'expressar-se en quelcom tan important, no només com el transport ferroviari, sinó, en concret, amb la polèmica suscitada darrerament en el tema de l'alta velocitat. Perquè, en qualsevol cas cal remarcar que, malgrat que —com expressava l'Il·lustre Diputat interpellant— la Constitució i l'Estatut deixen a mans de l'Estat les competències en les xarxes extracomunitàries —és a dir, que van més enllà d'una única comunitat autònoma, del territori d'una única comunitat autònoma—, també és cert, per una banda, que Catalunya té competències en matèria de transports, en les xarxes que no surten de la mateixa comunitat, que les té també en el transport, no de la gestió, però sí competències generals d'ordenació del transport en general, que les té també a partir de la LLOT, per-

què la LLOT contempla que l'Estat definirà una xarxa nacional integrada, que serà «gerenciada» per RENFE, donant a entendre la mateixa Llei d'Ordenació del Transport que tot allò que no estigui comprès dintre de la xarxa nacional integrada podrà ser «gerenciat» per altres administracions ferroviàries.

Això, en el moment de la seva aprovació, fa ara quatre anys, doncs, va despertar unes certes expectatives, perquè es va dir —i el Govern va justificar així aquest article de la Llei d'Ordenació del Transport—, dient que era amb la voluntat que, tot utilitzant una xarxa de més llarga distància, els serveis entesos com a serveis de rodalies, o serveis, fins i tot, per exemple, que no poden ser estrictament tractats com de rodalies, però, en el cas nostre, per exemple, un servei Tarragona-Barcelona, podrien ser «gerenciats» no pas per RENFE, sinó per altres companyies que es poguessin fer, doncs, de comú acord amb les comunitats autònomes respectives.

La veritat és que aquestes perspectives de la Llei d'Organització del Transport no s'han dut a la pràctica, i aquestes promeses d'aquell moment, doncs, de moment no funcionen; no s'han portat a la pràctica perquè queda per definir què és xarxa integrada, i mentre no es defineixi què és xarxa integrada s'entén que ho és tot. És, diguem-ne, una altra expectativa no acomplerta per part del legislador de l'Estat, i que ha tombat per terra, com deia, doncs, aquesta voluntat que semblava existir en aquell moment, de traspasar a les comunitats autònomes els serveis, tot i transcórrer sobre la xarxa de llarga distància, que donen serveis més propers i més interns de les comunitats autònomes.

Per tant nosaltres, que, a més a més, el Govern de la Generalitat hi té competències, d'acord amb la Constitució i l'Estatut, en ordenació del territori —ja sabem fins a quin punt la matèria de transport ferroviari té importància o va involucrada directament amb l'ordenació del territori—..., el Govern de la Generalitat té unes competències, que no estan ben exactament definides, però en té, evidentment, i en qualsevol cas en té sempre, perquè el transport ferroviari és massa important per al país com perquè de Govern de la Generalitat —que en té competències, per altra banda— no se'n preocupi.

És per això, i fruit de tots aquests motius que li esmentava, que des del principi, ja des de la Generalitat pre-estatutària, el Govern de la Generalitat s'ha preocupat per mantenir una participació en la presa de decisions de la companyia que «gerencia» el transport ferroviari a l'Estat, és a dir a RENFE, amb un èxit perfectament descriptible i extremadament petit i migrat, però que s'ha intentat, fins al punt que funciona un grup de treball mixt entre la companyia RENFE i Generalitat, que en alguns moments ha format part d'aquest grup, també, el Ministeri de Transports i que, de mica en mica, no només no ha anat endavant amb les seves feines, sinó que cada vegada ha quedat més migrat en les seves competències, i més migrat en les seves competències perquè, òbviament, qualsevol cosa que depèn d'un grup de treball depèn no només d'una part, sinó també de l'altra i, en definitiva, actualment, pràcticament en el grup de treball de RENFE només es parla d'una cosa, que és de la supressió de passos a nivell, i per una raó molt simple: perquè el Govern de la Generalitat hi participa pagant, i aleshores RENFE, que és la companyia que tindria l'obligació de suprimir els passos a nivell —com la té Ferrocarrils de la Generalitat, per exemple, quan es tracta de passos a nivell de la seva xarxa—,

doncs, com que el Govern de la Generalitat hi collabora —perquè s'ha sentit cridat a collaborar, sense tenir, per altra banda, cap mena d'obligació de fer-ho—, en la supressió d'aquestes barreres autèntiques que conformen els passos a nivell, doncs, en aquest sentit sí que ha anat funcionant, més o menys, aquest grup RENFE-Generalitat.

Però no ha funcionat en temes tan absolutament imprescindibles que funcionés com, per exemple, fins i tot, la comunicació de les decisions: ja no en la participació en les decisions, però sí, si més no, la comunicació de les decisions en canvis d'horaris, en canvis de trajectes, en canvis de serveis que, periòdicament, per necessitats del servei, cal acceptar que ha de fer la companyia, doncs ni tan sols ens són comunicats, ni a través del grup mixt, ni a través, tampoc, dels altres mecanismes de la Direcció General de Transport, a què esdevindria obligada la companyia.

Per tant, no és gens satisfactòria, fins al moment, la relació, ni a través del grup de treball ni en general, amb la companyia RENFE, que, per altra banda, com és també prou conegut, tampoc no ha desenvolupat el principi constitucional de participació de les comunitats autònomes en els òrgans de gestió de les companyies, quan tinguin aquestes una actuació en una comunitat autònoma determinada d'un pes específic important: com saben vostès, les empreses públiques han de tenir, per llei, per la Constitució, han de tenir una representació de les comunitats autònomes, i no s'ha ordenat, ni en el cas de RENFE ni en cap altre cas —val a dir-ho—, però tampoc en el cas de RENFE.

Hi ha un tema especialment preocupant, d'aquesta manca de relació amb RENFE i, per tant, manca de participació del Govern de la Generalitat en les decisions que pren una companyia que, per a Catalunya, en el transport ferroviari, és tan extraordinàriament important com RENFE, que és en els serveis de rodalies. Com li dic, en la Llei d'Ordenació del Transport s'havia previst —i aquesta era la voluntat que se'ns va comunicar per part del Ministeri de Transports— que hi cabria la possibilitat, fins i tot, d'arribar fins a la cessió de la gestió d'aquests serveis als governs autònoms; la realitat és que tampoc això no s'ha aconseguit, i no només no s'ha aconseguit això, sinó que ni tan sols —hi insisteixo— el Govern de la Generalitat rep cap mena de comunicació o d'informació respecte a quina és la planificació o la intenció de la companyia RENFE en aquests serveis. Com a demostració probablement més fefaent i més incòmoda per al Govern de la Generalitat en aquest sentit, recordarà l'Il·lustre senyor Diputat que fa uns mesos va donar molta importància, perquè certament, pel volum de recursos per a algunes comunitats autònomes la va tenir, en el Pla de transports de les grans ciutats, aquest Pla contemplava, per a inversions de RENFE a rodalies, a Catalunya —i fonamentalment a la ciutat de Barcelona—, una inversió de 22.000 milions de pessetes. Encara és l'hora que puguem conèixer quines són les previsions d'inversió de RENFE en aquest Pla de rodalies, que, per altra banda, s'ha d'invertir, s'han de produir aquestes inversions en els anys 91 i 92 —90, 91 i 92: 90, ja ha passat—, i que, òbviament, jo crec que, perquè ni la mateixa RENFE té encara la seguretat de quines seran les inversions que faran, el cas és que nosaltres, que tenim competències en ordenació del territori, que tenim competències en transports, no podem saber aquest volum importantíssim d'inversió —22.000 milions— que ha de fer teòricament RENFE a Catalunya, en l'accés a la ciutat de Barcelona; encara —hi in-

sisteixo— és l'hora que puguem tenir informació d'en què està previst gastar-los o esmerçar-los al llarg d'aquests dos exercicis: un, el present, i l'altre, l'any vinent.

Un altre tema que ha esmentat l'Il·lustre senyor Diputat i que a nosaltres ens preocupa particularment: es tracta de la línia Vic - Ripoll - Puigcerdà - la Tor de Querol, línia internacional —no pas des d'avui ni de fa poc temps, sinó des de fa més de cinquanta anys—, i que està contemplada així en els pactes entre Estats —entre l'Estat francès i l'Estat espanyol— des de fa, com dic, més de cinquanta anys, i que va superar amb prou feines una decisió de tancament de la línia que va haver-hi en el seu moment i que, per la intervenció del Govern de la Generalitat, conjuntament amb una altra línia, la de la Pobla, es va aconseguir refer o fer enrere aquella previsible decisió.

Aquesta línia... Des de fa cinc anys existeix la petició del Govern de la Generalitat, conjuntament amb grups associats als interessos de les ciutats a les quals dona servei, per tal que RENFE posi un servei de TALGO en aquesta línia i que produeixi unes certes millores a la línia que podrien posar-la en un servei molt i molt..., d'una qualitat molt i molt superior a la que actualment té. Tampoc això ha estat possible i val a dir que tampoc en aquest cas es compta amb la col·laboració de la companyia explotadora francesa; no és només un problema de RENFE, és un problema d'ambdues companyies, que no hi ha hagut manera que es posin d'acord per donar servei, el servei que els ciutadans es mereixen i que, a més a més, seria rendible —estem segurs— per a la companyia en aquesta línia —hi insisteixo: Vic - Ripoll - Puigcerdà.

Planteja l'Honorable..., l'Il·lustre senyor Diputat el tema de l'amplada de via europea, i, en aquest sentit, voldria remarcar quatre o cinc coses. En primer lloc, recordar que va ser el Govern de la Generalitat l'únic, el primer i l'únic, que fins a l'any 88 va defensar l'amplada de via europea i l'alta velocitat a l'Estat, ningú més, i que, òbviament, la defensava no pas per a Catalunya, sinó com una xarxa necessària per a tot l'Estat: des del principi i l'únic durant uns anys. I que el Govern de la Generalitat va saludar amb molta il·lusió el canvi d'actitud del Govern central, protagonitzat pel Ministre Barrionuevo el mes de..., ja l'agost del 88, només prendre possessió, però plasmat amb un acord de Govern, concret, del Govern espanyol, no pas del Govern de la Generalitat, del desembre del 88, en el qual el Govern espanyol decideix fer la línia d'ample europeu i alta velocitat Sevilla - Madrid - Saragossa - Barcelona - frontera.

Per tant, remarcar: el Govern de la Generalitat, el primer i l'únic durant un temps i des de l'inici, no només per al tram Barcelona-frontera sinó per a tot un itinerari, perquè és tota una xarxa d'alta velocitat i amplada de via europea que entenem que és necessari construir a l'Estat. Decisió del Govern espanyol en aquest sentit i, a partir d'aquesta decisió, l'encàrrec per part del Govern central, per part del Ministre Barrionuevo, al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, de l'estudi per part del Govern de la Generalitat de l'itinerari Barcelona-frontera, quedant-se per a ell, per al mateix Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, el tram Barcelona-Madrid d'una línia que considerem igualment necessària.

A través d'aquest encàrrec i per l'encàrrec del senyor Ministre el Govern de la Generalitat fa un projecte —ja existia un avantprojecte—, fa un projecte, esmerçant 1.200 milions de pes-

setes en la seva confecció, un projecte amb un alt grau tècnic de qualitat tècnica en el qual han col·laborat nombrosos estudis europeus i gabinets europeus, en la seva confecció, un projecte que és prou conegut; crec que no val la pena esmerçar-hi més. Recordar, simplement, que preveu unes inversions per a la millora de l'impacte ambiental i la disminució de l'impacte ambiental de fins a 8.000 milions de pessetes i que, d'acord amb els càlculs contemplats en ell, dona una rendibilitat econòmica de gairebé el 9% —exactament el 8,96%. I recordar també que en el decurs d'aquests anys, fruit de la insistència del Govern de la Generalitat però també, òbviament, fruit d'aquesta decisió del Govern espanyol de fer l'amplada de via europea i l'alta velocitat des de Sevilla - Madrid - Barcelona - frontera, que aquest Projecte està contemplat també dintre de l'esquema bàsic europeu d'alta velocitat. I està ja inclòs dintre dels esquemes europeus de l'alta velocitat.

És sorprenent aquesta afirmació feta pel President del Govern espanyol en el debat al qual feia esment l'Il·lustre senyor Diputat i que estem segurs que és més pròpia del debat que no pas definitiva, perquè, en cap cas, doncs, creiem..., o en tot cas creiem que seria un gravíssim error, un gravíssim error que aniria contra una decisió del mateix Govern espanyol.

Però sí que voldria fer referència a algunes petites coses que s'han anat dient aquests dies i que crec que valdria la pena, si més no per a informació dels il·lustres senyors diputats, però, en general, de l'opinió pública, perquè no són correctes. Ja ho he dit: respecte a la rendibilitat del projecte, 8,96%, rendibilitat econòmica del Projecte Barcelona-frontera.

I s'ha sentit dir el tema de les mercaderies, que aquest seria un projecte que seria rendible, si hi ha mercaderies o si no hi ha mercaderies. També aquí val a dir que, de forma extraordinàriament nova perquè les línies d'alta velocitat que existeixen avui a Europa només fan transports de passatgers, de forma extraordinàriament nova, el Projecte del Govern de la Generalitat inclou des d'antuvi, des de l'inici de les seves actuacions, la possibilitat que aquesta infraestructura transporti no només viatgers sinó també mercaderies, perquè cal recordar que, per a nosaltres, per al territori del conjunt de l'Estat, l'alta velocitat no és només un aspecte, sinó que l'altre és el de l'amplada europea. Per tant, cal aprofitar aquesta amplada europea per evitar el trencament de càrregues de mercaderies que avui pateix a la frontera qualsevol mercaderia transportada a través del ferrocarril, per intentar utilitzar aquesta mateixa infraestructura per a ambdues coses. I des de l'inici —hi insisteixo: des de l'inici— està contemplada la utilització d'aquesta infraestructura per al transport no només de viatgers sinó també de mercaderies que, un cop entrades al territori francès, serien desviades a través de la xarxa d'amplada europea de què gaudeixen en territori francès. Per tant, des de l'inici està contemplat.

I les mercaderies, d'acord amb els càlculs econòmics fets, aporten un 1% d'aquests 8,96 punts de rendibilitat en el projecte: un 1, un 1 i mig, aproximadament. Per tant, estan contemplades i aporten el que aporten, que no és negligible: un 1 i escaig per cent però sobretot creiem que és molt important per evitar això que avui succeeix, que és un baixíssim percentatge de les mercaderies transportades a través de ferrocarril; un molt més baix índex de percentatge de mercaderies transportades per ferrocarril a l'Estat per motiu de l'amplada de via diferent, que no pas a la resta d'Europa.

Segona cosa que cal remarcar, que s'ha anat dient i val la pena sortir-ne al pas: que aquesta és una línia que seria més rendible en altres zones. En primer lloc, no hi ha cap estudi, no hi ha cap estudi fet fora d'aquest. Això de calcular la rendibilitat econòmica dels projectes que, normalment, cada vegada més els estats moderns intenten fer, el Govern de la Generalitat també ho ha fet, però a l'Estat espanyol no és norma habitual; no ha existit cap estudi econòmic de rendibilitat sobre el tram Madrid-Sevilla, no ha existit i no existeix encara tampoc per al Madrid-Barcelona. En un moment determinat, a les darreres entrevistes i discussions d'opinions que vàrem tenir amb el Ministeri de Transports que, com li deia, és qui està estudiant la línia Barcelona-Madrid, el mateix Ministeri ens havia comunicat la manca de rendibilitat del projecte Barcelona-Madrid, perquè és un projecte que compta amb, aproximadament, 2 milions i mig de viatgers, és el que viatja a l'any avui, per exemple, a través del pont aeri entre Madrid i Barcelona contra els 15 milions d'hipotètics viatgers —5 milions són els contemplats en el projecte— que podria tenir la línia Barcelona-frontera, que vol dir Barcelona-Europa, perquè, sovint s'oblida que cada any ens visiten 15 milions, aproximadament, de turistes, que vénen per cotxe —no vénen pas per avió fonamentalment, un 90% vénen amb cotxe—, i que són uns grans usuaris, com va poder comprovar el mateix Ministre Barrionuevo en unes visites que va fer a Brussel·les i a Londres on li van parlar de la necessitat, precisament per al turisme, de l'existència d'aquest tren d'alta velocitat.

Per tant, és lògic que la rendibilitat d'aquesta línia, que per altra banda és l'única que ha estat calculada, sigui superior a les altres també en aquest tram Barcelona-frontera perquè, com li dic, té molts més usuaris potencials que no pas d'altres itineraris. Però, en qualsevol cas, recordar que el Govern de la Generalitat vol que es faci l'amplada de via europea i l'alta velocitat no només en el tram Barcelona-frontera sinó en tot l'Estat, perquè entenem que és aquesta una infraestructura necessària per al conjunt de l'Estat.

I una cosa que val la pena remarcar: l'alta velocitat, tal com s'entén avui a Europa, vol dir velocitats comercials, vol dir mitjanes per sobre dels 300 quilòmetres per hora, que obliguen a tenir trams de possibles velocitats de l'ordre dels 350 quilòmetres/hora. No es considera alta velocitat la que sembla que tindrà el tram Sevilla-Madrid que, pel que s'està llegint i s'està veient, seran 250 quilòmetres/hora de velocitat punta; 200 quilòmetres de velocitat comercial. I 200 quilòmetres de velocitat comercial és la velocitat que tenen avui moltes xarxes de ferrocarrils a Europa sense dir-ne «alta velocitat», diguem-ne de la convencional. A Gran Bretanya, per exemple, circulen a aquesta velocitat; a Suïssa, en unes determinades línies, també; a Alemanya, moltes línies també.

Per tant, caldrà ser molt curosos a l'hora d'aplicar i portar a la pràctica una determinada infraestructura d'aquest tipus per aconseguir..., perquè això depèn del projecte —això depèn del projecte—; el que més condiciona la velocitat no és el material mòbil, sinó la infraestructura i si es fan amb pendent excessius o amb radis de curvatura inferiors a un mínim imprescindible, que està al voltant dels tres mil metres de radi, difícilment es poden aconseguir —o és impossible aconseguir— aquestes velocitats.

Aquestes precaucions que hauríem de tenir quan —i això és en el que confia el Govern de la Generalitat—, d'acord amb l'es-

quema de l'alta velocitat europea, d'acord amb la decisió presa fa ja dos anys pel Govern espanyol, es tiri endavant aquesta infraestructura, que, hi insisteixo, no és només un tren que va més ràpid, sinó que hom el considera un nou sistema de transport que vindria a alleujar la situació absolutament conflictiva que en aquest moment té de congestió, tant el transport aeri com el transport per carretera.

Gràcies, Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Suposo que el senyor Mariné vol fer una rèplica; faci rèplica.

El Sr. MARINÉ: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Conseller, per les seves explicacions li dono les gràcies, però comprendrà vostè —i desitjo que en aquesta comprensió hi participi tota la Cambra— que aquest és un tema que afecta d'una forma importantíssima el desenvolupament econòmic i social del nostre país. Per tant, hem d'anar..., ens cal anar més enllà dels possibles interessos legítims, per altra part, de grup o de sectors. Estem davant d'un tema que afecta tot el nostre país, i perquè en aquests moments ens convé, al país, de sumar i no restar esforços, és per això que els anuncio que el nostre Grup, des de la seva responsabilitat de donar impuls i suport al nostre Govern, presentarà una moció respecte a aquest tema, amb la voluntat i la intenció de sumar els esforços i el sentit de tota la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mariné.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és interpellació sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el mes de març de 1987 el Parlament aprovà les lleis d'ordenació territorial amb l'únic suport de Convergència i Unió. Creiem que quatre anys de vigència d'aquestes lleis ens permeten, amb una certa perspectiva, fer una reflexió i un balanç de què han significat aquestes lleis en aquests quatre anys. Si més no, el nostre Grup vol fer un balanç en relació amb dos grans aspectes: el primer aspecte seria el grau de compliment de les pròpies lleis, d'allò que preveïen les pròpies lleis, quin ha estat el grau de compliment, i el segon aspecte seria quins han estat els efectes, la incidència de les lleis d'ordenació territorial en el territori català i, fins i tot, en la societat catalana.

En relació amb el primer punt, el grau de compliment, és incontestable afirmar avui que aspectes importantíssims, aspectes centrals d'aquestes lleis, s'han incomplert; aquesta és una primera constatació evident. Ens referim, especialment, a la descentralització de la Generalitat i a la presentació, per part del Govern, de la iniciativa legislativa de província única. La Llei 5/87, de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, estableix en la Disposició Addicional Primera que «un cop constituïts els consells comarcals, en el termini

màxim de tres mesos, el Govern presentarà la iniciativa legislativa de província única». I en aquesta mateixa Llei la Disposició Addicional Segona diu que «simultàniament a la iniciativa anterior i en el mateix termini el Govern presentarà una proposta de divisió de Catalunya en regions i de proposta de descentralització».

Han passat tres mesos des de la constitució dels consells comarcals, han passat quatre mesos, cinc mesos, sis mesos, dotze mesos, un any, vint-i-quatre mesos..., n'hem perdut el compte; n'hem perdut el compte des de la constitució dels consells comarcals i, evidentment, aquests dos mandats de les lleis que el mateix Govern, la mateixa majoria de Convergència i Unió aprovà en aquest Parlament, s'han incomplert. Hi ha altres incompliments, però permetin-me que abans que passi a altres incompliments m'aturi en el segon punt destacat que crec important reflexionar a l'hora de fer balanç.

Quins han estat els efectes? Quina ha estat la incidència de les lleis d'ordenació territorial a Catalunya, o, dit d'una altra manera, per a què han servit, per a què han servit aquestes lleis? Aquestes lleis han servit perquè l'Administració catalana sigui més simple? Sigui més eficaç? Sigui més barata? Estigui més descentralitzada? I dic tots aquests principis perquè aquests principis eren els principis que tots els grups, i també Convergència i Unió, utilitzaven a l'hora d'argumentar el seu model territorial.

Les respostes són clares: mai a la història de Catalunya el nivell de complexitat i de confusió de l'Administració ha estat tan gran com avui; absolutament mai: ni en la dictadura franquista, ni en la transició, ni en els primers temps de la democràcia. Mai han existit a Catalunya tants nivells d'administració. Això va en contra del criteri principal d'un tema d'organització territorial, que és la simplicitat, l'eficàcia i una administració que no sigui cara.

Evidentment, l'actual estadi d'organització territorial a Catalunya no resisteix qualsevol comparació amb qualsevol organització territorial de qualsevol país d'Europa occidental.

En conclusió: no s'han complert aspectes fonamentals que les lleis determinaven. Hem construït, estem construint, estan construint vostès una administració que reproduïx els vicis d'allò que hem estat denunciant: els vicis del centralisme; però també hem de dir que Catalunya ha experimentat, per desgràcia, les conseqüències i la dinàmica negatives que ha comportat l'aprovació d'unes lleis de caràcter constituent, a Catalunya, com ho eren les lleis d'ordenació territorial, sense un mínim consens.

Senyores i senyors diputats, crec que aquestes dues constatacions inqüestionables mereixen ja, per si mateixes, una resposta global del Consell Executiu. Què en pensa, el Consell Executiu, després de quatre anys de promulgació d'aquestes lleis, i amb el balanç que he fet?

Tanmateix, crec oportú fer un molt breu recorregut per cada una de les quatre lleis per copsar què ha significat, de veritat, en els seus respectius àmbits. En el camp municipal, la pregunta seria: què es pot dir que ha millorat en els ajuntaments des de la promulgació de les lleis d'ordenació territorial?

Difícilment es pot dir què és el que ha millorat. En tot cas, insistim que el Govern de la Generalitat continua situant una política de menysteniment del paper dels ajuntaments. N'hi ha molts exemples; jo en vull assenyalar dos: un, el tema del fi-

nançament autonòmic. Repetidament, consellers de finances de la Generalitat i algun conseller de governació havien promès el Fons de Cooperació Local per als ajuntaments; avui, encara no hi ha una pesseta per al Fons de Cooperació Local dels ajuntaments.

Sé que es pot dir que Madrid no dona diners, però hi ha un altre tema fonamental: el tema de les competències urbanístiques. Avui, els ajuntaments de Catalunya tenen menys competències per aprovar figures urbanístiques com els plans parcials o els plans especials; tenen menys competències que la resta d'ajuntaments de l'Estat. I aquest no és un problema de diners; aquest no és un problema de Madrid: aquest és un problema de concepció política que fa que aquest Govern vulgui treure autonomia als ajuntaments i concentrar en el Govern de la Generalitat competències que, a la resta de l'Estat són, continuen essent competències dels ajuntaments.

Què ha passat en els consells comarcals? Permetin-me que els llegeixi unes petites línies d'una ponència que es va presentar a l'Assemblea de l'Associació Catalana de Municipis —ajuntaments, tots, o quasi tots, gairebé tots, lligats fonamentalment o del mateix signe polític que la majoria d'aquest Parlament—, que es titulava «Els consells comarcals, dos anys després». Diu: «La consolidació» —està parlant de la consolidació dels consells comarcals— «implica per a nosaltres el reconeixement explícit de l'existència, de la importància i del paper dels consells comarcals. Val a dir que, en aquesta primera etapa, aquest reconeixement ha estat més formal que no pas efectiu, en el sentit que la Generalitat ha mostrat més que ningú el respecte i la consideració degudes envers els consells comarcals com a institució, però s'ha mostrat excessivament tímida a la pràctica. Ara convé que faci un pas més: convé que els traspassi unes competències, uns serveis i uns recursos.»

I en aquesta mateixa assemblea s'han aprovat resolucions de l'Associació Catalana de Municipis que diuen —la resolució número 4—: «L'Associació Catalana de Municipis veu amb preocupació la lentitud en el procés de traspasar competències cap a les comarques», o diu: «La necessitat de dotar d'un sistema de finançament suficient que permeti la consolidació dels consells», o reclama de la Generalitat «instruments per poder dur a la pràctica l'elaboració dels plans comarcals».

Fins aquí l'Associació Catalana de Municipis, però què més ha passat?: que no hi ha hagut una sola llei sectorial que hagi transferit competències, titularitat als consells comarcals, i això era el que definia la Llei de les comarques. No s'ha produït ni una sola transferència de titularitat.

Avui els consells comarcals tenen un reconeixement formal —això és veritat—, són finestretes per on entren i passen recursos econòmics que sovint no se'n pot dir res, i alguns consells comarcals han fet algunes qüestions importants malgrat aquesta situació.

He de dir que, poc després de l'assemblea de l'Associació Catalana de Municipis, ha aparegut en una revista a Catalunya: *Món Comarcal*. La Secretaria General de la Presidència —que no el Departament de Governació— ha editat una revista sobre el món comarcal. I el President Pujol ens diu, a la portada, clarament, com entén ell els consells comarcals. Diu: «President Pujol: "Hem d'utilitzar el comarcalisme com a element de promoció"». Jo crec que és clar. «Allò que hem sabut fer molt bé com a Govern aquests quatre anys, que ha estat promoció, pu-

blicitat, fem-ho també en els consells comarcals», quan veiem que els consells comarcals, el que estan demanant són competències i recursos econòmics.

En el tema de l'àrea metropolitana i la Diputació. Possiblement, en el tema metropolità, des de la nostra posició política, ha estat la pitjor llei de les quatre que es van fer. Recentment —a finals de març—, s'ha realitzat a Catalunya el Primer Congrés Català de Geògrafs, i han arribat a moltes conclusions, però a mi m'interessa destacar les dues que han estat més importants. Primera, la divisió territorial continua oberta, i continua oberta per moltes raons, però la raó important que aquest Congrés de Geògrafs de Catalunya diu és la necessitat d'institucionalitzar racionalment el fet metropolità. I això ho ha dit un congrés de geògrafs.

No té cap sentit que allò que feia una sola institució, l'antiga Corporació Metropolitana, avui ho facin tres institucions diferents. Això no té res a veure amb ordenar i organitzar un país des del punt de vista de la simplicitat.

En el tema de la Diputació —els ho he dit al començament, en l'incompliment de la província única—, no hi ha hagut lleis sectorials, en el Parlament, que traspassin competències, i no es va acceptar un paquet de mesures en la Llei del 87 que significés passar «d'una tacada» tots aquells serveis que han de passar a la Generalitat.

Per acabar, senyor Conseller, no s'han complert —hi insisteixo— les lleis d'ordenació territorial. No s'ha presentat una proposta de descentralització; no s'ha presentat la proposta de província única. La pregunta seria: per què no s'ha fet? Per què? Però hi hauria una altra pregunta: ho pensen fer?, o ja han abandonat aquelles lleis? I, si ho pensen fer, quan ho pensen fer?

Aquestes són les primeres preguntes que voldria que vostè contestés, però que també me'n contestés altres. Primera, estan disposats, vostès, que, com a mínim, els ajuntaments de Catalunya tinguin les mateixes competències que els ajuntaments de la resta de l'Estat? O la forma de governar vostès Catalunya implica reduir competència als ajuntaments?

I en el tema del finançament, però també en el tema —com els he dit abans— de les competències urbanístiques. I en el tema dels consells comarcals, estan vostès disposats que els consells comarcals superin l'actual etapa de provisionalitat? Estan disposats a transferir competències de veritat? Però, en tot cas, crec important que, més enllà de la resposta concreta, sentir del Conseller de Governació quin balanç global en fa ell, d'aquestes lleis, i si creu que és possible que, allò que no han aplicat, ho puguin aplicar; si creu que cal modificar algunes lleis, i, en tot cas, si aquest Consell Executiu pensa que és possible organitzar territorialment un país des d'una sola opció partidista i sense comptar amb un consens mínim entre la resta de forces polítiques.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Illustre Diputat interpellant, farà aproximadament un any i mig, en ocasió d'unes interpellacions formulades pel Grup parlamentari Socialista, que vaig tenir ocasió d'explicitar davant d'aquesta Cambra la política del Consell Executiu en relació

amb el desplegament de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, tant pel que fa a la Llei 5/87, del Règim Provisional de les Diputacions, com de l'Organització Comarcal i la que regula les actuacions públiques en la conurbació de Barcelona.

En aquella ocasió vaig dir —i ara ho reitero— que la nova vertebració político-administrativa del territori català derivava de l'Estatut de Catalunya. A part de les dificultats pròpies que comporta qualsevol reorganització en profunditat d'una estructura organitzativa secular, en presentava moltes d'altres d'específiques, i que, en síntesi, tenien el seu origen en la necessitat ineludible de cercar un equilibri —sempre difícil, i en aquest cas molt més— entre la voluntat política majoritària a Catalunya i el mandat constitucional que dóna carta de pervivència a uns ens territorials ben estranys a aquesta voluntat.

Aquesta voluntat d'aproximació entre un model d'organització territorial i viari i les possibilitats que la realitat determina, pot estar segur —poden estar segurs— que ha estat preocupació del Govern de la Generalitat, en el dia a dia del procés de desplegament de les lleis d'ordenació territorial, procés que, com tindrà ocasió d'exposar, anem desenvolupant, malgrat, a vegades, els entrebancs que es van produint.

Avui és Iniciativa per Catalunya qui ens planteja la mateixa qüestió que, al meu entendre, va ser debatuda en profunditat el 30 de novembre de 1989. En tot cas, vull afegir-hi —i és cert— que, des de fa un any i mig, han passat també mesos, i es podria fer un balanç d'aquest últim exercici.

A fil d'aquesta interpellació, i assumint el risc d'incórrer en alguna reiteració, per la qual cosa demano des d'ara disculpes, em permetré les següents manifestacions: en primer lloc, haig de reafirmar que la política del Govern de la Generalitat en relació amb l'aplicació i el desplegament de les lleis d'organització territorial és la mateixa que va inspirar al seu dia la decisió d'elaborar-les; no hi ha hagut modificació de criteris ni de voluntats polítiques.

Si no ho recordo malament, en la meua intervenció —almenys, així ho vaig creure— volia deixar ben clar que nosaltres, la implantació del nostre model d'administració local, és a dir, l'organització institucional pròpia de Catalunya, tindria molt poca justificació si no fos perquè pensem que aquesta ha d'ésser més eficaç i, com a mínim, ha de representar el mateix cost que el que impera a la resta de l'Estat espanyol. Al mateix temps, fèiem èmfasi en el nostre criteri que això solament serà així si en la seva implantació es limita al mínim imprescindible l'encavallament de les duplicitats competencials que es derivarien, si fóssim permissius, en un règim extensiu de competències concurrents.

Què vol dir, això? Vol dir que la primera qüestió a resoldre en el complex procés de desenvolupament de les lleis d'organització territorial és el redimensionament de les diputacions. I en això estem treballant. I en això hem estat treballant, i a vostè li consta. Un redimensionament, senyores i senyors diputats, que va molt més enllà —al nostre parer— de la simple transferència de la titularitat de determinats serveis.

Per al Govern de la Generalitat, aquest redimensionament ha d'ésser fet de manera que quedi indubitat el límit del camp d'actuació dels ens provincials, i que no pot anar més enllà del nucli essencial de les competències que la Constitució els garanteix i la Llei de Bases de Règim Local i Municipal de Catalunya concreten.

La resta ha d'ésser formalment atribuïda a les comarques i, en determinades ocasions o circumstàncies, als ajuntaments i a la Generalitat. I aquest principi, senyores i senyors diputats, no depèn de la bona voluntat dels qui estem al capdavant de les institucions, i, en conseqüència —i penso que aquest és el criteri que podem compartir—, no pot ser fruit de pacte o negociació modificar aquests criteris essencials de les lleis.

Això ha d'ésser el resultat d'un procés legislatiu que reguli l'activitat dels diferents sectors en els quals el Parlament de Catalunya té facultats normatives.

És cert —i vostè ho ha dit— que, emmarcat dins la normativa establerta, també hauríem pogut triar un camí aparentment molt més fàcil: proposar a aquesta Cambra projectes de lleis que tinguessin com a únic objectiu regular la transferència dels serveis de les diputacions. Però aquesta estratègia hauria implicat, també, en certa manera, sostreure, a les facultats que té el Parlament, la possibilitat de regular a bastament els diferents sectors de l'activitat pública en què té competència legislativa.

D'aquí el nostre convenciment que aquesta no era la via adequada i l'explicació de per què l'executiu ha optat pel camí d'un tractament més rigorós de la qüestió; rigor que es materialitza en el programa de les lleis sectorials que el desembre de l'any passat el Govern va acordar elaborar; un seguit de lleis que han de regular l'activitat pública a Catalunya en els següents sectors: les carreteres i els camins a Catalunya, els museus; les biblioteques, la protecció i cooperació agràries, els «monts», l'assistència social i les aigües.

Del conjunt suara esmentat, ha estat ja promulgada la Llei 17/90, de Museus, que, juntament amb la Llei 8/88, Reguladora de l'Esport a Catalunya, i la recentment aprovada Llei 15/90, d'Ordenació Sanitària, constitueixen el nucli inicial de la normativa sectorial que ha de permetre la correcta aplicació de la Llei 5/87. Pel que fa a resta del programa legislatiu, puc afirmar que està avançada, molt avançada, la seva redacció.

Convindrà amb mi, senyor Diputat, que aquesta i el programa de desenvolupament legal és quelcom més que una declaració d'intencions; és una realitat tangible, és una realitat potser més lenta del que vostè i els senyors diputats i jo mateix haguéssim desitjat, i el Govern hagués desitjat; però és portar aquesta qüestió tan important per un camí de seriositat, per un camí de fermesa. És l'escrupolós i respectuós compliment de les lleis d'organització territorial de Catalunya i, àdhuc, la de Bases de Règim Local, que vull recordar-los que estableix que solament les lleis de l'Estat i les comunitats autònomes són l'origen de les competències pròpies de les diputacions.

Resumint, el Govern de la Generalitat, en la qüestió del redimensionament de les diputacions provincials, ha apostat per l'estratègia del rigor i la coherència. Aquesta és, doncs, la nostra política, aquest és el nostre capteniment i el que, en lògica conseqüència, estem fent i ens proposem fer. Fins que el nou model competencial i financer de les diputacions catalanes no sigui clos difícilment es poden abordar qüestions, sens dubte, importants, com pot ésser la regulació de la província única. Com podem demanar al Congrés dels Diputats l'aprovació d'una llei orgànica si no som capaços de assentar abans amb fermesa un ordenament en què la competència per establir-lo sigui únicament nostra. I aquí, remetent-me al que vaig dir en la sessió del 30 de novembre passat, podria cloure la meva intervenció.

Però em permetran, només, que retengui un instant la seva atenció. Convindrà amb mi que, aprofitar al màxim les possibilitats que l'actual marc polític permet, per tal que l'organització territorial de Catalunya sigui diferent, el postulat bàsic és que ens cal ser políticament coherents; coherència que té la seva pedra de toc en el fet que allò que s'expressa i es legisla en aquesta Cambra tingui reflex immediat en les actituds institucionals. No es pot —agradi o no— suggerir ni utilitzar vies d'actuació *de facto* que pretenguin ignorar, desvirtuar, modificar, tergiversar —o el que vostès vulguin— allò que el Parlament legítimament ha aprovat. Això per cap motiu, i menys adduint les raons que van portar a l'aprovació, per exemple, de les mocions al Ple extraordinari de la Diputació de Barcelona el 25 de desembre passat.

No es pot, sense que això tingui importants repercussions polítiques a mig termini, posar entrebancs a l'eficàcia de les lleis si realment hi ha voluntat política de canviar les coses. Altrament, tot queda reduït únicament a declaracions grandiloqüents que, en la pràctica, queden anorreades pels subterfugis, els equívocs i, a vegades, moltes vegades, la confusió.

No es pot utilitzar per sistema la confrontació jurídica, la proliferació dels recurs contenciós administratiu contra les normes legítimament promulgades. Això posa en evidència uns mètodes més propis d'una burocràcia aferrada a la literalitat de la norma, que l'existència d'una actitud política d'altura per afrontar el repte d'una organització territorial autòctona. I això és, senyores i senyors diputats, el que està passant, i lamento haver-ho de dir, però, ara per ara, aquestes aspectes es sobreposen als polítics. Tenim exemples d'això; però, per no cansar-los, em remeto a l'expedient tramès a aquest Parlament pel Govern de la Generalitat en relació amb les transferències en matèria d'esports; expedient que evidencia el grau de col·laboració institucional pel que fa al compliment del que disposa la Llei de l'Esport en la part que regula les transferències de competències, recursos i serveis en aquesta matèria.

Per això, per no caure, també nosaltres, en actituds equívokes o contradictòries, he d'afirmar, perquè quedi ben clar, que, si bé en tot moment nosaltres hem estat, estem i estarem disposats a la negociació i al pacte, això és i serà únicament amb condició que aquests no emmascarin o maquillin interessos polítics que contradiguin o desvirtuin la voluntat majoritària expressada en les lleis d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Saura pot fer un torn de rèplica per cinc minuts.

El Sr. SAURA: Tenia la sensació que el senyor Conseller havia utilitzat molt poc temps perquè només m'ha parlat d'un tema —de la Diputació—, i jo he intentat fer una primera reflexió global, que no ha estat contestada, no? Per què han servit aquestes lleis? I ho torno a preguntar: aquestes lleis han servit per simplificar l'Administració? Perquè el problema no és només el redimensionament de la Diputació, que després m'hi referiré; el problema és el redimensionament de l'àrea metropolitana i passar d'una institució, d'una administració a tres, de qui és responsabilitat?, de qui és responsabilitat? El tema de la descentralització, d'apropar l'Administració al ciutadà, no s'ha fet; de qui és responsabilitat? Vostè, no m'ha dit res de tot això, senyor Conseller.

Jo li he dit: «la Llei diu: “tres mesos de constitució del consell comarcal, proposta de descentralització”». Ni una paraula.

La Llei diu: «tres mesos de constitució dels consells comarcals, província única». Vostè em diu: «Home, posem-nos d'acord». La Llei no diu això. Què m'està dient vostè? Que fa un compliment de llei d'acord amb la seva valoració política?; perquè la Llei no ho diu. Jo hagués pogut dir, la Llei hagués pogut dir: «un cop buidades les diputacions, província única». La Llei no diu això. I vostè està incomplint això. Però vostè no em diu res dels municipis.

Jo li pregunto: «Escolti, i els Fons de Cooperació Local, què?» Vostè sempre contesta: «Madrid»; molt bé, Madrid. I jo li pregunto: «Les competències urbanístiques dels ajuntaments, què?» No contesta. Li parlo dels consells comarcals. En aquesta revista que la Secretaria General de la Presidència edita, en un dels articles més importants, diu: «Consells comarcals, fets i realitats». I diu: «Es passa de 2.000 milions de pessetes a 16.000 l'any 91». I he tingut ocasió de parlar amb algun president del Consell Comarcal, en concret, del Vallès Occidental, que té un pressupost de 400 milions de pessetes, de 419 –si no ho recordo malament–, que la meitat d'aquest pressupost és el Pla Únic d'Obres i Serveis.

Vol que els expliqui com funciona el Pla Únic d'Obres i Serveis en relació amb els consells comarcals? El consell comarcal recull les sol·licituds dels ajuntaments –no ha de fer cap informe– i les porta a la Generalitat; s'aprova, sense cap participació dels consells comarcals; un cop aprovat, quan l'ajuntament fa l'obra, l'ajuntament porta una certificació a la Generalitat; la Generalitat l'agafa i la porta al consell comarcal i el consell comarcal envia la inspecció i paga, paga si té diners, perquè acostuma a passar que, quan ha de pagar unes certificacions, no té diners per a allò, perquè són finalistes, i que a vegades té certificacions i no té diners.

La pregunta és: això té alguna cosa a veure amb una administració que funcioni? Un any, un mes i mig o dos mesos més per fer el mateix que es feia abans sense cap paper polític dels consells comarcals. Escolti, això funcionava molt millor abans. No es pot dir que ara gestionen 16.000 milions de pessetes; no és veritat. És una finestreta que ha fet més lent i més burocràtic el procés.

Lleis sectorials; senyor Gomis, en aquests moments, senyor Conseller, totes les competències que els consells comarcals tenen es fan per via de delegació, que s'han de renovar cada any. Però és que, a més, passa una qüestió: sovint, els consells comarcals s'assebenten pel *Diari Oficial de la Generalitat* que tenen ics dies per demanar la delegació. Jo pregunto: no seria correcte que, des de la Conselleria, es fes una programació, si més no a l'any –«aquest any pensem delegar això, qui ho vol?»–. I es comunicés als consells comarcals. No seria més correcte, això? Però, a més a més, es fa una delegació, i, les despeses de gestió, a càrrec del consell comarcal; és a dir, això que els he dit que els consells comarcals fan de gestió del PUOS –del Pla Únic d'Obres i Serveis–, qui paga l'enginyer o a l'administratiu és el consell comarcal. És a dir, el Govern català ha après allò que sempre ens hem queixat que feia el Govern central: passa els diners del PUOS o passa els diners de les beques, però ja t'espavilarà amb tota la gestió.

Senyor Conseller, vostè no m'ha parlat dels municipis; no m'ha parlat de les comarques; no m'ha parlat de la responsabilitat, de la complicitat, de la complexitat –perdó– de l'Administració catalana; no m'ha dit com se'n pensen sortir, fins i

tot vostès; és a dir, quines són les propostes que vostès pensen fer.

I en el tema de la província, primera –hi torno a insistir–, en el debat de les lleis d'ordenació territorial, el 87, el nostre Grup va fer una proposta molt clara; era una proposta semblant al que vostès van fer amb l'àrea metropolitana de Barcelona. Senyor Gomis, perquè vostè fa un doble llenguatge en el bon sentit de la paraula. Vostè diu: «A les diputacions, cal fer-ho lentament». I vostès, què van fer amb la Corporació Metropolitana? Què és el que van fer? La fan afussellar a les lleis.

Doncs bé, entre el que vostès van fer amb l'àrea metropolitana i el que estan fent hi ha milers de quilòmetres polítics per plantejar el buidat de les diputacions. I jo li insisteixo: a la Diputació, en aquests moments, el nostre Grup està governant amb un altre grup que, diríem, pot tenir menys vocació de buidat de les diputacions; però el nostre Grup ha plantejat, l'octubre o el desembre –no recordo bé–, una proposta de buidat de les diputacions, que el seu Grup a la Diputació votà favorablement, que estem disposats a plantejar aquí. És a dir, en última instància, el Parlament ha de legislar lleis sectorials per buidar les diputacions. Fem-ho. Tenim una única llei, la Llei d'Esports, que ha portat uns acords aquí: agilitem aquest procés, decidim en aquest Parlament el buidat de les diputacions. Però, en tot cas –i amb això acabo–, més enllà de la Diputació –hi insisteixo, senyor Conseller–, què passa amb els municipis, què passa amb les comarques, què passa amb el fet metropolità? I de veritat, no és possible que un país tan petit tingui tants nivells d'administració com a producte, entre altres qüestions, de les lleis que vostès van aprovar, exclusivament, fa quatre anys.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller senyor Gomis té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, és cert, jo no he contestat puntualment les seves preguntes; però em semblava –m'ho semblava, el que passa que no ho he fet bé– que, amb el que havia dit –i segurament entre ratlles, i ho he expressat malament–, ja podia fer una deducció de quin era el criteri, criteri sobre molts d'aquests punts que m'ha presentat.

Quan em diu: «Hi ha massa nivells d'administració», hi estem d'acord. Quan es varen aprovar les lleis d'organització –i sembla que la voluntat política majoritària ha estat aquesta–, aquest model s'ha pensat sempre, s'ha cregut sempre que, l'ideal a Catalunya, era el que es va dissenyar: dos nivells d'administració local –ajuntaments i comarques i ens comarcals– i el Govern de la Generalitat descentralitzat, desconcentrat en regions o vegueries.

Continuo pensant –i li ho dic amb tota sinceritat– que la peça clau perquè això arribi a simplificar-se és resituar les diputacions en la seva legalitat. I ja he dit abans –i ho manifesto, perquè han estat mesos de negociacions i de parlar-ne– que aquest redimensionament, aquest resituar les diputacions en els seus nivells constitucionals no és un procés fàcil. No ha estat un procés fàcil, i en som conscients. Res més fàcil, per a mi, en aquests moments, que dir: escolti, això que és tan clar, doncs, mitjançant les lleis de buidat, que abans n'he parlat, m'ha semblat que no era congruent.

El redimensionament de les diputacions és peça clau. Per què? Perquè la major part de continguts de les diputacions són continguts locals, i és als ajuntaments o a les comarques on han d'anar. Només en aquells aspectes o en aquells serveis de caràcter nacional o de caràcter local és quan es poden transferir a la Generalitat o a la diputació. Se segueix el camí de les lleis sectorials. Dos anys després d'aprovar la Llei de l'Esport, la seva aplicació —estant al Parlament i, per tant, m'haig de moure en aquests moments amb el màxim de respecte possible, amb els criteris que tots vostès poden tenir—, sempre ha estat dificultosa la seva aplicabilitat, la seva aplicació. I ho ha estat perquè el Govern de la Generalitat no hagués complert un dels seus objectius o una de les seves finalitats o un dels seus compromisos? No, els va complir. I les altres segueixen aquest camí. Aquest ha estat un tema de dificultat.

Consells comarcals: miri, jo tinc una visió diferent. Es parla... Recordo, ho recordaré sempre que jo feia dos mesos o tres que era Conseller de Governació i se'm preguntava aquí quin capteniment era el del Govern, o com valorava jo l'actuació dels consells comarcals. Miri, jo ho he repetit moltes vegades: dos anys, tres anys després d'una institució com un consell comarcal, podem buscar moltes imatges, molts factors per valorar-los. Jo li puc dir amb tota sinceritat que en aquests moments a Catalunya hi ha consells comarcals que són un exemple de bon funcionament, i hi ha consells comarcals que van fent i hi ha consells comarcals que funcionen malament. Perquè depèn, més que de les lleis aprovades pel Parlament, més que d'això, de la voluntat política, de la coincidència política, del consens o de l'ajut polític que es trobi, els integrants i les forces polítiques del consell comarcal.

Fons de cooperació de consells comarcals i no d'ajuntaments? És que indirectament el Fons de Cooperació dels consells comarcals no beneficia els ajuntaments? Perquè hi ha un aspecte important, dels consells comarcals. Es parla només de les competències que poden ser transferides des de la Generalitat o des dels consells comarcals. Des de la Generalitat, tots aquells serveis que tenen caràcter local, des de les diputacions, tots, però té una funció molt més important, que és allà on realment els consells comarcals estan complint, jo diria, el seu gran paper, que és com es resol el problema d'aquells municipis petits que no poden complir, pels seus escassos recursos, les finalitats, les funcions i els serveis mínims obligatoris. Quantes solucions d'aquestes s'han donat als consells comarcals? I, si no, vegin-ho, jo li puc explicar després, o li puc relacionar. Què passa amb els consells comarcals del Priorat i de la Terra Alta, i el de la Conca? Què passa amb aquests consells? La gran funció del consell comarcal és aquella funció de donar suport, donar ajut i de solucionar els problemes dels ajuntaments, i això s'està complint. El Fons de Cooperació, en tant que va als consells comarcals destinat a aquesta finalitat, és recursos que van als ajuntaments.

No és la Llei Municipal la que ha privat d'autonomia..., perquè ha arribat un moment que em semblava que em deia que per culpa de la Llei els ajuntaments tenien menys autonomia; no és cert, no és cert. Hi ha un aspecte que s'ha d'estudiar, i penso que s'ha d'estudiar. I penso que s'ha de trobar la fórmula, que és en certs aspectes de capacitat urbanística, i jo estic bastant d'acord que és un tema que s'hi ha d'aprofundir, però en els altres..., no l'entenc. Vull dir que la Llei que es va apro-

var aquí al Parlament, algú hagi pogut denunciar que retalla l'autonomia municipal. No és cert.

Província única. Als tres mesos de constituir-se els últims consells comarcals es va enviar al Parlament l'acord del Consell Executiu. El que sí que és cert, que jo li he dit, i no sé si estic equivocant... Em sembla que ho vaig enviar, sí. I es va constituir una ponència conjunta... Sí, sí. Bé, no ho sé. Si m'equivoco, en tot cas, el *Diari de Sessions...*, i ja ho discutirem. (*Remor de veus.*) Es va enviar l'acord del Consell Executiu sobre la província única. Per tant, no hi ha incompliment, almenys per part del Govern de la Generalitat. Ara bé, continuo pensant el mateix: mentre les diputacions no es resituen en la seva legalitat, crear en aquests moments un altre estadi, un altre nivell d'administració, sigui del que sigui, seria complicar encara molt més aquesta situació, que no ens agrada, i que jo confio —i sap que n'hem parlat— que, doncs, del bon enteniment i de la bona voluntat política de tots vostès, en sortirem. Sortirem d'una cosa molt senzilla, molt senzilla: que els incompliments no siguin només incompliments, perquè el Govern no vol, que no és veritat, sinó que siguin actituds polítiques de congruència amb les lleis. I aquestes actituds que vostès tenen, i jo no en dubto, suposo que s'han de posar en relleu a través dels acords en les institucions on participen, i ha de ser no sols en un aspecte de discurs general, sinó en el dia a dia, i en els acords que es van prenent, i en aquestes situacions que fins ara, sigui pel que sigui, sigui per la dificultat —no sols política, sinó administrativa i econòmica—, s'ha produït. Vull dir que jo ho entenc perfectament. Per això, quan ha parlat i vostè m'ha dit de la lentitud d'aquest procés, sí, dic, tot rigor, tota cosa important necessita el seu temps, i sobretot si la vols fer d'una manera que és com la vol fer el Govern de la Generalitat, que la vol fer amb la màxima participació de voluntats polítiques de tots els grups, perquè em semblaria, en aquests moments, desafortat, fora de lloc, que s'intentés reblar el clau en aquests moments, en qüestions que després —com els consells comarcals o com el redimensionament de les diputacions, en què es pugués..., o després es fes una altra vegada el discurs de dir: «En això, nosaltres no hi hem participat». Volem que hi participin. (*Remor de veus.*) I com que estic convençut del discurs que ha fet abans, no dubto que el suport d'Iniciativa no ens faltará per resituar el que per mi és peça fonamental perquè es puguin complir els terminis i es puguin complir plenament totes les lleis d'organització, que el primer punt i el més important és el redimensionament de les diputacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al setè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la política de creació de les futures universitats a Girona, Lleida i Tarragona, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Marçal Casanovas. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de creació de les futures universitats a Girona, Lleida i Tarragona

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. De l'escó estant. Aquesta interpellació va ser originada per unes notícies que van aparèixer a la premsa sobre les futures universitats de Girona, Lleida i Tarragona. Això va conduir a una

preocupació a aquest Diputat que els parla, i també a altres diputats que van presentar al seu moment, conjuntament, al mateix temps que presentàvem nosaltres una interpellació en aquest sentit, van presentar dues interpellacions més. Malauradament, la nostra interpellació inicial va ser examinada per la Mesa i va creure que la formulació no era la reglamentària i ens va ser retornada. Evidentment, això va portar un tràmit de reelaboració de la interpellació i això va fer que aquesta interpellació no pogués ser vista al seu moment, conjuntament amb les altres dues interpellacions sobre aquest mateix afer.

És evident que a hores d'ara aquesta interpellació ja no té sentit, perquè en el debat que va seguir la presentació de les altres dues interpellacions, que també anaven en el mateix sentit que la nostra, ja va ser prou extens i prou dilatat, on es van poder marcar perfectament les posicions del Govern de la Generalitat.

Per tot això, senyor President, nosaltres, jo anuncio la retirada d'aquesta interpellació i el nostre posicionament sobre aquest assumpte: com que hi ha una moció presentada també en aquest mateix sentit per un dels grups que va interpellar en el Ple passat, doncs, el nostre posicionament es farà a través d'aquella moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies, senyor Casanovas.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impacte ambiental del turisme

El punt vuitè de l'ordre del dia, que corresponia a una interpellació de l'Illustre Diputat senyor Víctor Gimeno ha estat retirada. De manera que passem al novè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre les autopistes, autovies i carreteres dependents de la Generalitat de Catalunya, que formularà el Diputat Illustre senyor Esteve Tomàs, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les autopistes, autovies i carreteres dependents de la Generalitat de Catalunya

El Sr. TOMÀS: Senyor President, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, com sempre, senyor Conseller, bona tarda, per formular i substanciar la nostra interpellació sobre l'estat de les carreteres o el capteniment, els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a les autopistes, autovies i carreteres que depenen de la Generalitat. Deixi'm dir, d'entrada, que les carreteres, les autopistes de la Generalitat han estat tema d'actualitat permanent els darrers anys, els darrers mesos i també els darrers dies, i que això ha estat motivat per uns preus dels peatges de les autopistes que depenen de la Generalitat, que són les que estan en funcionament, i dels que sabem que són els més cars de Catalunya, perquè es comenta molt sovint, doncs, que els impactes ambientals produïts per les noves obres o les obres en curs són molt forts; hi ha un impacte damunt dels nostres ecosistemes molt important, perquè hi ha una inseguretat manifesta en les nostres autopistes... La de Terrassa-Manresa

n'és un paradigma; cada dos per tres surten a la premsa accidents, o surten reduccions, que cal anar a vuitanta quilòmetres perquè els radis són molt tancats... També en les carreteres de la Generalitat està passant el mateix; hi ha alguna senyalització deficient i, en tot cas, sí que un lamentable estat de les barreres protectores en moltes de les autopistes, especialment les lliures de peatge, que depenen també de la Generalitat, i també segurament perquè hi ha hagut canvis de criteris quant a prioritats o quant a característiques que estan en marxa o que s'han de construir, que es volen construir. Hi ha retards en la construcció i la posada en marxa dels grans eixos, i per això també són notícies en els mitjans de comunicació, o perquè són obres insuficients, que ja no responen a la necessitat del parc mòbil actual i que, per tant, s'han quedat petites i que això no ajuda que hi hagi una circulació més fluida en un país que ha crescut, després de la seva crisi econòmica, que ha crescut bastant, amb uns índexs de creixement molt elevats o molt notables, i que, per tant, la mobilitat de les persones i de les mercaderies és molt superior, segurament, al que havia pensat el mateix Consell Executiu de la Generalitat, amb unes anàlisis que jo he utilitzat i que, per ser precís, citaré, que són els informes, les anàlisis del mateix Pla de Carreteres, o de les dades que estan recollides a través de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Per tant, són dades que estan al nostre abast. I, per tant, en aquells criteris d'anàlisi i de gestió que per mi són incompetents, o bé són erronis o bé són insuficients, però que sí que són els que han donat el punt de partida per a la situació actual... Deia que l'any 84 hi havia 2.147.000 vehicles a Catalunya i que l'any 90 tenim 3.000.000 de vehicles, i que, per tant, hi ha hagut un creixement del 40% del nostre parc mòbil, però per contra, per contra, el Pla de Carreteres estimava que l'any 81 hi havia en el conjunt de Catalunya 276 vehicles; que l'any 90 n'hi hauria 340. Això són previsions fetes el 85; l'any 90 no n'hi havia 340, com deia el Departament que vostè presideix, sinó que hi ha una mitjana de 500 vehicles, la qual cosa vol dir que hi ha un error de càlcul o de precisió del 47%. Estem en un 50% més de vehicles, i això és un error, una diferència molt alta. I segurament aquesta és la causa de molts dels mals de les nostres carreteres i dels nostres plantejaments.

Vull dir que afortunadament aquelles xifres no eren serioses, o eren errònies, o estaven mal fetes... En tot cas, això vostè ja m'ho dirà més tard, perquè sortosament el que no ha passat és la previsió del creixement demogràfic del país. En el vostre Pla de Carreteres de l'any 85 deia que l'any 91 seríem 6.385.000 habitants, i que l'any 2001 seríem 7.250.000 catalans. Afortunadament, l'any 91 no sabem els que som, però estem per sota dels 6.000.000 de ciutadans. Vol dir que sort que les previsions de creixement no s'han complert, perquè, si no, el problema estaria incrementat aproximadament d'un 10 o un 15%.

Tot això vol dir que aquella crisi econòmica de l'any 80, els inicis, són els que van regular els criteris i l'anàlisi feta pels departaments o fetes pel conjunt del Consell Executiu. Això, a partir de la superació de la crisi, ha canviat notòriament. Altres administracions —que jo no en vull parlar aquí, perquè, doncs, aquí estem per parlar d'aquelles coses que depenen, d'acord amb el nostre Estatut, de la Generalitat, i en aquest cas només m'hi vull cenyir, però de tota manera no em serà fàcil escapar-me d'algun punt de referència, que no és el motiu de la meua interpellació. És a dir que altres administracions estan invertint,

han remuntat aquesta situació i han dit: «Cal un gran esforç econòmic, un gran esforç de manteniment de la nostra xarxa viària, a fi i efecte que es posi..., que reduïm les diferències o que es posi al dia en el menys temps possible», cosa que la Generalitat no ha fet.

Per exemple —i això només ho trec a tall d'exemple perquè no és el meu argument principal aquí; jo el que voldria és que fos al revés, i així ho diré quan acabi aquesta interpellació—, és que si agafem els pressupostos, per exemple, del departament de la Generalitat del 89, que és el que jo haig d'agafar ara perquè són els que..., es van invertir uns 14.500 milions de pessetes en obra nova, que si ho dividim pels 3.859 quilòmetres que té la Generalitat de la seva dependència —quilòmetre amunt, quilòmetre avall no fa variar la *ratio*— vol dir que la Generalitat està invertint per millorar les seves carreteres, per condicionar-les —no parlo del manteniment, sinó per millorar-les—, d'uns 3 milions de pessetes per quilòmetre.

En canvi, per exemple, l'altra administració superior, que vostè coneix molt bé, ha fet un esforç de 60.000 milions l'any 89, que pels seus 1.256 quilòmetres —el 89— surt a 34 milions per quilòmetre.

Què vol dir això? Vol dir que si ara parlem de senyalització, de manteniment, tot plegat, és a dir, la millora de l'asfaltat, de les barreres protectores, de la senyalització horitzontal i vertical, etcètera, ens està donant una mitjana, una *ratio* per a l'any 89 només de 500.000 pessetes per a la Generalitat que, a més a més, concorda amb la resposta que el senyor Conseller m'ha fet a mi en diverses preguntes de diferents carreteres. És a dir, una *ratio* de 500.000 pessetes. En canvi, l'altra administració és d'1.400.000 pessetes, si fem referència a carreteres, o de 5.300.000, si fem referència a autopistes que són de la seva dependència. En canvi, en aquell mig milió de pessetes ja hi sumem també les autopistes que són de la seva dependència, de la dependència de la Generalitat, en aquest cas.

Per tant, quin és el panorama, senyores i senyors diputats, senyor Conseller? Al nostre entendre tenim un dèficit acumulat en el manteniment, en la senyalització, en la renovació de l'asfaltat, molt gran. D'això vostè ja en va parlar en una interpellació que va fer el meu company de grup senyor Madueño fa dos anys i, per tant, serà un motiu també collateral de la meua intervenció. Però dir que, en tot cas —i ho trec d'una xifra d'una roda de premsa que van fer vostès, el seu director general, senyor Amat, i una agrupació que es diu SPAS, que aglutina tots els fabricants d'asfalts d'Espanya, feta el desembre del 90 i que jo he llegit en els diaris, com *El Observador* i l'*Avui*, per ser més precís, perquè em sembla que no va sortir a cap altre mitjà de comunicació—, deien que s'hauria d'invertir només en aquests conceptes, només en el concepte d'asfaltat, 7.000 milions de pessetes contra els 1.000 i escassos milions de pessetes que es gasten anualment en aquest moment; però que si tenim en compte la senyalització hauríem d'anar a inversions, per posar-nos al dia en tres o quatre anys, de l'ordre dels 10.000 milions contra aquestes 500.000 pessetes per quilòmetre que avui dia es gasten. I tenim, també, un dèficit i un retard en la solució dels grans eixos de comunicacions, la qual cosa vol dir que, si això no es resol, el col·lapse serà, al nostre entendre, o al meu entendre almenys, serà un col·lapse bastant considerable, bastant enorme; tan considerable que no beneficiarà en absolut el creixement del país.

I vostès, davant d'això, no ho intenten resoldre amb més recursos; han fet un esforç final, i ja veurem com acaba; però no amb els esforços que convé, o que calia, o que caldran. D'això potser ja en parlarem en el decurs de la interpellació i serà un motiu d'interpellació ara que vostè es decantarà més cap a l'obra pública que no pas cap a altres conceptes; vol dir que podrem centrar menys el tema en el tema de carreteres. Vol dir que, per exemple, vostès no destinen més recursos, sinó que estan destinant, per exemple, polítiques que autoritzen autopistes de peatge que, per reduir els seus costos de construcció i fer-los de presseta, de presseta, són autopistes que no tenen en compte el medi, que violen constantment l'ecosistema —jo anava a dir que insulten l'ecosistema; no ho diré: que violen constantment, perquè em fa l'efecte que és més suau—, que no són segures —són bastant insegures—, que són de baixa qualitat de l'obra —vostè pot anar per a l'A-18, després del peatge, i veurà que han hagut de reformar l'asfaltat en aquest any i mig; és a dir, una renovació molt forta de la seva qualitat—, que hi ha despre'niments, que els talussos no estan ben fets i que són caríssimes, són les autopistes més cares del país.

Per exemple, si el creixement dels costos, el preu del peatge de les autopistes normals és de l'ordre del 6, del 7, del 8%, és a dir, d'acord amb el cost de la vida anual, tant se val, vostès han autoritzat, per exemple al Túnel del Cadí, uns creixements en els sis anys, des del 84, que es va inaugurar, a l'octubre, fins a l'any 90, d'un 18% anual, però amb l'agreujant que del 90 al 91 és del 24,8% i que en el 91 el seu President, el senyor Prenafeta, ja ha anunciat que seria el 15%, al marge de les previsions de creixement o d'inflació que hi hagi en el país. El que vol dir que són creixements molt forts, o bé que això... Si n'agafem una altra, la de Terrassa a Manresa es va inaugurar el juny del 89; molts dels aquí presents vam anar amb satisfacció a veure com s'incorporava a la nostra xarxa de carreteres i autopistes una autopista que vertebrava el país, diguéssim, cap a l'eix del Cadí-Tolosa, etcètera, que al juny del 89 valia 360 pessetes i que ara ja val 535; és a dir, que ni ha arribat als dos anys amb un creixement del 52%, que vol dir que són xifres molt altes. I, per tant, o són autopistes poc usades, o bé són autopistes en les quals el concessionari en vol treure els rendiments per damunt de les possibilitats del país.

Han retardat, senyor Conseller, la construcció de grans eixos, com l'eix transversal. El senyor President de la Generalitat l'any 80 aquí va dir: «Aquesta és una prioritat del meu Govern i el farem de seguida». El senyor Amat en unes declaracions a *Regió 7* a primers de març d'aquest any, va dir: «Aquest eix transversal no s'acabarà fins l'any 2004». Bona feina, senyor Conseller: vint-i-quatre anys per fer una carretera. Això no havia passat ni a les pitjors èpoques d'aquest país. Per tant, escolti, si d'això se'n diu un bon treball, si se'n diu un bon fet, nosaltres haurem de revisar els continguts en el nostre diccionari particular o en el *Diccionari de la llengua catalana*, perquè això no pot ser.

O si agafem l'eix de l'Ebre veurem que..., vull dir l'eix de la 152, veurem com el Conseller Culler va dir l'any 82 que s'aniria de Barcelona a Vic amb trenta minuts. Això no es compleix ni de llarg, i la carretera no està acabada. Així mateix, amb l'eix del Llobregat. Així mateix amb autopistes pendents: la Mataró-Granollers, la de Malgrat-Costa Brava, accessos a la Costa Brava, etcètera. A més a més, tot això fa que la falta de recur-

sos que hi destinen..., és que la conservació, l'estat de conservació de les autopistes que depenen directament del seu Departament, com és l'A-18, A-19, presentin estats lamentables. Jo personalment no m'ho creia, i vaig fer una cosa ben senzilla, que és agafar un vídeo, que he entregat als mitjans de comunicació —això vostè ja ho sap— i he filmat. I he dit: després me'l vull mirar tranquil·lament a casa meua, a veure si això és així. I realment, senyor Conseller, jo li enviaré una còpia d'aquest vídeo perquè fa bastant de tristesa veure com estan les nostres carreteres, i veure com també les noves carreteres no respecten ni l'impacte ni compleixen aquelles finalitats que ens vam —tot plegats, tots plegats— dissenyar fa deu anys de convertir la xarxa de carreteres, la xarxa viària de Catalunya, la nostra, en el punt de referència. I que ens hagués agradat molt venir aquí i dir: «Senyor Conseller, estem molt contents que les xifres que vostès inverteixen, l'estat de les carreteres, són punts de referència perquè en altres situacions, sigui al Congrés de Diputats, o sigui a les diputacions, o sigui als ajuntaments o allà on sigui, els posem de referència com a bona obra, com a feina ben feta». I això és el que vostès no estan fent.

Per tant, a la nostra interpellació demanem que la resposta sigui molt clara; no es perdi en un bany de números, no ens interessa, sinó només la resposta a la interpellació seria la següent —i amb això acabo, senyor President, i gràcies per la seva generositat quant al temps— de dir-li: escoltin, vostès continuaran utilitzant els paràmetres de 1985? Modificaran els paràmetres d'uns errors d'apreciació, de càlcul i de previsió molt grans? Continuaran o no amb els mateixos pressupostos? Faran un esforç pressupostari que permeti resoldre i recuperar el dèficit acumulat? Obligaran les autopistes en marxa, les que estan acabades i les que s'estan fent a millorar la seva relació amb el medi? Faran modificar el que hi ha ara perquè, com a mínim, s'insereixi més en els estadis dels seus ecosistemes? Faran que els peatges de les autopistes que depenen de vostès tinguin el mateix preu que les altres autopistes per no discriminar els catalans o els ciutadans que han d'utilitzar-les, perquè el cost per quilòmetre pels 20, pels 30 —senyor Subirà, bona tarda—, pels 20, pels 30, pels 40, pels 50 quilòmetres costi el mateix a un ciutadà si va en una autopista que no depèn de la Generalitat que en un altra que depèn de la Generalitat?

Podem arribar, finalment, senyor Conseller, a sentir-nos orgullosos que la nostra xarxa viària, la de la Generalitat, és la millor de Catalunya? Si us plau respongui en aquests termes i tingui ben segur que nosaltres, quan sortim aquí, i personalment aquest diputat, no és amb esperit de crítica, sinó amb esperit de millores, i en tot cas de millores a la seva gestió, de millores a la gestió de la Generalitat. I en tot cas, permeti'm dir-li d'entrada que, quan repliqui, parlem de la propaganda política que vostès estan utilitzant per encobrir segurament mancances de gestió.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins. (Pausa.)

Silenci!

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria iniciar la meua intervenció agraït a

l'Il·lustre Diputat interpellant una cosa que, quan ha succeït en altres oportunitats, no només no ha estat agraïda, sinó que ha estat analitzada molt críticament, que és el fet d'haver-me assabentat del contingut de la seva intervenció per la premsa, a través d'aquesta roda que ha fet, perquè això m'ha permès preparar-la molt millor i així podré respondre molt millor a l'Il·lustre senyor Diputat, a través, doncs, del coneixement que en tinc per aquesta roda de premsa a què ell mateix ha fet referència fa un moment.

I també, d'antuvi, amb una cosa estarem..., l'entenc perfectament, Il·lustre senyor Diputat, que és a no tenir ganes de parlar d'altres. Ja ho ha dit, i m'ho crec, que no tingui ganes l'Il·lustre senyor Diputat de parlar d'altres administracions. L'entenc perfectament, perquè en l'inici de la seva intervenció deia que en aquest moment estan moda les autopistes. Sí, però, no és pels peatges, senyor Tomàs. Em sona quelcom respecte a l'autovia del Maresme, que em sembla que ha fet posar bastant de moda, bastant de moda, perquè és quelcom que ve de la mà de l'incompliment d'una administració. Sembla novament que es vulgui posar, doncs, la bena per davant de la ferida, Il·lustre senyor Diputat.

Però en qualsevol cas intentaré revisar els aspectes a què ha fet referència l'Il·lustre senyor Diputat perquè, com li dic, a través de la premsa tenia informació del contingut i m'ha permès, doncs, fer-li una explicació. I ja des de l'inici li dic, Il·lustre senyor Diputat, que em fa l'efecte que ha muntat tota una argumentació prou ben documentada, però amb la base d'unes dades que no són reals, que no són autèntiques. És una llàstima perquè l'esforç fet era important.

Comencem pel tema del parc automobilístic. El parc automobilístic, o les previsions equivocades —«errònies», les ha qualificat l'Il·lustre senyor Diputat— contemplades en els estudis del Govern de la Generalitat. Ara bé, caldria llegir-se correctament el Pla de Carreteres abans de donar aquestes dades. En el pla inicial de carreteres es parlava d'una motorització de 450 vehicles cada mil habitants per a l'any 2000, xifra —això en el projecte de pla—, xifra que, en aprovar-se el Pla, s'incrementà fins a 540 vehicles cada mil habitants. Enlloc del Pla es preveu cap xifra respecte a l'any 1990, però d'acord amb les darreres dades conegudes s'indica que l'any 90 hi havia un índex de motorització de 429 vehicles; la previsió del Pla de Carreteres eren 540 per a l'any 2000. Si tenim en compte que la corba de creixement de la motorització ja ha iniciat, com és prou conegut per tots, desgraciadament, una inflexió —desgraciadament des del punt de vista de la bona marxa de l'economia; no de dels problemes de congestió de trànsit—, ja ha iniciat una inflexió, no es pot, almenys per ara, parlar d'error en les previsions del Pla de Carreteres, perquè, com li dic, les previsions per a l'any 2000 eren de 540 vehicles cada mil habitants, partint de 450 en l'estudi inicial, però les finals eren de 540. I avui estem situats a 429, per tant, perfectament dintre dels índexs calculats i contemplats en el Pla de Carreteres.

Per tant, tota l'argumentació al respecte que es fonamenta en aquesta dada, que entenc que és errònia per part de l'Il·lustre Diputat; queda, si més no, coixa.

Esforç pressupostari. Aquí l'Il·lustre senyor Diputat, perquè li ha semblat, doncs, que podia fer un petit incís sense que jo li prengués en compte, posant d'exemple d'altres administracions. Però també ha comès un error, l'Il·lustre senyor Diputat.

Parla 50.000 milions i escaig d'inversió del MOPU l'any 89; això no és cert; d'acord amb les xifres oficials del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, l'any 89 va invertir a Catalunya 19.288 milions. Es confon amb l'obra que va comprometre l'any 89, que, òbviament, s'havia de fer aquesta inversió al llarg de quatre exercicis pressupostaris, alguna d'elles. És a dir, la inversió real del Ministeri d'Obres Públiques en l'exercici del 89 és de 19.288 milions de pessetes. I aleshores, ja que l'Il·lustre senyor Diputat, doncs, volia comparar, anem a comparar.

En inversions en carreteres, és evident que no és correcte utilitzar un sol any i triant, precisament, aquell que sigui més favorable als interessos de cadascú per a les seves argumentacions. La mateixa font de l'Associació Espanyola de Carreteres, podem exposar aquests valors compartius d'abast trianual corresponents a les inversions a Catalunya, per exemple, dels anys 87, 88 i 89. L'any 87: inversió del MOPU, 2.000 milions; inversió de la Generalitat, 12.000 milions. L'any 88: inversió del MOPU a Catalunya, 5.200 milions; inversió de la Generalitat, 12.000 milions -11.880 exactament. Any 89: 19.000 milions, el Ministeri d'Obres Públiques; 17.000 milions, el Govern de la Generalitat.

A la vista d'aquestes dades, tan sols pot dir-se que l'any 89 el MOPU va començar a compensar la seva altament deficitària inversió a Catalunya en els exercicis anteriors: 2.000 milions a l'any 87, 5.000 milions en el 88.

Però ni en inversió, ni sobretot en manteniment, és correcte establir criteris comparatius dividint simplement els imports econòmics per la longitud de la xarxa; mai per calcular la inversió en carreteres s'ha de dividir simplement en quilòmetres de xarxes. La comparació, arreu del món es fa en funció dels vehicles per quilòmetre i no tan sols per quilòmetre. És obvi que, en una xarxa, determinat nombre de quilòmetres per la qual passin pocs vehicles no cal destinar-hi una inversió tan elevada com en una xarxa d'igual longitud per la qual circulin molts més vehicles.

Aquest índex comparatiu seria, aplicant les fórmules emprades habitualment, de 222 vehicles per quilòmetre a la xarxa estatal i de 180 per a la xarxa de la Generalitat, que són els que es van emprar, per exemple, a l'hora de valorar els traspassos, eh?, per exemple; és una dada tan objectiva com va ser la que va utilitzar la Comissió Mixta a l'hora de realitzar els traspassos. Si és té en compte aquest criteri de racionalitat, fins i tot les inversions del MOPU del 1989 -tan magnificades per l'Il·lustre senyor Diputat-, fins i tot les del 1989, que ja veiem que eren per compensar la inexistència de les del 87 i del 88, fins i tot amb aquestes dades comparatives sortirien molt inferiors a les realitzades pel Govern de la Generalitat, amb aquest criteri per vehicles i quilòmetre.

L'Il·lustre senyor Diputat ha fet una petita referència a una cosa que crec que és prou coneguda per aquest Parlament, que cada any aprova els pressupostos del Govern de la Generalitat, que és el fet que el Govern de la Generalitat ha triplicat -triplicat- en quatre anys les inversions en carreteres. El pressupost de la Direcció General de Carreteres en inversió, capítols VI i VII, l'any que aquest Diputat va tenir l'honor de fer-se càrrec d'aquesta Conselleria, l'any 88, a mitjan 88, el pressupost d'aquell any era de 10.000 milions, i en el pressupost del 91 són 30.000 milions: triplicat en tres anys el pressupost de carre-

teres. Per tant, crec que l'esforç pressupostari del Govern de la Generalitat és evident.

I ara m'agradaria remarcar, reblar una mica encara més el clau, després, doncs, d'aclarir que no són cinquanta-set, que van ser dinou i que no es pot agafar un sol any sinó repetits exercicis: la dada que sortia l'altre dia, que no era del Govern de la Generalitat, respecte a la inversió del Govern central del Ministeri d'Obres Públiques a Catalunya, tot i comptar -tot i comptar- el que sembla, doncs, un esforç extraordinari per part del Govern amb motiu dels Jocs Olímpics a Catalunya, a Barcelona, tot i comptar aquesta inversió, la inversió per habitant a Catalunya és la penúltima de totes les inversions del Ministeri d'Obres Públiques arreu d'Espanya, és la penúltima de les comunitats autònomes en pessetes per habitant. Per tant no es pot parlar -no es pot parlar- ans al contrari, de cap esforç ni de cap exemple respecte al que cal invertir en la xarxa de carreteres; el Govern de la Generalitat està fent un extraordinari esforç moltes vegades, precisament, per compensar l'esforç que deixen de fer altres administracions.

El tercer punt a què ha fet esment l'Il·lustre senyor Diputat ha estat el tema del peatge de les autopistes: les autopistes de Catalunya són cares, les autopistes..., tenim el rècord, doncs, de ser les autopistes més cares d'Espanya. En primer lloc, no és certa l'afirmació i, en segon lloc, l'Il·lustre senyor Diputat crec que tindria, doncs, l'obligació de conèixer d'on provenen les tarifes; no és voluntat de ningú posar una tarifa determinada. Una tarifa és el fruit del càlcul que surt de dos factors: el cost de l'obra per quilòmetre -no totes les autopistes tenen el mateix cost per quilòmetre- i el segon factor que cal tenir en compte és el nombre de vehicles que passen, de tal manera que es poden donar combinacions de tota mena. Autopistes que passen per territori relativament planer i, per tant, de petita inversió per quilòmetre, que són les primeres que es van fer, que van..., discorren per la franja costanera d'un perfil molt més suau, poca inversió per quilòmetre, de l'ordre dels 360 milions per quilòmetre, per exemple, és la mitjana del cost per quilòmetre de les autopistes de la concessionària ACESA, i autopistes que es fan, doncs, per exemple, el túnel del Cadí, que és, pràcticament, una successió de túnel més viaducte, que té un cost per quilòmetre de 1.020 milions de pessetes per quilòmetre. És evident que no és el mateix amortitzar a través d'una tarifa una inversió de 316 milions de pessetes/quilòmetre, que una inversió de 1.020. Però, a més a més, hi ha un segon factor que és pel qual es multiplica la tarifa per quilòmetre, que és el nombre de vehicles, la intensitat mitjana diària. No és el mateix el peatge que cal posar per amortitzar una determinada inversió en una autopista per la qual passen 27.000 vehicles d'intensitat mitjana diària, com és la mitjana de les autopistes d'ACESA, que els d'una autopista, com la del túnel del Cadí, que té 4.000 vehicles d'intensitat mitjana diària. I, després, hi ha casos intermedis: l'autopista Terrassa-Manresa, per exemple, que té un cost per quilòmetre de 600 milions de pessetes/quilòmetre és un recorregut que discorre per una zona prou difícil, prou complexa, no tant com l'alta pirinenca, però molt més difícil que la de la franja costanera, 600 milions de pessetes/quilòmetre, contra les 300 d'ACESA o contra les 1.020 del túnel del Cadí i que té una intensitat mitjana diària intermèdia entre els 27.000 vehicles d'ACESA i els 4.000 del túnel del Cadí. En aquest moment està -la Terrassa-Manresa- al voltant dels 6.000 vehicles d'intensitat mitjana diària.

I en el càlcul del compromís, que nosaltres intentarem respectar sempre, i que crec que qualsevol administració cal que respecti, entre la concessionària i el concessionari, que és l'equilibri econòmic financer, que és un document contractual que lliga aquesta relació, es té en compte això i es marca una tarifa per poder amortitzar aquella inversió sobre la base d'aquestes dades; inversió per quilòmetre i nombre de vehicles. A l'autopista Terrassa-Manresa s'ha respectat escrupolosament la fórmula de revisió de tarifes pactada, simplement amb una variació: la que ha introduït el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme en què admet una nova fórmula de revisió de tarifes, lligada a l'IPC, el 0,95 de l'IPC, per contra de la fórmula polinòmica que abans eren les regles del joc contemplades a la Llei d'autopistes.

I l'Illustre senyor Diputat que va acudir, conjuntament amb molts de nosaltres, a la inauguració de la de Terrassa-Manresa, hauria de conèixer i recordar que la tarifa amb la qual va iniciar el seu..., la tarifa que tenia contractualment acceptada l'autopista Terrassa-Manresa, perquè era la que donava l'equilibri concessional, no eren 360 pessetes, la tarifa eren 420 pessetes al moment de la inauguració, i l'oferta de la concessionària va fer fer una bonificació durant el primer any de funcionament del 20%. Per tant, és absolutament erroni, mancat de veritat, dir avui que ha sofert un increment del 50%; no és cert! No és cert. La tarifa de l'autopista Terrassa-Manresa ha tingut els increments pactats a través de la fórmula de revisió de tarifes, idèntica per a totes les autopistes d'Espanya, idèntica per a totes les autopistes d'Espanya, que és el 0,95 de l'IPC. I el que ha fet ha estat desaparèixer —com hi tenia dret contractual— aquella bonificació que havia donat durant el primer any de concessió del 20%. Si calcula els increments que queden des de 420 fins a les 540 actuals, veurà que és l'aplicació estricta de la fórmula pactada a través del contracte amb la concessionària, i ni una peseta més.

I, com li deia, també, recordar, per tant, que no és lícit parlar de quant val per quilòmetre sense..., perdent de vista que el producte per quilòmetre és inevitablement conseqüència del cost per quilòmetre, i tant desproporcionat seria que una autopista d'un cost de construcció molt baix per quilòmetre i una IMD molt alta tingués..., pot tenir a través d'una tarifa per quilòmetre una taxa interna de rendibilitat de la concessionària —que és pel que cal vetllar quina és— molt més desproporcionada, que té una tarifa per quilòmetre molt inferior a l'altra, que té una IMD molt més inferior i no pot amortitzar la seva inversió.

Per tant, no es pot comparar simplement la tarifa per quilòmetre, s'ha de comparar el cost per quilòmetre de l'autopista i la intensitat de què gaudeixen. En qualsevol cas, en qualsevol cas, tant en el cas del túnel del Cadí com en el cas de l'autopista Terrassa-Manresa és en aplicació..., les tarifes actuals són en aplicació estricta del conveni contractual. I el Govern de la Generalitat respectarà sempre —i confii que ho faci també qualsevol altre que tingui la responsabilitat política de governar— els seus pactes amb totes les institucions i també amb les empreses privades. Perquè de la lleialtat en el compliment dels pactes se'n dedueix el compliment dels compromisos de cadascú. Per tant, no són les més cares.

Confio, Illustre senyor Diputat, que no pretengui que el Govern de la Generalitat utilitzi els mateixos criteris que l'Administració del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme pel que

fa a impacte ambiental. Confio que no volgués dir-me això en la seva intervenció. El Govern de la Generalitat és l'únic que està aplicant en el territori de Catalunya el Decret d'avaluació d'impacte ambiental. I a l'exemple concret de la de Terrassa-Manresa ha passat el Decret d'avaluació d'impacte ambiental, com ho ha fet la de Terrassa-Rubí, i el Consell Comarcal, per exemple, del Vallès, fent ús de les seves preocupacions s'ha ocupat del tema, i ha fet, doncs, una molt i molt positiva avaluació i només un diputat, un illustre diputat del seu Grup parlamentari, n'ha dit el contrari, suposo que per desconeixement —suposo que per desconeixement. Impacte ambiental que no han passat cap de les autovies del MOPU, cap de les autovies del MOPU, ni per exemple tampoc la variant de Girona, de la Nacional II.

Retard en les grans infraestructures. Si l'Illustre Diputat hagués acabat de llegir-se a fons el Pla de Carreteres de Catalunya sabria que en el Pla de Carreteres de Catalunya —no és que ho hàgim dit nosaltres avui; en el Pla de Carreteres de Catalunya es contempla l'eix transversal per ser fet, acabat, finalitzat, l'any 2004. No ho diem nosaltres avui, així figura en el Pla de Carreteres de Catalunya: l'eix transversal, finalització any 2004. I molt probablement el Govern de la Generalitat serà capaç d'avançar-lo. I serem capaços d'avançar-lo perquè entenem, mal que no sigui valorat així per alguns, que el país sí que valora l'extraordinari esforç que s'està fent d'infraestructura. I creiem que el país n'és conscient, plenament conscient, que el país que tindrem molt aviat, pel que fa a infraestructura, serà molt i molt diferent, molt i molt diferent del que vàrem rebre de l'Administració anterior. Obres tan extraordinàriament importants per al conjunt del país, no és simplement una carretera, canvia absolutament l'ordenació del territori, la forma de funcionar del territori de Catalunya canvia absolutament amb obres tan extraordinàriament importants, per exemple, per a la conurbació de Barcelona com els cinturons, o com el túnel del Tibidabo, que obre una cinquena via d'entrada a la ciutat de Barcelona, que completada amb la «pota sud» i amb la finalització de l'autopista del Garraf obre una nova..., un nou accés a la ciutat de Barcelona fins avui utilitzat només en un 10 o un 15% de la seva possibilitat, que amb el nus de la Trinitat, al qual col·labora amb el seu finançament també el Govern de la Generalitat, exactament igual, es revaloritza una altra de les sortides, pel congost del Besòs en aquest cas, que canvia absolutament l'accés a la ciutat de Barcelona a través d'aquestes grans obres, que ha canviat absolutament la vertebració del territori amb les obres realitzades en l'eix del Llobregat, tan criticat per l'Illustre senyor Diputat, però, vegi l'efecte sobre el territori.

Potser és l'únic que no s'adona, Illustre senyor Diputat; potser és l'únic que no s'adona, perquè del que sí que s'adona és que trigava tres hores i quart, tres hores i mitja fa només set anys per anar de Barcelona a la Cerdanya, i avui triga una hora quaranta minuts. O pel que..., des de Manresa, des de Manresa, trigava aproximadament dues hores i avui triga, exactament, doncs, tres quarts d'hora. Aquests sí que s'adonen i s'adona, per exemple, la gent del Berguedà que, en aquest moment, està, doncs, en una situació deprimida en el sentit econòmic del terme i que pot trobar treball avui i feina a la Cerdanya, cosa impensable fa un temps.

El Sr. PRESIDENT: Faci un esforç, senyor...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: O vertebrar...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, faci un esforç per acabar...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...perquè gairebé ha duplicat el temps que tenia.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: De seguida acabo; gràcies, senyor President.

O també s'adona la gent que vostè ha esmentat, Il·lustre senyor Diputat, de l'eix de l'Ebre, per exemple, que abans per anar, doncs, de Móra fins a Tortosa trigava un temps que feia pràcticament inexistent aquest moviment de població o aquest contacte entre unes poblacions i unes altres i que avui, amb la creació i amb la construcció de l'eix de l'Ebre, contempli, contemplarà i crea unes noves relacions que abans no existien.

O la realització que vostè esmentava de la 152, que l'any 92 estarà completada com a autovia fins a Vic i molt millorada i molt encertada, els passos més compromesos entre Vic i Ripoll, o les comunicacions a la Costa Brava, amb les variants que ja s'estan realitzant i que s'iniciarà l'any vinent la variant de Santa Cristina d'Aro, que és l'única que resta, o la millora de la carretera a Banyoles-Girona, amb el seu desdoblament, o la millora de la carretera comarcal 152, per la qual, repetidament, s'ha interessat un il·lustre diputat del seu Grup parlamentari, i que està compromesa i que s'estan complint escrupolosament els terminis pactats, els terminis compromesos pel Govern de la Generalitat, en qualsevol cas.

En qualsevol cas, Il·lustre senyor Diputat, remarcar-li l'extraordinari esforç, que no és només dialèctic i de paraula, del Govern de la Generalitat, que es tradueix amb l'única cosa que aquestes coses es poden mesurar, que és en pessetes, en pessetes, en el pressupost triplicat, l'esforç del Govern de la Generalitat en pressupost, en pessetes, l'esforç inversor del Govern de la Generalitat, i que, a més a més, tenen un resultat sobre el territori que ens ajuden a vertebrar-lo i que treballi d'una forma molt més eficient, molt més eficient i que col·labora d'aquesta manera al desenvolupament més equilibrat del país.

Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. L'Il·lustre senyor Diputat interpellant pot fer ús d'un torn de rèplica.

El Sr. TOMÀS: Gràcies, senyor President. Bé, en qualsevol cas, senyor Conseller, comencem a parlar de carreteres, això està bé, eh? Però hi ha un petit consell que jo li vull donar —jo no en dono mai, de consells, però, en aquest cas, li'n vull donar. Aquesta autosatisfacció que vostè utilitza en la defensa de les seves polítiques, crec que no li és bo. És a dir, ha d'acceptar amb humilitat les crítiques —les crítiques constructives, en el moment que se li fan— i, a més a més, acceptar que les coses a vegades no van bé. I, en aquest cas, crec que hauria estat bastant més interessant i positiu que vostè hagués acceptat no dir que les coses anessin molt malament, però des de la seva posició ha d'acceptar, doncs, que les coses no van tan bé com vostè ens ho ha pintat.

Vostè ha posat molt d'èmfasi, d'entrada, dient: «Escolti, vostè, està equivocat, les seves xifres són errònies, no són 500

vehicles per dia són només 429, quan l'any 2040 estava previst o el 2004 estava previst no sé què».

Escolti, entre els 340 vehicles que vostès van preveure en el Pla de Carreteres, només l'any 85 —85, fa cinc anys— i els 429, que és la seva xifra, perquè el Pla l'he llegit moltes vegades, hi ha una diferència notable. Vol dir que potser no és l'error del 47%, que he dit jo. D'acord. Jo li ho accepto, però sí que és un error del 35% o del 32%! I vol dir que hi ha una desviació de plantejaments, com a mínim, d'un terç dels objectius previstos, i que això és el que està originant els problemes que tenim en matèria de carreteres, i per això els plans que estaven previstos l'any 80, 81, 85, no s'han resolt.

Jo no he volgut comparar amb altres administracions, i vostè ha comparat amb les administracions —ho he comptat— sis vegades, sis vegades. Jo no ho he fet! Ja en parlarem, de les administracions! Si, dissortadament, els números són favorables a les altres administracions; són favorables a les diputacions, a la de Lleida, a la de Girona, a la de Tarragona, a la de Barcelona, al MOPU, als ajuntaments, als plans de carreteres que fa el senyor Solans, per entendre'ns! Són favorables! Podem cooperar favorablement en les nostres tesis. I jo no ho utilitzaré, perquè jo no vull criticar-lo des del punt de vista de si ho fan millor o pitjor; jo, el que vull, és que la xarxa de carreteres de la Generalitat sigui la millor del país, que funcioni, que doni resposta a les necessitats del país; no pretenc res més, en aquesta interpellació i en les que li farem, i segurament en els debats específics que podrem fer més endavant.

Per tant, no vull parlar de pressupostos: si 19.000 ni si 50.000. Jo sé que *obras son amores* —ho vaig dir l'altre dia, també, i avui ho repeteixo— y *no buenas razones*.

El ciutadà que va pel carrer avui, a Catalunya, està veient quines són les obres que estan en marxa, i està veient cinturons, i està veient les carreteres de la Nacional II, i està veient autopistes, i està veient molta obra que s'està fent des d'unes altres administracions, i obres ben fetes i, a més a més, amb poc impacte ambiental. En contra, les seves obres que s'estan fent, no amb el rigor que convindria, i sense estudis d'impacte ambiental, com s'ha fet en la de Terrassa-Manresa. Vostè no em pot negar que és una autopista en què no es pot passar de 80! Que vostè, per avançar, ha d'anar a la via del costat. Faci-ho, vostè, amb el seu cotxe; deixi d'anar amb el xofer, vagi-hi en el seu cotxe i condueixi, i vostè veurà com ha de passar d'una banda a l'altra perquè els peralts són justos, perquè els radis són petits, i no ho dic per criticar-ho, sinó perquè és un perill, aquesta autopista, i vostè hi ha de posar remei.

Amb l'eix transversal, per exemple, la banda de compliment del MOPU, la que va de Lleida fins al llindar de la província, serà una autovia de doble carril, calçada... El que vostè preveu, allò de dir: «Escolti, el Pla ja preveia..., jo no ho he dit mai, d'una sola calçada, d'una carretereta petita, normal...» En lloc de dir: «Escolti, vaig a fer un esforç i vaig a fer el gran eix que necessita Catalunya, que és la unió de les Terres de Ponent amb Girona, amb la frontera, vaig a fer un gran eix...» Un eix que encara no sap per on ha de passar, vostè; encara no sap si passa per una banda o passa per l'altra. En lloc de fer això, en lloc de fer això em diu: «Escolti, jo no he dit mai que seria una autovia ni que seria una carretera bona!» Crec que no es la resposta adequada. Vostè m'hauria hagut de dir: «Escolti, ja que hi ha una altra administració que m'està fent un esforç, vaig a fer que

l'eix transversal sigui com aquesta altra administració». I el que no pot dir-me és que fins al 2004, perquè, a més a més, quan jo parlo d'autopistes no parlo del que vostè ha dit, solament, de la del Maresme; ja en vam parlar aquí, d'aquesta autopista.

Escolti, jo agafo retalls del diari: «El túnel del Cadí afirma ser el más económico». El «más económico»? El més car de Catalunya!, i en diuen «el más económico». «La autopista Terrassa-Manresa sube un 48% en dos años». *La Vanguardia*, un diari seriós, no?: «La suma de peajes hará del eje del Llobregat la ruta más cara de Europa»! Eh? *Avui*: «El túnel del Cadí no negociará más descuentos amb els veïns». On és la utilització social del túnel del Cadí? L'estan demanant els veïns per anar de la Cerdanya al Berguedà o del Berguedà, doncs, a l'Urgell. On és la funció social d'aquesta autopista o d'aquest túnel, que estan demanant allò, costos que els permetin viatjar amunt i avall, no un autobús, sinó reduccions importants, encara que paguin 500 pessetes en molt pocs quilòmetres!

L'objectiu 2004, *Regió 7*, el senyor Amat el coneix, no, «Amic i Amat», no? Allò, toc d'alerta al consell comarcal, al consell comarcal sobre Terrassa-Rubí. El Conseller Molins diu, al 9 *Nou*, que la variant de Mollet es va obrir amb problemes. Escolti, no he parlat de l'altra autopista; no tinc cap ganes de polemitzar sobre les autopistes millors o pitjors; jo, l'únic que vull és que la xarxa de carreteres de la Generalitat sigui la més bona, i que es facin les coses ben fetes!, i vostè em surt defensant els peatges més cars! No em pot defensar aquests peatges, i no em digui que la geografia és més complicada. És més complicada la de Terrassa-Manresa que determinats trams de la de Tarragona a Lleida? És més complicada? És que geogràficament és molt complicada, la de Terrassa a Rubí?

Escolti, la de Terrassa a Rubí —perquè vinc ben documentat, eh?, perquè jo em preparo les coses, eh?, *(rialles)*, sí—, la de Terrassa a Rubí, escolti, el preu del quilòmetre Terrassa-Rubí, d'entrada, quan es posen en marxa pugen de seguida, perquè vostè abans m'ha dit: «Escolti, aquest preu és que era abans», però va passar de 360 a 450, eh?, o sigui que, si aquesta és la *ratio* que ha de pujar la Terrassa-Rubí, anem malament. Sense apujar res, és a dir, amb el preu que és previst en aquest moment per l'atorgament que els van fer, a 14 pessetes el quilòmetre. A-7, a Lleida; a Martorell, val 8,60 pessetes el quilòmetre; de Montgat a Mataró, 12,65, distàncies curtes, si és que vostè vol l'argument de la distància curta, i que seran 6 pessetes o 6 i mitja d'aquí a poc temps. La de Montmeló-Papiol, 6,11; Barcelona-Tarragona, 7 pessetes; Barcelona-la Jonquera, 8 pessetes. Les seves: túnel de Vallvidrera, 29 pessetes; Garraf, 19,40 —la del Garraf, d'acord: s'han de fer túnels, ja veurem l'impacte com queda, perquè allò, si ja hi havia el *gruyère* de les excavacions, de les activitats, ara hi haurà un impacte tremend, no sé les pessetes que s'hauran de gastar l'empresa i la Generalitat per resoldre una mica el massís del Garraf. Ja ho veurem. La de Mollet, 12 pessetes, per agafar un tram curt!

Escolti, no em justifiqui aquests peatges cars. Jo penso que el país no pot pagar aquests peatges tan cars, i, ja que hem de pagar peatges, ja que no ens he de discutir perquè les obres són cares i perquè els costos pugen i perquè les necessitats són moltes i perquè el creixement del parc mòbil és molt elevat, i que això s'escapa, potser, de les previsions més acurades de qualsevol govern i hem d'afrontar les necessitats del país, perquè s'estan matriculant 300.000 cotxes cada any, encara que fins i tot

sigui a la baixa, 300.000 cotxes, 270.000 cotxes, senyor Conseller! No són els 100.000 cotxes de fa cinc anys o de fa sis anys. Anem a una *ratio* de 300.000 cotxes. Com que això fa falta, perquè hi ha més activitat econòmica, perquè les mercaderies es mouen més, perquè els ciutadans es mouen més, perquè ara hi ha més gent que va amunt i avall, perquè estem creant una Catalunya vertebrada en quaranta ciutats interrelacionades de forma constant, perquè, si no, no podríem parlar del creixement de Manresa, de Terrassa, o de Rubí, o de Sabadell, o de Vic, o de Mataró, d'allà on vulgui. Com que hem de parlar d'aquestes zones, si hem de parlar de peatges, fem una cosa, escolti: fem una política seriosa, que costi el mateix a un ciutadà anar a Manresa que anar a Mataró, o anar a Martorell o anar a Sitges. Això és el que hem d'aconseguir, i això és política seriosa, i crec que vostè faria bé —i amb aquest tema ja vull acabar..., abans beuré una mica d'aigua, que, això de parlar... *(pausa)*; moltes gràcies—, i vostè faria bé de dir: «Escolti, jo analitzaré la meua política, jo crec que hauré de plantejar al Parlament modificacions d'aquesta política quant a previsions, quant a preus, quant a impactes, i demano, des de la seva posició, la col·laboració dels grups parlamentaris perquè la xarxa viària de Catalunya sigui la millor, no de Catalunya, la millor de tot l'Estat i, si pot ser, la millor de tot Europa». Perquè, de qualsevol cosa que vagi millor, tots els catalans ens en sentirem molt orgullosos. I si, a més a més, funcionen i són feines ben fetes, segurament tots ens en sentirem molt cofois. Però si vostè continua en el sentit de l'autocofoisme, el sentit de l'autograticació, en el sentit de no voler modificar cap de les seves pautes, segurament avançarem molt poc o avançarem molt poc des de la seva Administració.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. L'Honorable Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, jo no he pretès de defensar uns determinats peatges. He intentat que fóssim capaços d'aplicar la lògica per analitzar les coses. I veig que no és possible; que no és possible. També és bastant propi del debat polític que no sigui possible, però continuaré fent l'esforç, perquè crec que és molt bo per a tothom, crec que és molt bo per a tothom; perquè crec que no és gens bo per a ningú que, persones que han defensat —quan ocupaven un lloc de responsabilitat— una determinada cosa, deixin de defensar-la quan deixen d'ocupar aquesta responsabilitat.

Respecte a la de Terrassa-Manresa, tothom va estar d'acord que era una autopista necessària, i en aquell moment es va convenir en un determinat contracte que contemplava un determinat cost del peatge, que és exactament —exactament— el mateix que hi ha avui. I la lògica diu —la lògica diu— tres coses, les hi he esmentades abans: el peatge és fruit de dos factors: el cost per quilòmetre i el nombre de vehicles d'intensitat d'aquella autopista. I és prou conegut —i estic segur que l'Il·lustre senyor Diputat ho coneix— que el cost de l'obra pública s'ha incrementat. No és casual; no és casual que les autopistes més antigues siguin les que tinguin peatges inferiors, perquè el cost de l'obra pública ha crescut més que el cost de vida, i avui el cost per quilòmetre d'una autopista, si s'hagués de fer avui una autopista com ACESA, no permetria de tenir les tarifes que avui té

ACESA, i així es comprova com el cost per quilòmetre de les autopistes depèn de l'època en què han estat fetes. I si ho miréssim, no només no és casual, no és només fruit del cost per quilòmetre, aquestes diferències per quilòmetre en el peatge que esmentava l'Il·lustre senyor Diputat, perquè, si se n'adona, són diferències provocades pel moment de la seva construcció. I van des de 10,22 pessetes, 12,53, 11,48, 15,97 —la de Terrassa-Manresa—, 13,44 en el tram Bilbao-Saragossa... Depèn del moment en què són fetes, perquè, l'obra pública, és prou conegut que ha crescut en el seu cost molt més del que ha crescut el cost de vida. I les autopistes més modernes tenen un cost superior per quilòmetre. Per exemple, l'autopista Bilbao-Behobia, que té un cost per quilòmetre de 13 pessetes, si s'hagués de fer avui, per tenir un equilibri concessional —perquè el seu compte de resultats tingués una retribució—, hauria de tenir un cost per quilòmetre de peatge molt superior a aquestes 13 pessetes. La prova és que la més cara, en aquest moment, a Espanya, per quilòmetre —que, òbviament, no és la de Terrassa a Manresa, sinó que és exactament el tram Bilbao-Zambrana, que són 17,12 pessetes quilòmetre—, ho és perquè és la més moderna, i té un cost per quilòmetre molt superior. I si avui —hi insisteixo— haguéssim de fer noves les autopistes que regenta ACESA, segur que l'equilibri concessional exigiria un peatge superior.

En aquest moment, òbviament, les autopistes de més trànsit són ja fetes i, per tant, amb seguretat, les que vinguin tindran un cost per quilòmetre superior! I se li ha escapat una mica, a l'Il·lustre senyor Diputat, parlar del túnel de TABASA, que com vostè sap no és només una empresa de la Generalitat; hi ha administracions governades pels socialistes que hi són dintre, i allà sortirà un cost per quilòmetre molt superior d'aquests que estem parlant, senyor Diputat! 29,17 per quilòmetre! 29,17 per quilòmetre; molt superior a la del Garraf, per exemple, que té un percentatge de túnel molt superior, molt superior a la de TABASA, fins i tot, i molt superior a la de Terrassa-Manresa. Per què? Perquè el cost de l'obra per quilòmetre és fort, i l'autopista, l'estem fent avui, que els costos de construcció són superiors que quan es van fer les altres. Senzillament per això. Cert és —cert és— que, perquè no es disparin a l'excés —i fins avui es demostra, perquè els increments de tarifa així ho mostren, i la resposta del trànsit als increments de tarifa així ho mostren, que encara estem en xifres que la demanda és inelàstica al preu; és a dir, malgrat que s'incrementin les tarifes, el trànsit no disminueix—, cert és que, quan s'arriba a determinats límits de cost per quilòmetre, hi ha administracions que utilitzen el mecanisme ortodox, que és el de la subvenció, i dic el «mecanisme ortodox», perquè suposo que no m'està indicant que utilitzem l'heterodox del MOPU.

El mecanisme ortodox és subvencionar; hi ha autopistes que s'estan subvencionant, i aquesta és una resposta que poden donar les administracions: fer una part amortitzable a través del peatge, i una altra part subvencionada; no la que utilitza el MOPU en el Mataró-Malgrat, Il·lustre senyor Diputat, que no és que la subvencioni el Govern: les fa subvencionar al senyor de Girona i al senyor de Tarragona, que aquest no en té cap culpa, perquè pot fer un peatge baix per quilòmetre en el Mataró-Malgrat, perquè ho pagarem tots, la resta, quan utilitzem l'autopista de Girona, l'autopista fins a Saragossa, l'autopista de Tarragona, etcètera. I aquest és un mecanisme absolutament heterodox, Il·lustre senyor Diputat.

Jo no sóc —jo no sóc, crec jo— una persona que no accepti la crítica; l'he acceptat, i molt, en aquesta Cambra, i està, aquesta Cambra, en el seu perfecte dret. Entenc que interpreto les crítiques, procuro aprendre cada dia, i, per exemple, el Govern de la Generalitat ha posat en marxa un programa de conservació, que abans no el teníem perquè creïem que eren prioritàries d'altres coses, i s'ha fet un esforç extraordinari de conservació en aquests darrers anys, amb programes de reforç de ferms, de 3.000 milions de pessetes, pràcticament, anyals, que estan donant, a més, un bon resultat, fins al punt que —no sé si ha esmentat la dada, però ha fet referència a aquest estudi— ens dona una qualificació exactament de 65 a 70 punts sobre un ideal de 100, en aquesta valoració d'aquesta Associació a la qual feia esment l'Il·lustre senyor Diputat respecte al grau de conservació de les carreteres de Catalunya.

Tots tenim ganes, Il·lustre senyor Diputat, que les carreteres de Catalunya estiguin bé, i li haig de dir més: no només les de la Generalitat, totes; totes, Il·lustre senyor Diputat. Em diu: «l'eix transversal», vejam si aprenem de les altres administracions... És una autovia, Il·lustre senyor Diputat, perquè en aquell tram és dues coses: és eix transversal i és carretera Nacional II, i els trànsits, els trànsits, la intensitat de trànsit que es calcula recomana que sigui autovia, perquè ja avui està congestionada. Els estudis de trànsit de l'eix transversal mostren que, ara per ara, seria una futilitat donar-li quatre vies en determinats trams, com ho era en el moment de la confecció del Pla de Carreteres, i per això es contempla com es contempla: com una via ràpida d'accessos controlats, però no de quatre vies.

I en el futur, si cal i si té l'efecte sobre el territori que es pretén, s'haurà de desdoblir. Doncs, és clar que sí! És clar que sí! O és que avui, per un trànsit inexistent o innecessari per a quatre carrils hem de fer quatre carrils, que seria un esmerçar recursos absolutament innecessari? No és aquest, el problema, Il·lustre senyor Diputat. En el tram Lleida-Cervera té una doble funció, aquesta via, i és lògic, per les intensitats calculades de trànsit, que tingui una quatre carrils —dos més dos—, no en la resta de trams.

Com li deia, Il·lustre senyor Diputat, nosaltres tenim la preocupació que totes les carreteres funcionin i estiguin bé a Catalunya, i això és el que es miren; els ciutadans de Catalunya no es miraran només les carreteres que vostè els ensenya a través del seu vídeo; el seu vídeo només posa l'accent en les carreteres del Govern de la Generalitat i els ciutadans de Catalunya les pateixen totes, no només unes, i les miren totes, i miren els esforços que fem els uns i els altres. És clar que els miren, i tant de bo. I nosaltres, com vostè, Il·lustre senyor Diputat, tenim la pretensió que les carreteres de Catalunya, totes, totes —repeteix, Il·lustre senyor Diputat—, estiguin en l'estat que correspon i que necessita, per altra banda, per al seu desenvolupament equilibrat, aquest país. Per això treballa el Govern de la Generalitat, per això continuarem treballant i, com li dic, continuarem fent aquest esforç extraordinari a través dels pocs recursos que tenim, perquè ja sé que tampoc no li agrada sentir-ho, Il·lustre senyor Diputat, però és inevitable dir-ho: el Govern de l'Estat a l'hora de traspasar les competències en carreteres a les diferents comunitats autònomes va fer quelcom de molt curiós: va traspasar al conjunt de totes les comunitats autònomes del país, aproximadament, el 70% de la xarxa, però només el 30% dels recursos. És a dir, per al 30% de la xarxa va restar en les se-

ves mans el 70% dels recursos i va traspasar, amb una fórmula bastant utilitzada de difusió del dèficit... I aquesta és la realitat que tenim: amb els diners de què disposem, el Govern de la Generalitat està fent un extraordinari esforç, i no crec —i estic segur que els nostres conciutadans així ho valoraran—, l'esforç que està fent no és cofoisme, sinó que veritablement la xarxa d'infraestructures de carreteres de Catalunya està canviant, i està canviant gràcies a aquest esforç inversor importantíssim que està duent a terme el Govern de la Generalitat amb el vot favorable d'aquest Parlament, que no em cansaré d'agrair sempre.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre la integració de l'atenció de la salut mental en el Servei Català de la Salut, que formularà el Diputat l'Il·lustre senyor Joan Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre la integració de la salut mental en el Servei Català de la Salut

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el juliol de 1989 el nostre Grup va substanciar una interpellació en relació amb l'assistència psiquiàtrica, i en aquella formulació d'aquella interpellació destacàvem tres conclusions en aquells moments: primera, que la salut mental a Catalunya és un dels sectors més abandonats de l'estructura sanitària, en un procés de progressiva degradació; segona, que les xarxes psiquiàtriques de les diputacions catalanes i de l'Institut Català de la Salut continuen sense integrar-se, i tercera, que el Govern de Catalunya no tenia un programa de salut mental. Tot això ho dèiem en un marc de conflicte, on fins i tot una part del sector, una part important del sector d'assistència de salut mental anunciava una possible vaga, i amb informes repetits del Síndic de Greuges que denunciava la situació de l'assistència psiquiàtrica.

Avui, l'abril de 1991, hem de dir que la situació és diferent i, per tant, que hi ha hagut una evolució positiva en el tema de l'assistència a la salut mental, que des de la Conselleria s'han donat passos importants en aquesta direcció, i creiem que el nostre Grup, també, des de la Diputació, des de la formulació de la interpellació del 89 o des de la nostra participació activa en l'elaboració de la Llei d'Ordenació Sanitària, també ha contribuït a aquesta situació diferent. Situació diferent positiva per tres raons: en primer lloc, perquè hi ha hagut un primer nivell de traspàs de la Diputació a la Generalitat mitjançant un conveni entre les dues institucions que ha determinat que la Diputació delegui funcions en favor de la Generalitat; en segon lloc, l'aprovació de la Llei d'Ordenació Sanitària, on es situa clarament que l'atenció en salut mental és una activitat del Servei Català de la Salut, i defineix com s'ha de fer el traspàs i amb quins contigus, i en tercer lloc, per l'anunci —si més no, per l'anunci—, en un decret del 28 de maig, de la creació d'un programa de salut mental per a tot Catalunya.

Per tant, fem una valoració positiva de la tendència d'aquest tema, i també la fem en relació amb l'inici dels treballs a la Conselleria pel que fa referència a la planificació i a la programació de l'atenció en salut mental a partir dels recursos existents que s'està fent escoltant l'opinió dels professionals.

El motiu de la interpellació no és només dir-li que hi ha hagut evolucions positives, sinó també preguntar-li, demanar-li, fonamentalment, informació, opinió en relació amb tres grans blocs: primera, volem conèixer els propòsits de capteniment de la seva Conselleria en el futur en aquest tema; en segon lloc, expressar-li unes preocupacions en relació amb l'assistència de la salut mental, i en tercer lloc, fer-li unes propostes concretes.

En relació amb el primer bloc, el coneixement que volem, que li demanem, dels plans de la Conselleria en relació amb el desplegament de la Llei d'Ordenació Sanitària pel que fa referència a la integració de la salut mental en el Servei Català de la Salut. Demanem que ens expliqui com es farà, amb quins terminis, quan es farà, amb quins recursos econòmics. Per tant, la primera demanda d'informació fa referència —insisteixo— al desplegament de la Llei d'Ordenació Sanitària pel que fa referència a la integració de la salut mental en el Servei Català de la Salut. I la segona demanda d'informació fa referència a l'estat de l'elaboració del Programa de Salut Mental que, com he dit abans, va ser publicat en el Decret, en un decret de maig de 1990. Quin són els contigus d'aquest Programa? Amb quin termini estarà elaborat? Quina és la duració que preveu aquest Programa? S'ha pres el treball que va fer l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta Generalitat-Diputació com a base de l'elaboració d'aquest Pla? Quins són els recursos econòmics que s'hi pensen dedicar?

Insisteixo que, en la primera demanda d'informació, ens interessa la integració de la salut mental a la xarxa pública sanitària, i en segon lloc els aspectes d'elaboració en aquests moments del Programa de Salut Mental. He de dir també que tenim unes certes preocupacions en relació amb aquest tema; preocupacions en primer lloc per la manca de desplegament de la Llei de l'Estat del 86, de la Llei de Sanitat, en relació amb aquest tema; ja sabem que aquesta no és competència seva, però, en tot cas, volem demanar-li si en aquests moments existeixen negociacions, informacions, que puguem endevinar quin serà el desplegament que es farà de la Llei de Sanitat del 86.

Una certa preocupació, també, de com pensa la seva Conselleria i la Conselleria de Governació, completar aquest primer nivell de traspàs a les diputacions —en concret, a la Diputació de Barcelona encara queda un tema tan important com la Clínica de Santa Coloma—, i preocupació perquè allò que per a nosaltres va ser, l'any 1980, una reforma positiva de l'atenció en salut mental, iniciada per la Diputació de Barcelona, perquè això continuï endavant.

I en el camp concret, més intern, del tema de l'atenció de la salut mental, quatre preocupacions: la primera, l'existència d'una territorialització no coincident entre la xarxa de salut mental i la xarxa sanitària general; la segona, l'actual divisió de l'atenció en salut mental entre la xarxa provinent de la Diputació i els neuropsiquiatres; la tercera —i aquesta molt important—, l'actual situació de descapitalització, amb absència notable de recursos intermedis: tenim un sector amb manca de recursos intermedis, d'ambulatoris, d'un seguit de prestacions sanitàries en el tema de la salut mental que, si no s'inverteix aquesta tendència, podria significar «cronificar» l'atenció en salut mental, i la quarta preocupació seria l'existència d'una xarxa d'atenció a les drogodependències separada de la salut mental. Aquest és un tema que estem veient en aquests moments en una altra llei

en tramitació en aquest Parlament, però que també és motiu de la nostra preocupació.

Creiem que aquestes preocupacions han de ser superades i han de ser superades en el marc de la proposta d'aquest Programa de Salut Mental —a nosaltres ens agradaria més que es digués un pla quadriennal de salut mental—, que per a nosaltres, fonamentalment, ha de tenir, en primer lloc, una dotació pressupostària important; creiem que la dotació pressupostària del Pla de Salut Mental ha de servir per superar l'actual situació de descapitalització, i també per superar la situació de certa provisionalitat que històricament ha tingut aquest sector.

En segon lloc —ho he dit abans—, creiem que els continguts del Pla han de basar-se en aquell document anomenat «Assistència Psiquiàtrica d'Adults, anàlisi i propostes d'actuació», elaborat per l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta. I en els continguts d'aquest Pla, en els criteris del Pla de Salut Mental, creiem que hi ha cinc temes importants que haurien d'estar recollits en aquest Pla.

El primer, definir una territorialització dels recursos en salut mental coincident amb la xarxa sanitària general; això significa situar l'assistència en salut mental en el Servei Català de la Salut com una especialitat interrelacionada amb la resta d'equips i anar cap a la integració de les diverses xarxes assistencials avui diferenciades: la xarxa de psiquiatria infantil, la xarxa de drogodependències, el circuit assistencial.

El segon criteri important, des del nostre punt de vista, és que els equips d'atenció en salut mental han de ser equips pluridisciplinaris; és a dir, han d'estar integrats per psiquiatres, per psicòlegs, per ATS, per assistents socials, i que aquests equips d'atenció en salut mental han de tenir funcions de promoció de la salut, d'assistència i de rehabilitació.

El tercer criteri seria la necessitat d'impulsar un model d'atenció en salut mental, tant pel que fa a la promoció de la salut com a l'assistència, que tendeixi a la interrelació constant entre els centres d'assistència primària generals i els recursos especialitzats.

El quart criteri seria potenciar progressivament l'hospitalització aguda dels pacients en hospitals generals; i el cinquè criteri seria integrar diferenciadament, atenent a la realitat de cada sector, el tema a què feia referència abans, de la necessitat del treball conjunt de la xarxa de salut mental i els neuropsiquiatres.

En definitiva, senyor Conseller, ens interessa saber quins són els seus propòsits de capteniment en un procés —insisteixo— que ha tingut una evolució positiva, però que és important accelerar-lo i és important, fonamentalment, saber, per boca del Conseller de Sanitat, què pensa fer la Conselleria en relació amb el desplegament de la Llei d'Ordenació Sanitària i quins seran els continguts i els terminis de l'elaboració del Pla de Salut Mental.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair el to de la interpel·lació, agrair que es reconegui l'esforç que s'està fent des de la Conselleria; jo he d'agradir també la col·laboració que hem tingut d'aquest Grup a fi i efecte d'intentar que els camins de la psiquiatria vagin pel bon camí; el bon camí, evidentment, només

puc dir-li —ja seria quasi començar pel final del que penso dir—, pel bon camí seria el que ha explicat vostè; és a dir, que la psiquiatria s'integri plenament en el Servei Català de la Salut, que no sigui una cosa marginal i que, per tant, tingui unes característiques que són les que mereix aquesta disciplina dintre d'un sistema sanitari català que ha de ser aquest Servei Català de la Salut.

És veritat que, des de la meua última intervenció sobre aquesta temàtica en el Ple d'aquest Parlament del 25 de maig de 1989, han succeït un conjunt de fets que han canviat una mica la situació.

En primer lloc, el marc legal que regula l'assistència psiquiàtrica al nostre país, s'ha vist variar. La Llei General de Sanitat preveu en el seu article 20 la plena integració de la salut mental al sistema sanitari general; la disposició transitòria primera de la mateixa Llei afirma textualment que «las corporaciones locales que en la actualidad disponen de servicios y establecimientos sanitarios que lleven a cabo actuaciones que en la presente Ley se adscriban a los servicios de salud de las comunidades autónomas establecerán de mutuo acuerdo con los gobiernos de las comunidades autónomas un proceso de transferencia de los mismos».

En l'àmbit de Catalunya la Llei 5/87, de 4 d'abril, de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, estableix els mecanismes perquè es produeixin les transferències a partir de la modificació de la titularitat de les competències. Si entenem que això es produeix a partir de la Llei 15/1990, les transferències han de resoldre's en el present exercici. Actualment s'està endegant el procés de transferències de les diputacions al Servei Català de la Salut.

Val a dir, però, que no totes les administracions actuen amb la mateixa diligència davant de requeriments dels òrgans competents per a iniciar l'esmentat procés. S'ha sol·licitat la informació corresponent a les diputacions per tal de portar a terme els treballs de la Comissió Mixta que preveu la Llei 5/87, o que també preveu la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, però encara, avui, aquest requeriment no ha estat atès per la Diputació de Barcelona. Entenem que al marge de la dificultat que pot comportar fer un inventari dels recursos personals, materials i patrimonials podria ser que el que passés és que no es faciliti la informació per impossibilitat de conèixer quina és l'assistència que es dona en matèria de sanitat en aquest àmbit, però, sincerament, jo dubto que sigui així, i a mi m'agradaria que aquesta informació arribés d'una manera automàtica a la Generalitat.

La Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'Ordenació Sanitària de Catalunya, estableix en la seva Disposició Addicional Sisena que la integració de l'assistència psiquiàtrica en el sistema de cobertura pública del sistema del Servei Català de la Salut s'ha de produir. També expressa que això s'ha de fer d'acord amb els principis d'ordenació i planificació continguts en el Pla de la Xarxa d'Assistència Psiquiàtrica i Salut Mental a Catalunya, elaborat per l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta de Planificació de l'Assistència Psiquiàtrica Generalitat-Diputacions, i amb especial atenció a la psiquiatria infantil i a la psicogeriatria.

La Disposició Transitòria Primera de la mateixa Llei dona un termini de dos anys perquè les corporacions locals, excepte les diputacions, subscriuguin els convenis pertinents per a la integració o adscripció funcional dels serveis i establiments sani-

taris al Servei Català de la Salut. Això ha comportat que s'hagi fet una comissió amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació Catalana de Municipis, per tal d'organitzar els treballs que permetin concretar els acords de transferències que preveu la Llei.

És cert que, en el camp de la planificació, molta és la feina que s'ha fet des de 1987: en primer lloc, l'elaboració del Pla de Salut Mental de Catalunya, realitzat per l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta de Planificació de l'Assistència Psiquiàtrica Generalitat-Diputacions. A més a més, el Departament de Sanitat i Seguretat Social està reordenant les xarxes d'assistència psiquiàtrica i salut mental, amb l'objectiu d'aglutinar tots els recursos que, amb finançament públic, depenien de diverses titularitats, i mitjançant els Decrets 1949/1990, de 28 de maig, i 250/1990, de 23 d'octubre, varen crear-se, com vostè deia, respectivament, el Programa de Salut Mental i la Gerència d'Ordenació i Assistència Psiquiàtrica. Així mateix, el Decret 26/1991, de 18 de febrer, pel qual s'estableix el règim jurídic i es desplega l'estructura i l'organització central del Servei Català de la Salut, configura la Gerència d'Atenció Psiquiàtrica i Salut Mental en el marc de l'àrea sanitària del Servei Català de la Salut. L'article 12 d'aquest Decret disposa que aquest òrgan tindrà cura de l'exercici de les actuacions relatives a l'ordenació, la programació i la planificació de l'atenció psiquiàtrica i la salut mental prestades amb mitjans propis o adscrits al Servei Català de la Salut, així com la col·laboració en la gestió dels programes institucionals en les matèries citades.

I, en aquest tema, jo sí que puc dir —contestant-li una mica les seves preguntes— que, realment, l'acord que hi ha de funcionament amb el programa que al seu dia va fer la Diputació de Barcelona, hi estem completament d'acord; és a dir, no estem en una divergència de models sanitaris, sinó que les divergències que tenim són de la manera com es fa el traspàs. Per tant, nosaltres, el model, no es pretén variar-lo: es pretén impulsar el model que havia fet al seu dia l'Oficina i que nosaltres recolzem plenament.

Sí que li descriuré ara quines són les línies prioritàries de treball amb què està treballant avui dia la Gerència d'Ordenació i Assistència Psiquiàtrica, des de la seva creació fins al dia d'avui. Està treballant en l'avaluació de recursos existents dependents de les administracions públiques, validació de les dades i previsions del Pla d'Ordenació de la Xarxa d'Assistència Psiquiàtrica i Salut Mental a Catalunya, que al seu dia va elaborar l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta de Planificació de l'Assistència Psiquiàtrica Generalitat-Diputacions. S'està en la consolidació del desplegament de la xarxa d'atenció psiquiàtrica infant-juvenil, que des de l'any 1990 ha endegat l'Institut Català de la Salut: en concret, setze centres d'atenció psiquiàtrica infantil, que s'integraran dins del Servei Català de la Salut. S'està treballant en la preparació i el desplegament del Pla d'Actuacions per a l'exercici 91, per tal d'exercir la coordinació de les actuacions de les administracions públiques catalanes que tenen competències i dispositius assistencials en matèria d'assistència psiquiàtrica, en tant que no es produeixin les transferències. Jo li puc dir que no és cert que s'hagin produït transferències per ser..., no s'ha produït cap transferència, el que s'ha fet és una subrogació dels concerts, que és una mica diferent, perquè no acabem d'aconseguir que se'ns produeixin les transferències.

S'estan introduint mesures per a la millora dels circuits d'informació assistencial, tenint cura d'aquest aspecte que vostè deia, de la futura reordenació territorial en funció de sectoritzar i organitzar territorialment el sistema de salut mental, tal com té prevista fins ara a la seva organització el Servei Català de la Salut. Es pretén endegar el procés de connexió de l'assistència psiquiàtrica i salut mental amb l'assistència primària de la salut; aquest és un objectiu bàsic i que la voluntat de voler portar, precisament, la salut mental dintre el Servei Català de la Salut, evidentment, el seu objectiu principal és no deslligar-la de l'assistència primària de la salut, eix de la sanitat a Catalunya.

Volem iniciar accions de relació i coordinació amb programes que tenen afinitat amb la salut mental de la població, com és el tema de les drogodependències. És veritat que no es pot integrar d'una manera..., de cop, els programes de drogues amb la salut mental, però sí que hi tenen una relació estreta i s'ha de contemplar. Però no només de les drogodependències, sinó d'atenció a les demències, estimulació precoç, atenció als disminuïts, amb el programa Vida als Anys. Pel que fa al desplegament de la salut mental a Catalunya, ha de quedar clar que tenim especial cura en ser respectuosos amb la voluntat del legislador, en relació amb les línies d'actuació que s'havien de seguir.

Així mateix, també vull destacar, a nivell del consens assolit per fer un treball conjunt de les administracions públiques catalanes implicades en aquesta assistència... És veritat que s'ha aconseguit un grau important de consens, i és veritat que nosaltres, des del Departament, ens hem proposat una actuació decidida per tal d'aconseguir l'execució de les previsions legals. En aquest sentit, no regategem, i no hem regatejat, i no regatejarem esforços a l'hora de crear una estructura de gestió i complementar els recursos que les diputacions catalanes dedicaven a l'assistència psiquiàtrica. Mostres d'aquesta voluntat i les actuacions són els acords que han permès, en primer lloc, la realització d'aquest Pla i, després, l'aportació de recursos i la participació en la formulació de les millores assistencials a partir del conveni subscrit l'any 89 amb cadascuna de les diputacions i que s'entenen prorrogats mentre no es denunciïn.

Val a dir també que fóra bo, per donar una major agilitat a les transformacions que s'han d'implementar a l'hora d'integrar l'assistència psiquiàtrica i la salut en el sistema general de sanitat, que s'enllesteixin les transferències en el marc legal que ha donat la Generalitat de Catalunya, i que les demores que fins ara s'han produït, que hem constatat en les actuacions d'alguna diputació, es resolguin per tal de permetre que la salut mental rebi una atenció prioritària i sense entrebancs, tal com hem demostrat a nivell del Govern de Catalunya. Són molts els recursos que s'estan esmerçant en aquest moment per part de la Conselleria, millorant els pressupostos que hi havia fins ara —aquest jo crec que és el millor senyal de la nostra voluntat decidida de millorar la psiquiatria—, i el que sí que és cert és que jo espero que aquest any 91 es produeixin definitivament els traspàsos i ens permetin fer amb garantia d'acompliment d'aquest pla quadriennal que vostè sol·licitava abans.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Saura pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Molt breument. És a dir, el senyor Conseller ha donat resposta a una part de les

demandes d'informació que li havíem fet. Ens congratulem de la coincidència en relació amb quins han de ser els criteris i els continguts del Pla de Salut Mental, també del fet que es planteja per a l'exercici actual el traspàs de les diputacions a la Generalitat, però, en tot cas, li agrairia que pogués concretar, en el cas del desplegament de la Llei d'Ordenació Sanitària, pel que fa referència a la integració de la salut mental en el Servei Català de la Salut, en quin termini pensa vostè que passarà això: és a dir, estem parlant de sis mesos o de tres anys?, i que, al mateix temps, en aquesta intervenció se'ns pogués dir com es pensa i quins són els recursos que la Conselleria pensa que s'haurien d'esmerçar per fer aquesta integració.

Per tant, en concret: en el tema de la integració de la salut mental en el Servei Català de la Salut, si és possible que el Conseller ens doni aquesta informació.

I, pel que fa referència al Pla de Salut Mental, el senyor Conseller ens ha explicat els treballs que s'estan fent en aquests moments, les diverses avaluacions que s'estan fent i el temps, que això, d'alguna manera, depèn en bona part també dels traspàs de l'elaboració, però també li agrairia, si és possible, si pogués dir una data aproximada de finalització d'aquest Pla: quin és el termini d'elaboració aproximat d'aquest Pla i, fins i tot, quina seria la duració d'aquest Pla, i també, en aquest cas, quins serien els recursos econòmics.

La resta de la intervenció del senyor Conseller ens ha complagut, hi estem d'acord, però necessitaríem, si és possible, que ens concretés aquesta informació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El senyor Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo no li he contestat altres coses que vostè m'ha preguntat al començament i que tenen un lligam important amb les que li he de contestar ara, no? Entre altres coses, no li he contestat perquè la veritat és que ficar-me amb Madrid no em causa cap satisfacció, no?, o amb el Govern central, per dir-ho d'alguna manera, no?

És a dir, aquí tenim un problema, i és saber com es desenvoluparà la salut mental a nivell de tot l'Estat, com es desenvoluparà el que marcava la Llei de Sanitat, i això sí que és una gran incògnita, això és una gran incògnita: li puc dir que amb l'anterior Ministre va ser impossible aclarir-ho, perquè l'únic que estava clar és que el que deien ells: «Vagin amb compte de no deixar que els traspassin, les diputacions, la salut mental, perquè no vagi a ser que no els passin els recursos», i, per tant, estàvem tot el Consell Interterritorial en estat d'alerta, i això, vaja!, n'és patent fins i tot al President de la Federació de Municipis, que va assistir a l'últim Consell Interterritorial. Però és evident que el que tampoc tenim clar és quins recursos s'aniran esmerçant. Jo el que sí que li puc dir és l'esforç que hem fet nosaltres i l'esforç que continuarem fent: es van aportar per a psiquiatria infantil, per part de la Generalitat, 150 milions l'any 89, 440 l'any 1990, es va complementar amb 850 milions l'any 1990 a la xarxa, i aquest any nosaltres gastarem de més 2.500 milions de pessetes per a la psiquiatria. I aquesta és una línia que jo sempre he dit que nosaltres la mantindrem; la mantindrem perquè creiem que és una xarxa a millorar i, per tant, aquests són els recursos que nosaltres anirem augmentant, din-

tre la mesura de la situació econòmica que tinguem cada any, però buscant aquest plantejament de «primar» especialment això. «Primar», per què? Evidentment, per fer un pla, un pla que jo crec que pot estar dissenyat entre sis i vuit mesos, però ha de ser un pla que, evidentment, tingui en compte un conjunt de fases: una fase que és de consolidació del que hi ha; malauradament, estem en una situació, a nivell de la psiquiatria —que vostè em sembla que també ho deia—, de descapitalització; tenim una situació tremendament descapitalitzada de la psiquiatria, amb una situació de greuges comparatius del personal, i que exigeix, en primer lloc, consolidar la xarxa existent. Però no podem quedar-nos només amb una consolidació de la xarxa existent, sinó que, a la força, hem de fer un esforç perquè hi hagi més recursos, i això és el plantejament que tenim: veure en quins punts concrets nosaltres podem fer un pla de tres o quatre anys que permeti garantir el desenvolupament d'uns recursos en els llocs més deficitaris.

Es vol la integració dintre del Servei Català de la Salut. Aquesta integració, evidentment, si es fan els traspàs de les diputacions, en algunes diputacions són especialment fàcils de fer aquestes integracions dels serveis; això es pot fer a través d'entitats que creen aquestes diputacions, de gestió, i que nosaltres participem en aquestes entitats, i ser nosaltres el 60% d'aquestes entitats, i, per tant, es poden buscar aquestes vies. Hi ha diferents fórmules i, si no, evidentment, es poden fer un conjunt de convenis amb aquestes entitats, garantint-los la participació dintre el Servei Català de la Salut.

Aquesta és la línia que adoptarem; aquesta és la línia que jo crec que es podrà portar a terme, i jo calculo començar, com a mínim, abans de final d'any. Ja li dic que, de tota manera, això està lligat, realment lligat que es faci efectiu aquest traspàs. Jo crec que des de la Generalitat hem demostrat que no ens fa por gestionar la psiquiatria; no ens fa cap por gestionar la psiquiatria. Volem ser absolutament els responsables d'aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la seguretat de les instal·lacions industrials, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat de les instal·lacions industrials

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el motiu de la formulació d'aquesta interpellació és conèixer quins són els propòsits de capteniment del Govern en relació amb la seguretat de les instal·lacions industrials, especialment pel que fa referència a la xarxa de gas.

Com les senyores i els senyors diputats coneixen, els mesos de desembre de l'any passat i gener d'enguany es van produir diversos accidents per explosions de gas, alguns d'ells molt greus. Aquestes explosions, més enllà dels danys físics i materials concrets que van produir —en alguns casos molt greus—, situaren en l'opinió pública una certa sensació d'inseguretat.

D'una banda, normal, lògica: sempre que hi ha un accident es produeix una certa sensació d'inseguretat, però en aquest cas

aquesta sensació d'inseguretat estava vinculada a la pregunta de: en quin estat estaven les instal·lacions?, qui inspeccionava i qui controlava les instal·lacions?, qui garantia, en definitiva, la seguretat de les instal·lacions. I diem això amb la certesa que la majoria de les instal·lacions són correctes; per tant, ho diem sense cap alarmisme, però alhora també diem, des del convenciment, convenciment avalat pels fets, que des del Departament d'Indústria i Energia s'ha renunciat en determinats camps, en determinats casos a la inspecció i control de la seguretat de les instal·lacions industrials. El cas del gas n'és un d'ells.

Diem que s'ha renunciat, perquè la Llei 13/87, de Seguretat de les Instal·lacions Industrials, només s'ha desenvolupat parcialment. En un tema tan important per a la seguretat de les persones com és la xarxa de gas, no s'ha desplegat ni desenvolupat allò que la Llei 13/87 diu, i en altres casos s'ha incomplert legislació de l'Estat.

Hi ha hagut diversos accidents; possiblement, l'accident del carrer Borrell n'és l'exemple més clar. Ho poso com a exemple; no demanaré explicacions concretes de l'accident en concret, però crec que és important que d'aquest accident hi pugui haver una reflexió i una informació del Conseller. El febrer del 1989 l'Institut Català d'Inspecció i Control Tècnic, treballant per encàrrec de Catalana de Gas, en una inspecció prèvia al procés de reconversió de gas natural, detectà en el número 111 del carrer Borrell, al segon segona, anomalies en el tub de goma flexible.

Set mesos després, el novembre del 89, els treballadors de Catalana de Gas, en efectuar el canvi de gas, precintaren la cuina del mateix pis. Posteriorment, l'abonat va pagar alguns rebuts de gas; el desembre es produí l'explosió. Amb relació a i al voltant d'aquest accident hi ha hagut molta confusió, molts interrogants, moltes preguntes: com és possible que es pagués un rebut d'un subministrament que teòricament estava tallat? Què va passar amb la primera anomalia que l'entitat inspectora i de control comunicà a Catalana de Gas? El novembre del 89, quan la Companyia de gas va precintat la cuina, ho va comunicar a la Conselleria d'Indústria, com ho havia de fer segons la Llei? Si ho va comunicar, quines van ser les actuacions de la Conselleria? Hi ha moltes preguntes. Voldria, en tot cas, remarcar-ne dues. Primera, es van arribar a reparar les anomalies detectades? Segona, qui és el responsable últim, qui té l'última responsabilitat que s'efectuïn les reparacions? En relació amb la primera, hi ha hagut opinions contradictòries; s'ha dit que no se sap, però, en tot cas, la informació que jo tinc és que el jutge instructor del cas ha dit que no consta enlloc, ni a l'empresa ni a la Conselleria, no consta enlloc que s'hagin reparat aquestes anomalies. I, en segon lloc, la Conselleria d'Indústria n'és responsable en últim extrem, de la inspecció i control d'aquestes anomalies. El Decret 494/88 diu clarament que és la Conselleria, la Comunitat Autònoma, la responsable i que fins i tot ha de comunicar a l'usuari la necessitat de corregir i fins i tot de tallar el subministrament.

En relació amb aquest fet se'n podrien fer moltes més de preguntes. Si el senyor Conseller les vol contestar, l'hi agrairé, però en tot cas allò que m'interessa destacar és que aquest no és un fet aïllat, que aquest no és un cas puntual, que això succeeix i de forma global en altres sectors industrials i, concretament, en el gas.

En el camp del gas, de l'any 1987 a 1990, només a Barcelona s'han revisat de 700 a 900.000..., s'ha fet la reconversió del

gas de 700 a 900.000 habitatges. Segons la Companyia, més de 20.000 aparells han estat precintats. La pregunta seria: què s'ha fet amb això? L'empresa ho ha comunicat a la Conselleria? Què ha fet la Conselleria, amb aquestes comunicacions? Un altre exemple en relació amb el gas: les companyies tenen l'obligació de revisar anualment el 20% de la xarxa. Com ho controla, la Conselleria? Quins són els mecanismes de control que utilitza?

La nostra conclusió és que hi ha hagut un incompliment –incompliment greu– en relació amb la responsabilitat d'inspecció del Departament d'Indústria i Energia, per manca, en uns casos, de desenvolupament de la Llei 13/87 i, hi insisteixo, en altres casos, per manca de compliment de la legislació de l'Estat. I vull aturar-me a dir que la Llei 13/87, la Llei sobre Seguretat a les Instal·lacions Industrials, determina clarament en l'article 7, apartat primer, la responsabilitat del Departament i, en segon lloc, en l'apartat segon, determina quina és l'opció de model d'inspecció que fa la Llei. La Llei opta per la privatització del model d'inspecció, i així el Conseller aleshores d'Indústria, senyor Macià Alavedra, deia en la presentació de la Llei que el Projecte «sanciona la privatització de funcions tradicionalment administratives, si bé a través del procediment de la concessió administrativa. Aquest procediment» –continuava– «a diferència de l'autorització, permet un major control sobre les entitats col·laboradores, i ha estat assajat amb prou èxit a Catalunya en el cas de la inspecció tècnica de vehicles.»

És a dir, en el cas de les ITV, la inspecció tècnica que fa una entitat amb una concessió, això s'implanta com a model d'inspecció en el conjunt del Departament d'Indústria i Energia. No és ara el moment d'entrar si aquest és un model bo o no tan bo; en tot cas, aquest és el model que s'aprovà a la Llei del 1987. En concordança amb aquesta Llei, hi ha hagut un desplegament d'aquesta Llei. En quins sentits? En primer lloc, el Departament d'Indústria i Energia ha facultat dues entitats d'inspecció i control –EKASA i l'Institut Català d'Inspecció i Control Tècnic– que efectuïn les inspeccions que hauria d'efectuar el Departament d'Indústria i Energia, i en aquests moments aquestes dues concessions tenen protocols, tenen acords amb la Conselleria per inspeccionar els aparells elevadors, la baixa tensió, l'alta tensió, els aparells de pressió i els accidents majors. Però no existeix, des del 1987 fins ara, cap desplegament en el camp del gas. I, per tant, podem dir que des del 1987 –moment d'aprovació de la Llei– fins ara no s'ha desplegat, en el tema de la inspecció i el control, allò que la Llei diu que el Departament d'Indústria i Energia ha de fer, i, per tant, ens sembla greu que tot el sector del gas no tingui avui cap inspecció i control per part de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

En aquests moments fins i tot pot ser que les mateixes companyies supeditin en alguns moments a la seva activitat la seguretat general; avui, qui fa la inspecció de la xarxa de gas són les mateixes companyies. I sobre les companyies no s'exerceix cap activitat d'inspecció. Senyor Conseller, pensem que això és greu, pensem, molt greu que després de quatre anys de promulgació d'una llei que va optar per un determinat model d'inspecció, en aquests moments encara no s'hagi desplegat el tema de la inspecció i control –hi insisteixo– en un tema que pot afectar tant la seguretat de les persones com és el tema del gas.

Li voldríem formular unes preguntes. Per quina raó aquest sector no ha estat motiu de desplegament? Per quina raó no s'ha

desenvolupat la Llei 13/87? Ha estat per supeditació de la seguretat als interessos de les companyies? Ha estat simplement per un problema d'eficàcia? La Conselleria no ha estat suficientment capaç de desplegar-la? Pensen vostès continuar avançant en el model que van dissenyar? Si és que ho pensen fer, què pensen fer del sector del gas? Quins són els seus propòsits en relació amb la seguretat d'altres sectors? Quines són les prioritats, senyor Conseller, del servei o de la Direcció General de Seguretat Industrial en el si de la Conselleria? Aquestes són les preguntes que demanem i desitgem que el Conseller d'Indústria ens pugui contestar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Bé, el senyor Saura, senyor President, senyores i senyors diputats, vol que li contesti unes determinades preguntes. Jo li contestaré aquestes preguntes i, a més a més, unes altres que ell no ha formulat, però que em sembla que són rellevants, també.

Abans de començar aquesta resposta a la interpellació, de tota manera, m'agradaria fer un parell de consideracions de caire genèric. La primera és que a mi em va sorprendre la presentació d'aquesta interpellació, i em va sorprendre per una cosa que, a la millor, no és culpa del senyor Diputat, que és que jo havia comentat amb diversos grups parlamentaris —potser no el del senyor Diputat interpellant— que el tema del gas seria bo que el toquéssim, d'aquests accidents que hi va haver el mes de desembre, seria molt bo que el toquéssim a fons en el Parlament, però que el toquéssim en l'àmbit d'una sessió de debat de les que regula l'article 136, em sembla recordar, del Reglament, d'una manera molt més aprofundida del que permeten, simplement, el temps i l'entorn de debat d'una interpellació.

Aquesta va ser una proposta ben rebuda per altres grups, potser no ho vaig fer amb el Grup del senyor Diputat. I, de fet, perquè es pugui produir el debat per l'article 136, és necessari que el Govern entri un document —no un conseller individualment, sinó el Govern— al Parlament i demani que el Parlament es pronunciï respecte a aquell document. Llavors, això..., com que és obvi i evident que el document base de la discussió ha de ser el que és producte del treball de les comissions que es van constituir arreu d'aquells accidents per veure què es podia fer per millorar la seguretat en el tema del gas a Catalunya, i aquestes comissions han acabat la seva feina fa molt pocs dies, bé, doncs, aquest document encara no s'ha pogut entrar. De tota manera, jo tinc el compromís —concretament amb el Grup Socialista, i no em fa cap angúnia dir-ho, perquè ells es van preocupar molt de seguida de parlar del tema—, doncs, d'entrar aquesta petició del Govern, que el Parlament es pronunciï respecte al tema del gas i, per tant, això podrà donar lloc a un debat d'acord amb l'article 136 del Reglament, en comissió. La Mesa també podria acordar —si no ho recordo malament—, Mesa i Junta de Portaveus podrien acordar que es fes en el Ple; sembla que el tema no requereix un debat en el Ple, però sí un debat aprofundit en comissió. Per tant, probablement, en aquella ocasió podrem entrar encara més a fons en les qüestions que es plantegen.

Segona observació, i aquesta, senyor Saura, és molt important i pensi que li dic amb molta sinceritat: no és veritat que la

gent s'alarmi pels accidents; només és veritat que la gent s'alarmi pels accidents poc freqüents i com més poc freqüents, com més espectacularment poc freqüents, més s'alarmen amb els accidents. Perquè, en canvi, la gent no s'alarmi pels accidents de trànsit, posem per cas; no s'alarmi pels accidents de trànsit. El mes de desembre de l'any passat hi va haver —si no recordo malament— quatre morts directes per explosions de gas i llavors una senyora que va morir perquè es va fracturar el fèmur, com a conseqüència també d'una explosió, i llavors al cap d'uns quants dies —era una senyora d'edat avançada—, al cap d'uns quants dies d'hospitalització va morir; podríem dir que com a conseqüència indirecta d'una de les explosions de gas. Però aquell mateix mes van morir més de cent trenta-vuit persones a les carreteres de Catalunya en accidents de circulació.

De tal manera que la gent s'alarmi amb els accidents poc freqüents i això, i és perfectament legítim que s'alarmi amb els accidents, no ho critico. Simplement matiso l'afirmació que vostè ha fet. És més, li diré que aquesta acumulació d'accidents el mes de desembre de l'any 89 només té explicació recurrent a un fenomen estadístic que és perfectament conegut per part dels tècnics. (*Remor de veus.*)

Intentaré ser al màxim de clar possible, a veure si m'explico. Quan hi ha moltes entitats, molts ens que poden ser objecte d'un accident d'una naturalesa determinada, molts, n'hi ha molts, hi ha molts usuaris del gas; concretament a Catalunya em sembla recordar que tenim 700.000 usuaris del gas, i la probabilitat que cada un d'ells tingui un accident és molt petita, pràcticament, ínfima, es produeix un fenomen estadístic que se'n diu procés de Poisson, aquest procés va ser descrit per un matemàtic i estadístic francès Denis Poisson, professor de l'Escola Politècnica de París, a principis del segle XIX, és a dir, és un fenomen antigament conegut..., quan hi ha un fenomen d'aquesta naturalesa els esdeveniments aleatoris subjectes a aquest procés anomenat de Poisson, tenen la curiosa tendència a agrupar-se. Inexplicable, sense relació l'un amb l'altre, s'agrupen. Intuitivament es pot entendre. I ara faré l'explicació contrària i vostè veurà com s'entén que s'agrupin. L'accident de trànsit, desgraciadament, a la nostra societat és un cas contrari d'això, perquè hi ha moltes entitats que circulen que poden tenir un accident, i, en canvi, la probabilitat, desgraciadament, que el tinguin no és petita; és bastant grossa. I llavors això dona una mitjana que es manté, i això permet, fins i tot, fer previsions. Això permet dir: aquesta Setmana Santa hi ha hagut el 10% menys d'accidents dels previsibles. Ara bé, tornem al procés de Poisson. Quan la probabilitat és ínfima, no es pot establir una mitjana perquè la mitjana és senzillament zero o pràcticament zero, o pràcticament zero. La mitjana no es pot establir i llavors quan en passa algun, doncs, a prop en passa un altre.

Ja ho veuran, els ho explicaré d'una altra manera: en els darrers deu anys anteriors dia per dia en el primer dels accidents el mes de desembre, en els darrers deu anys, a Barcelona hi va haver set accidents mortals en tema de gas. Naturalment, set accidents en deu anys no es poden repartir uniformement, perquè llavors tocaria, doncs, a una mica menys d'un accident per any i seria una cosa enormement estranya que es produís. Precisament, el normal en aquests casos és que s'agrupin percentualment, que la gent percebi una agrupació i llavors atribueix una concatenació de causes que no existeix, perquè els tres accidents que es van produir el mes de desembre passat, senyor Di-

putat, són tres accidents que l'única connexió que tenen és que són relacionats amb el gas i que es produeixen el mes de desembre, perquè no en tenen cap altra, de connexió. (*Remor de veus.*) Quina, senyor Diputat? (*Algú diu: «Que no els havien inspeccionat.» Remor de veus.*) Això és demagògia. No tenen cap altra connexió.

El primer accident, el del carrer Borrell —el primer accident, el del carrer Borrell—, és un accident que..., és molt delicat parlar d'aquest accident, perquè, com vostè sap, està sota un procés judicial, però és un accident que no té explicació ni pel precintat d'aquell aparell, d'aquella cuina... (*Remor de veus.*) Senyor Diputat, no faci demagògia. Quan s'inutilitza la utilització d'un aparell, és a dir, quan es precinta un aparell l'usuari pot continuar consumint gas, perquè el lògic i el normal és que l'usuari..., i el que es fa normalment, i és correcte, reglamentàriament correcte, és que l'usuari vagi a un instal·lador autoritzat i es faci canviar l'aparell. També pot passar que l'usuari tingui altres aparells en funcionament; per tant, no vol dir, que un aparell estigui precintat, no vol dir que l'usuari no trobi natural que li continuïn facturant i continuï pagant; és a dir, si l'usuari sabés que aquell aparell és l'únic que té i no el fa servir, al primer rebut que rebés protestaria, dic jo. Per tant, compte amb això.

Aquell és un accident que no s'explica ni tan sols pel mal estat, comprovat, de caducitat de la goma flexible de connexió, perquè l'explosió que es produeix requereix una quantitat de gas clarament superior a la que es pot escapar d'una goma..., simplement per una clivella a la goma. Aquell és un accident.

Un altre accident és el que es produeix en el municipi de vostè, senyor Diputat, que és un accident no domèstic, sinó a la xarxa i és un accident provocat, probablement, per una interacció entre dues xarxes: l'elèctrica i la de gas. Això és una de les coses que ha provocat una acció més decidida i jo crec que positiva com a conseqüència de l'actuació de les comissions d'ajuntaments i tècnica, que després li explicaré en la meua segona intervenció.

I el tercer accident és un accident que es produeix en una casa que no ha estat objecte de canvi de gas, és a dir que ja es va instal·lar amb gas natural, en una instal·lació nova i que obeeix a totes les especificacions, és a dir, una instal·lació que en podríem dir modèlica i, simplement, es detecta —el que es troba— és una clau de pas de la cuina oberta, després de l'explosió, que no se sap si estava encesa o no. És a dir, tampoc se'n pot deduir res, però, de fet, instal·lació correcta, flexible en bon estat, aparells tots correctes i una clau de pas en una cuina oberta, que podia haver estat oberta tota la nit. I que si en lloc de ser gas natural s'hagués tractat de l'anomenat gas ciutat o gas manufacturat no hi hagués hagut explosió, perquè, simplement, als habitants d'aquell pis els haguera estat impossible l'endemà al matí d'intentar encendre qualsevol aparell, perquè haurien quedat, simplement, asfixiats al llit.

Per tant, senyor Diputat, són tres esdeveniments inconnexos i... El temps se m'acaba i després tindrem..., podrem parlar de més coses, però com que vostè ha insinuat —en veu baixa— que l'única connexió que hi havia en els tres és que no s'havia inspeccionat, li diré que sí, s'havia fet el que preveu la reglamentació vigent, s'havia fet correctament; les entitats d'inspecció i control són unes entitats que han actuat correctament i l'únic que es pot fer i el que hem fet nosaltres ha estat muntar unes

comissions que ens permetin introduir millores en els procediments, fins i tot ens permetin introduir millores en els equips. És obvi que si, darrerament, en dos països europeus, només a dos països europeus, s'ha introduït un nou tipus de connexió entre l'únic aparell mòbil de la instal·lació que és la cuina, un nou tipus de connexió que en lloc de ser de neoprè —em sembla que és neoprè el material de les antigues connexions—, que és metàl·lic i ofereix moltes més garanties, és a dir, no caduca; simplement té la mateixa durada que el mateix aparell. És a dir, es posa en funcionament l'aparell amb aquella connexió i quan l'aparell ha de ser substituït, al final de la seva vida, se substitueix també la connexió.

Bé, doncs, la Comissió tècnica ens ha recomanat, entre altres coses, l'adopció d'aquest sistema i ens ha recomanat també tots uns processos d'inspecció de la xarxa subterrània existent, que li explicaré amb més detall després, segurament tindrè l'oportunitat de fer-ho i en continuarem parlant, doncs.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Al nostre Grup mai el senyor Conseller es va adreçar per fer un debat; en tot cas sí que he de dir que el mes de gener el nostre Grup va presentar a la Mesa del Parlament una petició de reunió de la Diputació Permanent perquè el senyor Conseller ens vingués a explicar quina era la situació. I el Grup Socialista i Convergència van estimar que no era oportú fer-se; per tant, no es va fer. Jo crec que hagués estat bo que en aquells moments, davant de la situació, el propi Conseller hagués pogut informar la Diputació Permanent de quines eren les accions que estaven fent. Tot i així em sembla una excel·lent idea de poder fer aquest debat.

De totes maneres, la segona consideració que vostè em feia era dir: «li contestaré coses que vostè ha dit i li contestaré algunes de les que vostè no m'ha preguntat». Jo he tingut la sensació que me n'ha contestat moltes que jo no he dit i cap de les que jo he preguntat, no? Evidentment, no parlaré de Poisson. Ara bé, jo no he dit si hi ha molts ni pocs accidents, ni si tenen explicació o no, ni què passa amb la tipologia dels accidents. Això no m'interessa i no ho he preguntat, aquesta no ha estat la meua pregunta. Fins i tot quan vostè diu que jo he fet demagògia perquè era possible precintat un aparell per utilitzar un altre aparell, el senyor Conseller sap —igual que jo— que a l'accident que es va produir només n'hi havia un, d'aparell. Senyor Conseller, no hi podia haver gas per a altres aparells; hi havia un aparell, una cuina precintada. I el que jo sí que he dit, que vostè no m'ha contestat, que suposo que es deu guardar la rèplica perquè jo ja no pugui contestar, és el següent: miri, senyor Conseller, la Llei diu que un cop que l'empresa precinta ho ha de comunicar a la Conselleria, i la Conselleria ha de fer una notificació a l'usuari del que passa amb això. I jo li he preguntat —li he preguntat— si l'empresa ho havia notificat i què havien fet vostès. El Decret i la Llei. I, fins i tot, en els vint mil aparells precintats per Catalana de Gas, Catalana, i així ho han manifestat públicament els dirigents de Catalana, que ells no tenien cap responsabilitat ja en el que passava després d'haver precintat, i la responsabilitat era seva. I vostè no ha contestat què ha fet; no m'ha contestat si han rebut la comunicació i, en el cas que l'hagin rebuda, què han fet.

El Decret diu —i ho llegeixo— que «un cop comunicat per l'empresa a l'Administració competent», en aquest cas, la Conselleria «notificarà al usuario la necesidad de corregir o, en su caso, renovar el aparato dando el correspondiente plazo...» Vostès no han fet això; fins ara no ho han pogut demostrar, i aquí no contesta.

Però el problema de fons, senyor Conseller, el problema de fons és que vostè diu: «és que les entitats d'inspecció i control han fet bé la feina». És clar, quan vostè em diu això em desconcerta, perquè no sé si vostè no té tota la informació o intenta tirar pilotes fora, i li explico per què: les entitats d'inspecció i control no poden fer, per encàrrec de la Conselleria, cap inspecció perquè vostès no els han fet la concessió. Iestic sorprès que vostè digui el contrari aquí; és a dir, li he repetit que només hi ha sis camps on la Conselleria d'Indústria ha fet concessions: ho ha fet en el camp dels aparells elevadors, la baixa tensió, l'alta tensió, els aparells de pressió i els accidents majors. D'això, hi ha protocols que vostès, desplegant la Llei, han concedit a dues entitats d'inspecció i control que inspeccionin per vostès. Però vostès no ho han fet en el camp del gas. Què ha passat aquí? Evidentment que aquestes entitats han fet inspecció, però no per a vostès; han fet inspecció per a Catalana. Catalana de Gas ha utilitzat —en el bon sentit de la paraula— aquestes empreses per inspeccionar, però, en aquest cas, el que no hi ha hagut i no hi ha avui és cap instrument de la Conselleria d'Indústria per fer aquestes inspeccions. I, per tant, aquesta és la meua pregunta: per quina raó, senyor Conseller, si la Conselleria d'Indústria, en un determinat moment, li diu a dues entitats: «Escoltin, vostès inspeccionin per mi la baixa tensió, inspeccionin per mi els ascensors, inspeccionin per mi...», per què no ho han fet amb el gas? Com es pot admetre que la mateixa companyia de gas s'autoinspeccioni? I aquesta és la seva responsabilitat, i això és el que vostè no m'ha contestat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President. De fet, el senyor Saura fa un exercici lògic curiosíssim. Diu: «Escolti'm, m'és igual saber si n'hi ha pocs o molts d'accidents». Llavors, com, amb quina base s'atreveix, senyor Saura, a fer un judici sobre la qualitat del treball que hem fet els diferents implicats a prestar aquell servei, si diu que no l'importa el grau d'accidents que hi ha? És a dir, a mi em sembla que l'única manera de mesurar la bondat de la feina que les diferents entitats o persones implicades en el tema han fet és, precisament, saber la qualitat, en termes de sinistralitat alta o baixa, d'això.

Miri, jo aquells dies em vaig dedicar a fer una recollida de la informació que existia en el meu Departament no sobre les instal·lacions i els sinistres d'aquí, que aquesta naturalment la teníem prefectament present, sinó sobre les dades estadístiques procedents d'altres països. I una de les comparacions, vaja, la primera comparació que vaig poder fer va ser amb Gaz de France, que és una important empresa gasista del país veí, que té exactament deu vegades més usuaris, deu vegades més abonats, que la xarxa de gas catalana. En els deu anys anteriors... es recorda que abans li he dit que en els deu anys anteriors, en els accidents, a Barcelona hi havia hagut set —a Barcelona; a Catalunya—, hi havia hagut set accidents mortals de gas; molt bé.

Doncs, en un període llarg, com són deu anys, les comparacions són significatives; en un període curt, no, per la mateixa raó que he explicat jo abans del procés de Poisson. Però en un període llarg, sí.

Gaz de France, en el mateix període de deu anys, i amb deu vegades més abonats no havia tingut setanta accidents, n'havia tingut cent quaranta. És a dir, no el 30% més, no el 40% més, no, el doble. No recordo ara, de memòria, perquè no em pensava que la discussió anés per aquest tarannà, però no recordo ara, de memòria, les xifres holandeses, però també eren espectacularment més altes que les nostres. Per tant, senyor Diputat, independentment que siguin enormement lamentables els accidents que hi va haver i s'hagin de millorar les coses perquè fins i tot aconseguim ser més baixos en nombre d'accidents, al zero, hem d'aspirar al zero. El zero, oblidi-se'n, no l'aconseguiem mai, però hi hem d'aspirar; però hi hem d'aspirar, però hi hem d'aspirar. Però nosaltres estem... es pot afirmar, amb les dades estadístiques del darrers deu anys a la mà, estem el doble de bé que el país veí, que no és pas un país del Tercer Món; és un país avançat, industrialitzat, modern, etcètera, i amb una gran tradició de gas. Per tant, segur que les coses es poden fer millor, però segur que no es fan malament.

Llavors, vostè em diu que com es fa el control. Miri, de fet es pot tenir concedit a una entitat —aquestes dues entitats són molt serioses i enormement respectables, i que treballin per a Catalana de Gas, de vegades, només vol dir dues coses: primera, que fan per a Catalana de Gas segurament una feina seriosa i respectable, perquè les dues entitats ho són, i, segona, que aquella equació que vostè feia abans a la seva primera intervenció de dir «Escolti, empresa privada que vol fer beneficis, segur que es "descuida" la seguretat». Home, això, que jo sàpiga, seria molt estrany, perquè precisament un dels actius importants d'aquestes societats de servei públic és tenir una bona trajectòria de seguretat. De fet no és el mateix de Txernòbil; és a dir, és una altra cosa; es tracta de fer les coses bé perquè els clients poden deixar de contractar allò i poden passar-se a un altre servei, no de gas, naturalment, a un altre.

Bé, per tant, què es fa? Miri, les intervencions de l'Administració, que es poden fer a base de concessió o no —en aquest cas, no— són: l'Administració intervé, en primer lloc, en l'aprovació del projecte de xarxa de distribució que presenta la companyia i que és signat per un tècnic competent, que és el primer responsable, i llavors l'Administració el revisa i demana modificacions o no, i l'autoritza o no l'autoritza; segon, en l'acreditació dels instal·ladors autoritzats per realitzar instal·lacions de gas; tercer, amb el seguiment de les inspeccions periòdiques que fa la companyia subministradora i que ha de realitzar reglamentàriament i que ens passa comunicació de totes les incidències que es produeixen. I que el tancament d'instal·lacions de gas, el tancament de subministrament, no el precintat d'un aparell, el tancament de subministrament de gas a domicilis i a blocs sencers provoca problemes seriosos; sap amb qui?: amb els mateixos usuaris, que protesten perquè se'ls ha tallat el gas; no perquè el que s'està fent és..., és a dir, no són conscients, normalment —i això, en tot cas, requeriria un esforç d'educació del consumidor, que també el pensem fer—, no protesten, és a dir, no parlen, normalment, que estàs protegint la seva seguretat quan tanques aquella instal·lació que té algun defecte. És a dir, normalment hi ha protestes per això. Es fa i es continua fent.

Quart, el control del seguiment que la companyia subministradora fa respecte a les certificacions demanades per l'abonat conforme la seva instal·lació és correcta.

Cinquè, el control de les noves instal·lacions que la companyia de gas porta a terme directament a causa que, d'acord amb la reglamentació, són inferiors a un consum de 202 tèrmies al mes, o bé afecten menys de 80 habitatges en una sola instal·lació. I, sisè, l'aprovació, si s'escau, dels projectes específics que presenta la companyia quan tenen consums superiors als que he dit abans o quan afecten un nombre d'habitatges superior als 80, tal com he dit abans.

Bé, senyor Diputat, ens podríem estendre molt més, entrar en tots els detalls que vostè vulgui, i això, tindrem oportunitat de fer-ho —espero— en la sessió que abans jo li he anunciat i que tindrà molt de gust a fer, a fer amb documents a la mà, amb dades de tota mena i sense la limitació del temps que ens pot perjudicar, naturalment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Digui, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Per contradiccions. El senyor Conseller ha posat en boca meua que a mi no m'importen els accidents. Jo no he dit això, jo he dit que jo aquí no he preguntat quants accidents hi ha. I, per tant, crec que és una contradicció, fins i tot d'un cert mal gust per part del Conseller, que demanaria una rectificació.

El Sr. PRESIDENT: Queda feta la contradicció. Digui...

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, per admetre que efectivament el senyor Saura havia dit que no li importava parlar del nombre d'accidents. Jo suposo que sí que eren importants, els accidents; però era el nombre d'accidents i el meu argument també anava relacionat amb el nombre d'accidents. És a dir, per a mi sí que era important el nombre d'accidents.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de joventut, que formularà el Diputat l'Illustre senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joventut

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en nombre de vint-i-nou, aquest Diputat ja tardoràl substancia aquesta interpellació sobre la política del Govern de la Generalitat pel que fa a la joventut, la tan invocada *iuventus* de Ciceró, diferent de la *Juventus* del Piemont, que col·lapsarà la vida del país d'aquí a pocs instants.

Després d'haver presentat aquesta interpellació va tenir lloc la compareixença a la Comissió de Cultura del Director General de la Joventut. Encara que jo no vaig poder assistir a aquella presentació del Director General de la Joventut, he pogut, després, escoltar la seva intervenció amb la qual estic totalment d'acord; crec que va aclarir moltes qüestions de política de joventut i l'únic comentari que hauria fet a aquella intervenció és d'acord també amb el que ell deia continuarem demanant més recursos, més delegació de competències; haurem de lluitar tots

per saber superar la temptació de dirigisme en polítiques de joventut; comptar amb els ens locals, amb els ajuntaments, amb els districtes de les ciutats grans; insistir en els contactes dels joves amb els seus homòlegs de la resta de l'Estat i d'Europa.

Després d'aquesta presentació o compareixença del Director General de la Joventut, algun diputat em va preguntar si manteníem la nostra interpellació sobre política de joventut. Vaig contestar des del primer moment que sí que la mantindríem, perquè hi havia un tema al qual havia fet referència el Director General de la Joventut, però que em penso que val la pena que sigui objecte d'una nova interpellació, i és la problemàtica específica de la joventut marginal o marginada a Catalunya.

Jo voldria, senzillament, enunciar o enumerar els capítols que poden marcar aquesta marginació, que evidentment no atribueixo en exclusiva a cap poder polític —seria absolutament absurd—, és el conjunt de la societat que margina, però em penso que justament els representants polítics elegits democràticament tenim obligació de ser sensibles a un problema, una problemàtica que ens afecta a tots nosaltres per raons òbvies.

Hi hauria un primer capítol de joves marginats víctimes del no treball, és a dir, de l'atur juvenil. Quan hi ha xifres sobre atur general d'un país diuen que si vols calcular la quantitat d'atur juvenil tinguis en compte sempre que hi ha un mínim de tres punts per damunt de la mitjana de les estadístiques d'atur, corresponen a atur juvenil; és a dir, si en aquests moments, ens han dit aquest matí —no recordo en quina intervenció— que hi havia a Catalunya un atur d'un 11,7%, calculem que és per damunt del 14% el que significa l'atur juvenil i sempre ens quedem curts. Però, vol dir, per tant, que es tracta de xifres importants. Atur juvenil que està creant una problemàtica relativament diferent. Recordin la tipologia del jove que abans es dividia en tres o quatre segments: és a dir, el jove de famílies amb pocs recursos als catorze anys es posava a treballar, es convertia un aprenent i entrava en un circuit laboral; el jove de famílies amb més recursos anava al col·legi, després a la universitat i s'incorporava més tard a treballar; el comportament de la noia jove solia ser diferent en un cas i en l'altre; en general no acabava ja ni els estudis primaris i estadísticament això era molt important i en tot cas, començava a treballar més tard i, en tot cas, començava a treballar en els anomenats circuits de treball negre o d'economia submergida.

En aquests moments, la nova pràctica del jove davant del treball fa que ens trobem amb joves amb una discontinuïtat laboral amb tot el que això significa de no-adquisició d'una cultura del treball i, sobretot, de no-adquisició d'allò que era tan important, que ens relacionava amb la societat entre altres coses a través del treball. No oblidem que estem en una societat, diguem-ne, laboralista, on es dona molta importància a allò que és hom, des del punt de vista laboral. No insisteixo en aquest punt perquè és un punt clar, però que en tot cas sí que exigeix l'increment de polítiques d'orientació professional i en aquests moments, en què sembla ja imminent si no ja realitzada la transferència dels fons de l'INEM per a formació ocupacional, saber que una part d'aquests fons de l'INEM han de tenir un destí molt clar, justament, per tot el que és la reorientació dels joves en un mercat de treball. Molts d'aquests joves han estat víctimes d'un procés de fracàs escolar, a causa de moltes circumstàncies que no crec que sigui el moment d'analitzar, i aquests fons poden servir per reorientar molts d'aquests joves.

Un altre gran capítol és els joves víctimes d'una política no gens ingènua dels factors generadors de drogodependències. En aquest punt a mi no m'agradaria fer un serial, diguéssim, fàcil perquè crec que és mala cosa, com és mala cosa creure que tot jove és en principi un drogodependent i no és així. Però, per exemple, voldria insistir en fenòmens importants que tenen una característica nova: és l'alcoholisme juvenil, en aquests moments, molt gran. Comprendran que aquest Diputat té poques coses a dir contra l'alcohol, però sí que se sent molt preocupat per les taxes noves d'alcoholisme juvenil i el que això està provocant. Ho dic això per no començar a parlar de l'increment ús/consum de drogues dures i els valors que empenyen cap a la violència i cap a la insolidaritat. Ho deixo, en tot cas, marcat perquè és un capítol importantíssim, en aquest cas, de marginació juvenil. Pensin que un jove que ja es troba amb aquest procés laboral discontinu i amb aquest procés, diguéssim, de perplexitat davant la vida, si és víctima d'un d'aquests elements marginadors com pot ser la drogodependència —repeteix— en qualsevol de les seves formes, ho tindrà molt més difícil per un procés de reinserció cap a la normalitat en aquesta societat.

Un altre capítol important serien els joves víctimes d'un cert fatalisme social, que accentua la negació d'horitzons transformadors en una, diguem-ne, sociologia antròpica de les aspiracions; és a dir, creure que no hi ha una sociologia positiva de les aspiracions. Dinàmiques especialment greus en certes àrees suburbials i en certes zones de la Catalunya rural, tant d'un lloc com de l'altre. És a dir, en aquests moments, la sensació de fatalisme de molts joves es pot trobar curiosament molt a prop del centre de les grans ciutats i curiosament molt lluny dels centres urbans, perquè tant en un lloc com en l'altre queda la sensació de fatalisme de dir «tampoc no ens en sortirem»; estem en una situació de degradació progressiva; per tant, poca cosa podem fer per sortir d'aquest estat.

Hi ha finalment dos sectors especials de joves que crec que són efectes especials d'una determinada marginació juvenil. En primer lloc, els joves a la presó. Tant aquest Diputat com d'altres diputats —recordo, per exemple, el senyor Soto en el debat de pressupostos— van insistir en la importància de la qüestió dels joves a la presó. Jo no sóc qui, ni tinc elements per encetar el debat sobre si l'edat penal ha de continuar sent els setze o els divuit anys; en tot cas, que es plantegi aquest debat ja significa moltes coses. Crec de tota manera que és molt important recordar que en la legislació juvenil d'aquest país el fet que la pèrdua de llibertat sigui l'única alternativa a l'hora de sancionar una falta o a l'hora de jutjar una falta és una situació greu. És a dir, quan hem comentat diverses vegades polítiques europees de la *probation*, etcètera, és a dir, que hi hagi possibilitats d'alternatives de reeducació en comptes de la presó, són importants, perquè és evident —i aquests dies hi acaba d'haver unes dades que altres diputats que segueixen més la problemàtica de les presons coneixen millor que no pas jo el cas de la Trinitat, que em penso que expliquen fins a quin punt la presó apareix, per a molta gent jove, com un element de no-retorn; és a dir, com un element d'incardinació en d'altres línies de marginació, i de marginació anava a dir «crònica» i gairebé garantida.

És molt més difícil i molt més car proposar mesures terapèutiques que no pas la presó, i això és evident. Ara, em penso que hem de tenir el valor de formular i fins i tot de formular pressupostàriament quin cost suposaria l'aplicació de mesures alterna-

tives a la presó en aquests moments, a molts dels joves que jo crec, i repeteixo que a partir de la seva entrada a la presó tenen un difícil retorn enrere; en algun cas concret, aquest Diputat ha hagut d'anar a donar cursets a les presons, i em sorprèn veure quines són les preocupacions dels joves; les preocupacions són com després col·locar-se en xarxes més o menys mafioses, en alguns casos —i dic la paraula amb totes les lletres—, per sobreviure o per sobreviure en tot cas com a treballadors autoocupats, com a treballadors empresaris, perquè saben que tenen poques possibilitats d'obtenir una reinserció normal en el mercat de treball normalitzat.

I, finalment, un sector especial de joves, el sector dels joves estrangers; és un tema que també ha aparegut en el debat de pressupostos: l'estat d'indefensió en què es troba un treballador estranger a l'Estat espanyol, a Catalunya, a tot Europa, i sortia l'Informe Ford, que la Comissió Primera va aprovar que fos difós arreu, a través d'una iniciativa del Parlament i d'una iniciativa del Govern; allà parla d'una manera molt específica de la problemàtica especial d'aquests joves treballadors estrangers. Com que per moltes raons no vull depassar el temps atorgat, faig aquí la interrupció de la meua intervenció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Basols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors diputats, si m'hagués d'atendre —i hauria d'atendre-m'hi— als termes de la interpellació presentada pel senyor Riera, hauria de manifestar d'entrada que en el poc temps de què reglamentàriament puc disposar és molt difícil exposar d'una manera mínimament satisfactòria quins són els propòsits de capteniment del Govern en relació amb la política de joventut, fins i tot limitant-los a aquells temes pels quals el Diputat senyor Riera ha demostrat en la seva intervenció especial interès.

Com ha dit el Diputat interpellant, fa un mes aproximadament el Director General de Joventut va comparèixer davant la Comissió de Política Cultural per parlar precisament de tots aquests temes.

Jo considerava que era una llàstima que el senyor Riera, per motius sens dubte molt justificats, però ni cap altre diputat del seu Grup parlamentari no hagués estat present en aquella sessió. Celebro, de tota manera, que se'ns hagi dit que es dona per informat i que a més a més hagi expressat la seva satisfacció pels termes de l'exposició que va fer-se en aquella ocasió.

Però jo penso que les informacions que el Govern ha de facilitar amb motiu d'aquesta interpellació que estem tramitant s'adrecen a tota la Cambra i no únicament al Diputat interpellant, a tots els diputats que no formen part, també, d'aquella Comissió i que, per tant, és necessari —m'hi obliguen els termes de la interpellació— que, encara que sigui amb molta més brevetat de la que en principi tenia prevista, faci unes breus consideracions sobre els capteniments de caràcter general de la política de joventut del nostre Govern.

Aquest es mou al voltant o a l'entorn de tres eixos bàsics: dos d'ells, en la política de joventut, que són els que s'estilen generalment, s'han posat en relleu en els fòrums internacionals i han orientat la nostra actuació des del primer moment, ja l'any 1980, i continuaran inspirant la nostra política, per la qual cosa

constitueixen la base —i amb això contesto concretament la interpellació— dels nostres propòsits de capteniment.

El primer eix és el de la incorporació, el de la integració dels joves a la societat. En aquest sentit, cal tenir ben present cap a quin tipus de societat anem i com fem de la incorporació dels joves un factor real de progrés envers una societat més lliure, més solidària, més justa, de més qualitat humana, més tècnica, professional, ètica i cultural, i de major benestar per a tots. No hi ha política de joventut viable si no està articulada en un marc més ampli de projecte de societat i de país; la incorporació a la societat no és només un problema de preparació tècnica o laboral —que sí que ho és, també—, sinó una qüestió de valors i d'actituds enfront d'aquesta societat i del projecte de convivència.

El segon eix és el de la participació juvenil; la política de joventut ha de ser entesa —i ho és per nosaltres— més com una pedagogia social que no pas com una prestació assistencial al servei dels joves. Es tracta de fer una política de joventut amb els joves més que no pas per als joves. Cal estimular totes les energies socials i en primer lloc les dels mateixos joves, en l'abordatge dels seus problemes. Es tracta, doncs, d'una pedagogia de la participació i de la iniciativa, que precisament per això ha de vetllar, perquè ningú no en quedi al marge per falta de possibilitats.

Junt amb aquests eixos d'inserció, d'incorporació i de participació, hi ha encara un altre element bàsic per definir la nostra actuació present i futura en matèria de joventut: treballem en el marc d'una política global, una política que assumeixi i atengui la globalitat de la situació juvenil i que alhora suposi també una actuació globalitzadora de tot el Govern.

Per això les polítiques de joventut han de ser polítiques dels governs en la seva totalitat. Tot allò que afecta els joves —precisament per ser molt i molt divers— no és globalitzable en un sol organisme administratiu, sinó que és responsabilitat de tots els departaments del Govern en el seu conjunt. Aquesta afirmació no contradiu —que quedi clar— la necessitat d'uns òrgans específics que treballin en matèria de joventut i que tenim en el context del nostre Govern en la Direcció General de Joventut i l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Aquesta doble vessant de globalitat i de treball específic es manifesta de diverses maneres; no m'hi puc detenir ara, però sí que assenyalaré almenys que, com a conseqüència del que acabo de dir, en la realització d'una intensa tasca interdepartamental impulsada per la Direcció General de Joventut, o duta a terme a través de la seva col·laboració, es coordina aquesta vessant sectorial de cada Departament amb el conjunt d'una política globalitzada.

No puc, en el marge d'aquesta interpellació, explicar totes les actuacions fruit d'aquesta política sectorial i de coordinació i per això faig estalvi d'una exhaustiva enumeració, però em sembla interessant, almenys, donar-ne una petita mostra. Per exemple, en el camp de la promoció, de la participació i de l'associacionisme, podríem parlar dels ajuts, convencions, convenis de col·laboració econòmica... Si pensem en Europa —i penso que el tema és important—, hauríem d'esmentar les actuacions del Departament d'Ensenyament, de la Direcció General de la Joventut, del Patronat Català pro Europa, en la concessió de beques, per exemple, la gestió i la subvenció dels programes d'intercanvis, les estades lingüístiques i un llarg etcètera.

En fi, deixo de banda per manca de temps tot el que podria exposar en un apartat sobre la qualitat de vida o sobre els aspectes importants, de lleure i esport, o en relació amb els temes culturals o d'aprenentatge per centrar-me en les actuacions referents a les situacions problemàtiques o negatives —de marginació, en una paraula—, que desvetllen l'interès especial del senyor Riera en els moments d'aquesta interpellació.

En termes generals em cal esmentar, en aquest ordre de coses, els programes d'educació compensatòria, les activitats dels equips d'atenció a infants i adolescents en situació de risc, el tractament rehabilitador de menors en medi obert, amb el suport dels delegats d'assistència al menor... Aquesta és una arma que és a les nostres mans, que és la *probation* en el camp dels menors, que no podem aplicar, en canvi, als adults majors d'edat a partir dels setze anys, perquè no depèn de nosaltres ni en tenim competències, o bé en el camp també de la institucionalització.

Els programes educatius de formació professional, d'animació socio-cultural o d'integració adreçats als joves interns als nostres centres penitenciaris, les ajudes a entitats sense finalitat de lucre per a la contractació de joves en atur no subsidiat, les actuacions a favor de la integració social i laboral dels disminuïts, i tota una tasca de dinamització que porta a cap l'òrgan tècnic de drogodependència.

Crec que, sens perjudici de tota la informació que em queda per facilitar amb detall sobre aquest tema dels joves marginats, per la qual cosa aprofitaré el temps que em quedi i, en tot cas, si tinc ocasió en el segon torn..., crec que el que ja porto dit, en termes generals, és suficient per evidenciar la realitat d'una política, la consistència d'una política. Política d'inserció, política de participació i política global de joventuts defineixen i emmarquen, doncs, no només el que s'ha fet, sinó també en quina línia s'està avançant i, per tant, els propòsits de capteniment del Consell Executiu que motiven la interpellació que contesto, amb el benentès que ens cal —i ho farem— aprofundir i intensificar l'acció de govern en tots els àmbits.

Bé, i d'acord amb el que acabo d'indicar, passo seguidament, i sense més preàmbuls, a exposar les actuacions més importants, el possible detall, tot el que em permeti el temps de què dispenso, en relació amb la joventut més marginada.

L'Illustre Diputat interpellant ha començat, en parlar de punts concrets, a referir-se a l'atur, per tant, a l'àmbit laboral i jo, doncs, també li concedeixo el primer lloc de la meva resposta. He de referir-me abans de tot, en aquest punt, a l'Ordre..., ordre que he deixat a l'escó, però no importa, és una ordre del Departament de Treball, del mes de gener d'aquest any 1991, que dintre d'un programa en general de regulació de les seves activitats en ordre a la formació professional i a la promoció de llocs ocupacionals, de llocs de treball, dedica uns quants dels seus capítols al tema de la joventut, de la joventut en atur, de la joventut no qualificada, de la joventut amb dificultats especials per al treball.

Aquestes activitats que s'estan duent a terme, en bona part són repetició d'altres que ja van tenir lloc en l'anualitat passada. Aquestes activitats, no obstant no disposar, no tenir davant aquesta Ordre, no importa, fan referència a programes de formació ocupacional de menors de vint-i-cinc anys a càrrec del Fons Social Europeu, que han representat, l'any passat —les dades d'aquest any no les tenim encara—, una inversió de 3.405

milions de pessetes; han participat en aquests programes 20.300 alumnes, amb un conjunt de 1.508 cursos subvencionats.

Hi ha —hi havia també— el programa d'ajuts a entitats sense ànim de lucre, que tendeix a buscar la contractació, la modalitat contractual per a joves o persones pertanyents a col·lectius de difícil inserció laboral —minusvàlids, persones sense qualificació professional— per part d'entitats sense finalitat de lucre. L'any 1990 es van formalitzar cent quaranta-cinc contractes d'aquest tipus per a menors de vint-i-cinc anys en aquesta situació, i l'import dels ajuts va ascendir a 101.500.000 pessetes.

Hi ha ajuts adreçats a cooperatives i societats anònimes laborals amb la mateixa finalitat; programes d'orientació professional, programes de formació de treballadors, de determinats sectors del món de la producció, i hi ha —i em penso que això també és d'interès remarcar-ho— uns plans d'ocupació que es fan en col·laboració amb els ajuntaments i altres amb els consells comarcals.

Jo deixo, per moltes raons, també..., no vull abusar més del temps, però deixo per al segon torn, si és que el senyor Riera intervé també, i em permet de tornar-ho a fer per parlar dels altres temes als quals ell s'ha referit en la seva primera intervenció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Ignasi Riera pot fer el torn de rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Un, a vegades, quan parla de la situació de la problemàtica de la joventut, té una mica la sensació que és un dels pocs problemes que se supera amb els anys, i aleshores penses que, bé, que ja deixaran de ser joves i ja s'ho trobaran, és a dir, ho dic amb un cert cinisme; però és que, a vegades, costa molt veure fins a quin punt la no-solució a temps d'una determinada problemàtica de la joventut pot marcar no solament una vida, sinó que pot marcar moltes vides paral·leles. Ho dic perquè em penso que, si en un cas concret, mai, ningú, cap entitat política, cap parlament, cap organització cívica, pot creure que fa prou amb el que està fent, és justament en aquesta problemàtica o en aquest treball a favor de la joventut; amb una situació molt curiosa: que quan, demogràficament, resulta que no hi ha tants joves, estadísticament, com abans, en canvi, la situació d'aquests joves, que gairebé comencen a ser una mena d'arqueologia demogràfica, en canvi, planteja un tipus de problemàtica bastant diferent de la que havien plantejat.

L'altra qüestió concreta —i, en això, amb la resposta del Conseller hi estic d'acord, però voldria ampliar-ho— és el tema que una política juvenil no es pot fer només des d'un òrgan: necessita una coordinació interdepartamental i una coordinació d'esforços. Jo havia parlat abans de la necessitat de treballar conjuntament amb organitzacions no governamentals, organitzacions sense afany de lucre, tota mena d'entitats d'associacionisme juvenil, ajuntaments i, aleshores, també les accions de govern, i això no és només des d'un sol departament, sinó des de tots els governs.

Un altre aspecte important: el tema de la política de reequilibri. A mi, a vegades, em preocupa —i ho he dit més d'una vegada, parlant de l'Institut Català de Serveis a la Joventut—, per exemple, que el que fa m'està bé, però no sé si això arriba de la mateixa manera a tot arreu, o fins i tot si arriba a tot arreu, des del punt de vista que dius: «Aquí hi ha tantes persones, i l'Insti-

tut Català de Serveis a la Joventut fa una acció per a un deu per cent dels joves de tot arreu», si no es té en compte, en això, que hi ha zones que requereixen una política activa de reequilibri, és a dir, si en termes econòmics havíem parlat de les ZUR —les zones d'urgent reindustrialització—, jo crec que continua havent-hi, a Catalunya, des del punt de vista social, zones d'un reequilibri urgent, o d'un urgent reequilibri, perquè són zones que han patit, en tot cas, o que viuen, en tot cas, conseqüències d'uns duríssims anys seixanta i setanta, i que han acumulat, en aquest cas, dèficits i, per tant, possibilitats de marginació.

Ho dic perquè aquí entra també la consideració sobre les polítiques específiques contra l'atur juvenil: és un tema que el nostre Grup, ja anteriorment, ha plantejat més d'una vegada en aquest Parlament, i no el continuo plantejant.

Hi ha, finalment, una consideració important, i és que en la problemàtica de la joventut comença a haver-hi una certa internacionalització de problemàtiques, és a dir, els que vivim a determinades zones més o menys perifèriques de Catalunya, ens adonem que hi ha una situació molt curiosa i diferenciable entre pares i fills: és a dir, els pares, sense cultura acadèmica —no, de cultura antropològica, en tenen moltíssima—, sense cultura acadèmica específica, han tingut una experiència laboral més o menys continuada i han tingut, fins i tot, una experiència personal important de tot el que ha suposat, diguem-ne, l'«aventura» —i ho dic entre cometes— migratòria, i els fills, que es troben molt més desarrelats davant de moltes coses, que davant de determinades qüestions, per exemple, com deia en cert moment el Paco Candel, no se senten ni nacionalistes ni antinacionalistes, se senten anacionalistes, i així en molts temes: és a dir, estan en una societat en la qual no acaben de saber si hi tenen o no hi tenen una funció a fer. Doncs bé, curiosament, aquests joves tenen més estudis que els pares, no tenen, en canvi, l'experiència laboral dels pares, i tenen, per tant, problemes d'integració en la societat diferents dels que han tingut els pares.

Per què ho dic, això? Perquè em penso que, en aquests moments, és absolutament urgent començar a fer un esforç més seriós de coordinació de les polítiques juvenils que es fan des del Govern amb les polítiques juvenils que s'estan fent en aquests moments al conjunt d'Europa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller vol intervenir? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. Tractaré de reprendre el fil del que estava dient: penso que he parlat ja, encara que en termes limitats pel temps, del problema de l'atur, de l'atur juvenil i del que s'està fent per combatre'l. En segon lloc, el senyor Riera, el Diputat senyor Riera ha parlat de problemes de drogodependència; penso que serà suficient, en aquest punt, com a mostra de la preocupació del Govern de la Generalitat sobre aquest problema, realment i certament profundament preocupant, totes les campanyes públiques que s'han fet contra la droga, de prevenció contra la droga, contra l'alcoholisme i contra el tabac, les prohibicions, les disposicions que ha dictat la Conselleria de Sanitat respecte a això, i també vull destacar, entre les iniciatives que s'han dut a terme pel que fa especialment al problema de la drogodependència de la infància i la joventut, el desenvolupament de diversos plans específics en el marc del Programa d'educació per a la salut a l'escola. D'altra banda, es coordina la xarxa d'atenció al drogo-

dependent, que compta amb cinquanta-cinc centres. Així mateix, es disposa de nou unitats de desintoxicació hospitalària en centres propis o concertats.

Pel que fa al tema de la preocupació dels centres penitenciaris —preocupació absolutament compartida, senyor Riera, i compartida també per l'afirmació, per la crida que vostè ha fet a la manca d'alternatives a la presó, ben certa— jo he de dir-li —aquest és un tema en el qual em podria estendre molt; no ho faré, perquè de tot el que vostè em pregunta, lògicament, aquest i el tema de la delinqüència dels menors de setze anys són els que més conec—, jo he de dir-li que no tenim, òbviament no tenim competències per establir ni una *probation* ni altres mesures alternatives que podrien evitar l'entrada de joves de setze, divuit i vint anys a la presó. Però sí que li he de dir que estem fent un esforç en un doble sentit, almenys, perquè es faci ús d'un article del Codi Penal —que nosaltres no podem modificar, encara que hem intentat infructuosament de millorar-lo—, l'article 65, que permetria que, en determinats casos, els tribunals substituïssin la pena de presó als menors fins als divuit anys —de setze a divuit anys, que són majors d'edat penal— per l'ingrés en un centre de reforma.

Nosaltres tenim aquests centres i n'hem construït algun, per exemple, en el paratge de Montilivi, Girona, especialment moguts per aquesta preocupació; és un centre on hi ha tallers, on aquests joves de setze a divuit anys podrien aprofitar el temps de la condemna, i que reuneixen, a la vegada, les suficients garanties de seguretat i de vigilància per satisfer els tribunals. La veritat és que, per ara, hem aconseguit resultats molt minsos, però estem esforçant-nos en gestions directes prop dels tribunals per millorar aquesta situació.

De totes maneres, afortunadament, en els centres on hi ha joves, jo li he de dir —i potser li sorprendrà— que segons les dades del 1990 —per tant, ben recents—, dels 4.750 interns que hi va haver, com a mitjana, a les presons de Catalunya, 1.814 eren joves, entenen per joves els menors de vint-i-cinc anys. Doncs bé, els programes educatius adreçats a ells van obtenir una participació important: van ser alfabetitzats, van intervenir..., van participar en cursos d'alfabetització i hi van reeixir 241 joves; en els programes per a l'obtenció del certificat d'escolaritat, 285, i 197 en els de graduat escolar; a les activitats formatives, hi van participar 585 interns; a les artístiques creatives, 565; a les físico-esportives, 1.148 interns. Els programes de formació

ocupacional, que es porten..., que desvetllen molt d'interès per part dels interns, s'han donat 38 cursos, amb un total de 240 hores lectives, sobre diferents especialitats, tals com les arts gràfiques, cistelleria, construcció, cuina, electricitat, enquadernació, etcètera.

No em puc estendre més en aquest tema —se m'ha acabat el temps—, però sí que voldria dir, senyor Riera —jo crec que les seves paraules i la seva preocupació és molt lloable i, a més a més, les seves paraules molt assenyades—, que gairebé tots els punts que vostè ha tocat són objecte, també, de l'atenció del nostre Govern. Per exemple, vostè ha parlat del reequilibri, que em sembla que realment és un tema que mereix la màxima atenció, però com a exponent, si més no —no hi puc entrar amb més detall—, com a exponent que aquesta preocupació és compartida, jo li recordo, per exemple, tota la política, no pas únicament del Govern de la Generalitat: ja hem dit —i vostè hi ha estat plenament d'acord, i jo amb vostè— que la política de joventut és una política globalitzada, no ja únicament per tots els departaments del Govern, sinó també amb les altres institucions, i també amb el món..., amb la societat civil, amb el món privat. Doncs bé, jo li poso com a mostra d'aquesta preocupació i d'aquesta coordinació d'esforços tot el que es ve realitzant, per exemple, en el barri de la Mina on, amb l'únic esforç de la Generalitat de Catalunya, es va construir recentment un magnífic local per a la infància i per a la joventut, que durant el curs de l'any passat, només per a despeses de funcionament i de personal ha importat, el seu cost, més de 21 milions.

Jo penso que, encara que la meua exposició sigui obligadament limitada per raó del temps, de totes maneres he pogut donar una idea que completa la molt més extensa que va poder donar el Director General de Joventut, però he pogut donar una idea a tots els membres de la Cambra —a tots, naturalment, els aquí presents— de la política de l'esforç que ve realitzant el Govern de la Generalitat en aquest camp de la política de la joventut i, sobretot, de l'autèntica i sincera preocupació que sentim per aquest problema.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Fins demà, a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre i dotze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

La institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

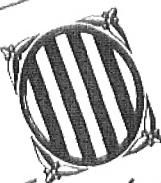
L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la República
L'etapa actual

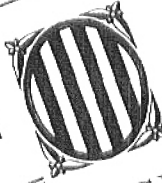
El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
El parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telefòn 300.62.63.
Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)
Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

